

ГЛЕНДА САНДЪРС ОТКРАДНАТО ЩАСТИЕ

Превод от английски: Цветана Генчева, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Кайл Сойър Брукс вървеше по застланата с каменни плочи алея към дома на енорийския свещеник, без дори да забелязва малките гущери, които се стрелкаха между облите камъни на бордюра. Натисна звънеца и чу многогласния му звън. Докато чакаше някой да отвори вратата, се чудеше защо Марк го бе извикал толкова спешно. Някога бяха като братя, но през последните години се отчуждиха и вече не се случваше някой от тях да вдигне телефона и да предложи да се видят просто така.

Марк му отвори.

Благодаря ти, че дойде.

— А ти какво очакваше да направя след загадъчното ти обаждане?

Кайл с нетърпение очакваше да чуе какво е чак толкова неотложно, но Марк явно не бързаше да му обясни.

— Какво, по дяволите, става? И не се опитвай да вдигаш авторитетно вежди, отче!

Двамата приятели бяха израснали заедно. Прекарваха горещите лета на Флорида до басейна на семейство Дарби или играеха бейзбол и баскетбол. В гимназията се записаха заедно на шофьорски курс, заедно изпиха първата си глътка бира, заедно излязоха на първата си среща с момичета, заедно прекараха абитуриентския си бал.

Кайл бе изумен, когато след завършването Марк се записа в семинарията. Кайл постъпи в юридическия факултет, но останаха близки приятели... До смъртта на Шенън.

Марк се опита да разсее лошото настроение на Кайл.

— Май трябва да те каня по-често, Кайл. Ще ми помогнеш да запазя вярата и смирението си.

Кайл прокара пръсти през косата си.

— Я остави тези религиозни приказки. Не се познаваме от вчера. Казвай направо какво е толкова неотложно, че ме накара да зарежа всичко и да дойда.

Марк стисна раздразнено устни и се поколеба, преди да отговори.

— Не бих казал какво, а кой.

— Сигурно някой е приплакал за развод — предположи Кайл, а виновното изражение на Марк му подсказа, че е познал. Адвокатът се намръщи.

— Откога влиза в задълженията на свещениците да осигуряват адвокати по бракоразводни дела?

— Не става въпрос за развод — обясни Марк. — Нали си се занимавал с... как е точният термин... дела за издръжка?

— Странен въпрос.

— Имал ли си случаи на предявени искиове за бащинство?

— Да — отвърна Кайл. — Имал съм.

Марк продължи тържествено:

— Този път справедливостта трябва да възтържествува!

Кайл се готвеше да го обсипе с въпроси, но Марк вдигна ръка и го спря:

— По-късно. Нека първо да пийнем по нещо.

Кайл последва Марк в кухнята. На масата седеше млада жена, надвесена над димяща чиния супа. Тя стрелна с поглед влизащите и отново се наведе над чинията.

Непознатата имаше доста занемарена външност. Косата ѝ висеше на несресани, безформени кичури. Дори грим, макар тя да не носеше никакъв, не би заличил бледостта ѝ. Личеше, че животът я е смазал, а тя самата се е примирила. Отчаяние прозираше в отпуснатите ѝ рамене и сведения поглед.

Кайл се замисли. Тя несъмнено бе един от „случаите“ на Марк.

Пое си дълбоко въздух, притеснен, че приятелят му има намерение да стовари на раменете му непоносимо тежък товар. Всеки ден се срещаше с отчаяни жени, но те поне слагаха бързо подпис на договора, преди да излеят пред него сълзливите си истории.

— Здравей, Мередит — поздрави я Марк бодро.

— Отче — прошепна жената, без да вдига глава.

— Това е един мой приятел — продължи Марк. — Кайл Брукс. Кайл, това е Мередит.

— Здравейте — поздрави я на свой ред Кайл.

Жената го погледна за момент. Сивите ѝ очи бяха зачервени, пълни с мъка и болка. Поздрави го, без да го погледне.

— Здравейте.

Марк отвори хладилника и се обърна към Кайл.

— Искаш ли бира?

— Ами... — започна разсеяно Кайл. — Защо не? Каквото предложиш.

Марк му подхвърли кутия. И двамата се пренесоха мислено в скромния апартамент, който дележа като студенти. По това време все още бяха приятели, не предполагаха, че ще се сродят, камо ли, че съдбата би могла така жестоко да преобрази живота им.

— Искаш ли бира, Мередит? — попита Марк.

— Не, благодаря — отвърна тихо тя. — Кърмя и не трябва да пия алкохол.

Сякаш в потвърждение на думите ѝ от стола до нея се чу тих бебешки плач. Кайл премести поглед върху детската количка. Мередит се наведе и докосна бузката на бебето, шепнейки успокоителни думи. То премлясна и отново заспа.

— В кабинета сме — каза ѝ Марк.

Кайл седна срещу приятеля си. Марк се отпусна зад бюрото и отпи от бирата, без да обръща внимание на смръщените вежди на адвокатата.

— В какво, по дяволите, се опитваш да ме забъркаш?

Спокойствието на Марк го дразнеше.

— За втори път днес използваш името на лукавия.

— Не ми чети проповеди! Извика ме на пожар, а после ме каниш в кухнята и ми предлагаш бира, все едно че съм дошъл да гледаме мач. Говори направо.

— Дяволът и адът са доста интересни проблеми — продължи Марк, без да обръща внимание на думите на другия мъж. — Някои хора възприемат ада буквално, като място, където мъките им ще са вечни. За други това е неприятно място, понякога състояние. Може да го наречем и кошмар. — Кайл направи гримаса. Марк го дразнеше умишлено. — Ако говорим за ада като състояние, причинено от човек, то жената, която видя, със сигурност го е преживяла.

— Не се опитвай да ме впечатлиш — тросна се Кайл. — Едва ли можеш да ми разкажеш нещо, което не съм чувал. Особено когато е

замесен мъж.

Марк се усмихна загадъчно. Погледът му накара Кайл да се почувства неудобно.

— Не вярвам да си станал толкова безчувствен, колкото се опитваш да се представиш.

Кайл потръпна. Марк сякаш надничаше в душата му и виждаше неувереността и вината, стаили се там.

— Ти си свещеник и твое задължение е да търсиш доброто у хората.

— А ти си загубил доверието си в хората, Кайл, но колкото и да си се променил, не си станал жесток. Не можеш да ме убедиш, че би проявил жестокост към някого.

— Животът е жесток. Аз просто съм намерил най-добрия начин да оцелея.

Марк не отговори на забележката и отново отпи от бирата си.

— Жената, която видя, дойде днес следобед в църквата и помоли за помощ. Живяла е в колата си, хранила се е само с фъстъчено масло и хляб. Вчера не издържала. Бебето ѝ било гладно, защото нямала мляко.

— Мен какво ме засяга? — Кайл подозираше, че Марк ще му прехвърли отговорността за непознатата.

— Много пъти сме говорили за работата ти.

— Не сме говорили, а сме се карали — поправи го Кайл. — Ти проповядваш, а аз защитавам хората в съда.

— И ти проповядваш в името на справедливостта. — По дяволите! Излиза, че си ме слушал?

— Едва ли някой се е нуждаел от повече справедливост и защита, отколкото жената оттатък.

— Естествено, майка кърмачка и бебето ѝ. Истинска Мадона...

— Не ти прилича да говориш така, Кайл!

Кайл не обърна внимание на забележката и посегна към бирата си.

— Бащата не иска да чуе нито за нея, нито за детето — продължи Марк.

— Е, и?

— Ти се занимаваш с подобни случаи — напомни му Марк. — Можеш да го накараш да си плати.

— Да си плати? — повтори Кайл невярващо. — Отец Дарби, та това звучи доста отмъстително.

— Отмъщение... Справедливост... Това е просто игра на думи. Ако предпочиташ да се изразя по друг начин, тогава накарай го да изпълни задълженията си. Помогни им!

— Не искаш ли твърде много заради приятелството ни? — промърмори Кайл. — Само подготовката ми по такъв случай ще излезе няколко хиляди.

— Но ти ще го направиш в името на общественото благо.

— Да, разбира се. Общественото благо преди всичко! — отвърна кисело Кайл.

— Мисля, че трябва да го направиш заради себе си.

— Все още ли се опитваш да ме отклониш от пътя на алчността и безскрупулността? И какво те кара да мислиш, че ще приема?

— Това, че аз те моля.

— Минаха доста години от времето, когато бяхме близки приятели.

— Не е моя вината, че вече не сме. Ще поемеш случая, защото си честен човек. — Кайл изсумтя презрително при тези думи. — Не си длъжен да го правиш, Кайл. Още по-малко заради мен — настояваше Марк. — Чувството ти за справедливост, макар и малко изкривено, няма да ти позволи да откажеш. И двамата знаем причината. — Кайл шумно остави празната кутийка бира на масата. — Не можеш да се отърсиш от чувството за вина. Тя те гложди още от... — Остра болка сгърчи лицето на Кайл. — Наблюдавам те от години. Самообвиняваш се, самобичуваш се. Този случай е шансът ти да се отърсиш поне малко от вината.

— Какъв смисъл има...

— Искаш опрощение, нали? Това е добра възможност. — Думите на Марк звучаха убедително. — Каквото и да сториш, не можеш да върнеш Шенън. Можеш да се предадеш на чувството за вина, можеш да я оставиш да превземе всяка частица от сърцето ти, но това няма да върне Шенън.

Кайл го погледна гневно.

— Няма ли най-сетне да ми обясниш защо ме извика?

— Жената в кухнята — продължи Марк, наблягайки на думите си. — Тя е жива и някой трябва да й подаде ръка. Нахраних я,

наистина, но това е нищо. Ти си най-добрият в професията си и можеш да ѝ помогнеш истински.

— Май твърдо си решил да ме убедиш — измърмори Кайл.

— Никога не съм се сблъсквал с двама души, които така отчаяно се нуждаят един от друг — отвърна Марк.

— Не може да бъде! И защо ли ми е притрябвала тази жена?

— Ти трябва отново да повярваш в собствената си доброта — обясни му меко Марк.

— Колкото вярвам в Дядо Коледа и щъркела с бебето — изръмжа Кайл. — Не се опитвай да ми пробутваш проповедническите си приказки, Марк. Не се познаваме от вчера.

— Добре — отвърна Марк и вдигна безпомощно ръце. — Няма да настоявам повече. Помолих те за помощ съвсем приятелски. Не мога да те накарам насила. Или ми помогни, или си тръгвай. Няма да се обидя.

Тишината отново се изпълни с напрежение.

— Върви по дяволите! — каза най-сетне Кайл.

Марк се подсмихна.

— Защо не оставим онзи отгоре да взема подобни решения.

— Добре де! Ще се заема със случая — обеща Кайл, раздразнен, че Марк бе постигнал своето.

— Нека да ти кажа какво точно ще направим. Все още ли си търсиш икономка?

— А-а-а, няма да стане! — поклати категорично глава Кайл. Не можеше да повярва, че Марк говори сериозно. — Съгласих се да поема случая. Щях да приспадна разходите по подготовката на делото от данъците. Добре, нямам нищо против да я представлявам в съда, но няма да ми я натресеш и в извънработно време. При това има и дете!

— Тя няма къде да живее.

— Не давам стаи под наем.

— Само преди две седмици хленчеше пред майка ми, че имаш нужда от икономка, която да внесе малко живот в новата ти къща. Имаш помещение за персонала, точно зад кухнята, ако не се лъжа?

— Имам нужда от икономка, а не от усложнения.

— Мередит има нужда от помощ, а не от милостиня.

— Казах, няма да стане!

— Тя може да се справи с работата, Кайл. Три години е учила управление на дома, преди да ѝ се наложи да прекъсне колежа.

— Няма да позволя домът ми да се превърне в приют!

— Тя иска да работи. Била е сервитьорка, но по време на бременността ѝ възникнали усложнения. Тогава започнали проблемите с парите. Не е имала сигурна работа със здравна осигуровка и отпуска по майчинство.

— Направо ми се къса сърцето като те слушам.

— Радвам се да чуя, че все още имаш сърце — отвърна остро Марк. — Вече започвах да се чудя дали е така.

— Не се опитвай да ме представиш като злодея от филмите! Не съм виновен, че има проблеми. И просто защото не искам да се набърквам...

— Тя иска да работи — повтори Марк. — А ти имаш нужда от икономка. — Трите години в колежа са достатъчна препоръка.

— А бебето?

— Заради него не работи. Няма на кого да го оставя. Та то е на няколко седмици!

— Няма ли да пуснеш и музика в унисон със съзливата си историйка? — Кайл повдигна подигравателно вежди.

— Сам каза, че нямаш време да си търсиш икономка. Ето, че аз ти предлагам кандидатка. Плащай ѝ заплата, за да може да се грижи за себе си и за бебето. Не е нужно да я караш да се чувства, сякаш ѝ подхвърляш милостиня.

— А ти какво знаеш за тази жена? Как можеш да си сигурен, че всичко, което ти е разказала, е истина?

— Нали я видя?

— Да, съвсем е изпаднала, но това не значи, че прелива от честност.

— Готов съм да заложа живота си, че всяка дума от разказа ѝ е самата истина.

— Ти си свещеник, затова вярата и доверието са част от теб. А за един адвокат скептицизмът се превръща във втора природа. Само след седмица може да обереш цялата къща.

— Аз поемам пълната отговорност — заяви Марк.

Кайл се разсмя.

— Ако се чупи със сребърните прибори, към теб ли да се обърна за компенсация? Как ще ми платиш? Може би ще направиш някое библейско чудо? Защо ме вълличаш във всичко това?

— Просто разчитах, че у теб все още е останала човештина и състрадание, за да подадеш ръка на някой друг, особено когато и ти самият имаш полза от цялата работа. — За момент се умълчаха. Найсетне Марк вдигна поглед. — Живяла е в колата си, Кайл, но не е просила по улиците. Ако я изпратим в приют за бедни, това ще я довърши. Не ѝ е там мястото. Само помисли, и Шенън не би издържала подобно нещо.

— Престани да използваш чувствата ми, за да ме шантажираш! Шенън няма нищо общо.

— Както кажеш. Помогни на тази жена, Кайл! Помогни ѝ, защото е човешко същество, изпаднало в беда.

Кайл се поколеба.

— Много добре знаеш, че си единственият човек, на когото не мога да откажа.

— Няма такова нещо. Аз просто ти помогнах да вземеш правилното решение.

Кайл тихо изруга. Марк сякаш не го чу. Бе доволен от победата си.

ВТОРА ГЛАВА

— Няма да ви окрада. — Прозвуча глупаво, но Мередит чувстваше, че трябва да каже нещо. Тишината потискаше. Кайл бе елегантен и привлекателен. Обърна глава, когато чу думите ѝ и я погледна. За пръв път тази жена привличаше вниманието му.

— Наистина съм бездомница, но не съм крадла — добави тя.

— Не исках...

— Не ви обвинявам. И аз на ваше място щях да съм доста подозрителна. — Не издържа под силата на погледа му, отвърна очи и наведе глава.

Той не отговори и Мередит се замисли над последните си думи. Разбира се, че щеше да е подозрителна на негово място. Очевидно бе, че на този мъж — опита се да си спомни името му, но не успя — имаше какво да му се открадне. Свещеникът обясни, че имал и помещение за персонала. А в къщите с по три спални, които никнеха като гъби в покрайнините, никой нямаше подобни помещения.

Тя опря глава на прозореца. Хладното стъкло ѝ напомни на влажна кърпа, поставена на челото ѝ.

Въздъхна тежко. Защо се бе съгласил да я вземе на работа? Защо бе приел една бездомна жена и бебето ѝ? Какво ли не ѝ мина през ума. Християнското милосърдие, отдавна изгубило едновременния си смисъл, ѝ се стори най-неприемливата причина. Той също бе напрегнат и не по-малко притеснен. Очевидно не принадлежеше към онези щедри хора, които с готовност посрещаха болките на другите. Създаваше у нея впечатление, че по-скоро би се подложил на средновековни мъчения, отколкото да прекара дори час в нейната компания. Беше сигурна, че свещеникът го е принудил. Често пъти външният вид лъже, но мъжът до нея не изглежда да бе от тези, които човек лесно може да убеди. Новият ѝ работодател бе твърде...

Мередит се опита да намери подходяща дума, но не успя. Бе изтощена. Имаше нужда от почивка, за да се възстанови, но ѝ се налагаше да се свива на задната седалка на колата си. Нямаше никакви

удобства, не можеше да се спи спокойно заради жужащите насекоми, светлините на фаровете и шума на клаксоните и рязко натиснатите спирачки на профучаващите коли.

Въпреки че самият свещеник бе препоръчал непознатия, тя се притесняваше от предстоящото им съжителство толкова, колкото и самият домакин. Но след като бе живяла дни наред скована от страх за себе си и детето, подобно притеснение изглеждаше нищожно. Всеки ден търпеше намеците и сладострастните погледи на недодялани шофьори на камиони и разпасани мотоциклетисти. Думите им я караха да се чувства омърсена и евтина. Стряскаше се насън, уплашена, че някой може да я убие, докато спи, да я изнасили или пребие, да отвлече дъщеря ѝ. Изпитваше ужас, че ще умре от глад или ще се разболе и никой няма да я погледне, нито нея, нито детето.

Да се настани в дома на непознат, макар и приятел на свещеника, не бе толкова страшно, в сравнение с преживяното. Поне я очакваше истински дом, топло легло, а утре — закуска.

Кайл погледна към жената. Нямахше представа как да постъпи. Бе заспала спокойно, с глава, отпусната на прозореца. Надяваше се, че ще се сепне, щом изключи двигателя или отвори вратата. Дали да я събуди?

Не му се искаше да я побутне. Въобще не искаше да я докосва. Марк го бе въвлякъл в нещо твърде неудобно. Не искаше да го обвини, че я е нападнал. Много лесно би могла да обърне и най-малката му грешка срещу него.

Едва сега Кайл осъзна колко е уязвим. Марк дори не се беше замислил, когато го натовари да се грижи за нея, и то в собствения си дом. Едва ли когато приятелят му е полагал клетвата си за целомъдрие, е забравил за съществуването на женските хитрости. Нямахше да позволи на тази изпаднала госпожичка да го обвини в каквото и да било. Слаби високи жени с тъжни очи не бяха негов тип. Не изпитваше никакво желание да поема отговорност за хора, които не могат сами да се погрижат за себе си.

Тя се стресна, когато Кайл отвори вратата.

— Стейси? — Уплашена и сънена, Мередит се извърна рязко към бебето, което спеше дълбоко на задната седалка.

— Извинявай, че те събудих, но пристигнахме.

— Няма нищо — отвърна тя. Слезе бавно, олюлявайки се, и отвори задната врата, за да поеме детето и багажа.

— Ще взема сака — предложи Кайл.

— Благодаря — отговори тя, без да смее да го погледне. Сакът се оказа по-тежък, отколкото Кайл предполагаше.

Зачуди се как е успявала да носи и него, и бебето.

Влязоха в къщата през задната врата, направо в кухнята, а оттам в едно странично помещение.

— Това е стаята за персонала. Не е обзаведена, но можеш да купиш легло, гардероб, ако искаш дори картини и всичко, което трябва за бебето. Дотогава ще останеш в стаята за гости. Ела да ти я покажа.

Запали лампата на спалнята и изпита неудобство, докато тя оглеждаше обстановката. Опита се да прецени всичко през нейните очи. Нямаше усет към обзавеждането и един от продавачите в мебелната къща го бе посъветвал как да комбинира мебелите и цветовете. Сега стаята му се струваше уютна и приятна.

— В банята има кърпи. Можеш да разгледаш всичко.

— Истински душ! — възкликна Мередит.

Кайл усети, че го обзема паника. Тя едва се сдържаше да не се разплаче. Жените, които представляваше в съда, непрекъснато плачеха, дори и тези, обзети от гняв. Не минаваше и ден, без да стане свидетел на горчиви сълзи, сълзи на болка и разочарование.

В офиса му бе лесно да се справи с тях. Но в собствения си дом не знаеше как да се справи с жена, загубила самообладание. Къщата бе убежището му от останалия свят, неговото райско кътче и не искаше точно тук да се сблъсква с чужди проблеми.

— В банята има всичко, което ще ти трябва — каза той, за да не ѝ остави възможност да се разплаче.

— Четката за зъби и шампоана останаха в колата ми.

— Марк... отец Марк е откарал колата на автосервиз за поправка. В банята има всичко.

Тя кимна.

— Ако имаш нужда от нещо тази вечер или утре, докато съм на работа...

— Мога ли да използвам сешоара? — В гласа ѝ се прокрадна нетърпение.

— Разбира се — отвърна Кайл. — Двамата... ъ-ъ-ъ... утре вечер ще обсъдим условията за назначението ти.

Брадичката ѝ потрепери, но тя кимна отново, а Кайл за втори път почувства, че го обзема паника. Не знаеше какво друго да направи, освен да я остави, за да не я види как плаче. Беше се съгласил да я вземе на работа, да я представлява в съда, но нямаше намерение да я успокоява.

— Лека нощ — каза рязко той и бързо се измъкна от стаята.

Мередит му пожела тихо „лека нощ“ и изчака малко, преди да затвори вратата. Стисна очи и въздъхна. Собствена стая, само за нея, сигурна и неприкосновена. Откога не се бе чувствала толкова спокойна и в безопасност? Сякаш цяла вечност. Отново въздъхна този път от облекчение. Вече нямаше да чува клаксоните на профучаващите коли и пищенето на рязко натиснати спирачки. Нямаше да покрива очи, когато я осветяваха дългите светлини на превозните средства. Нямаше да се сблъсква с отворителните шофьори на камиони и разни перковци по пътищата.

Сега дори имаше душ. Самата мисъл за това удобство я накара да надникне в банята. Когато влезе, я обгърнаха меки пастелни цветове, докосна леко пухкавите хавлии и помириса сапуна. Около душа бе издигната прозрачна преграда. Не можа да сдържи сълзите си. Спря в средата на банята и заплака само от вида на обикновените неща, които съществуваха във всеки дом.

Отпусна се на пода, обгърна коленете си с ръце и сведе глава. Раменете ѝ се разтърсиха от ридания. Сама не знаеше колко време е останала така, потънала в сълзи на облекчение и самосъжаление.

Плачът на Стейси я върна към действителността. Откъсна малко тоалетна хартия и си издуха носа. Скочи, втурна се към дъщеря си и я взе на ръце.

— Горкото детенце! Милинката Стейси! Събуждаш се на непознато място, а мама я няма. Нали не си гладна?

Стейси спря да плаче, щом усети майчината топлина.

— Не, мисля, че все още не си. Биберонът е пълен, виждаш ли?

Свещеникът бе помолил някой да донесе бебешка храна, биберон и памперс.

— Точно така. Мама няма мляко. — Но няма да е все така, помисли си тя, решена да промени нещата. Знаеше, че щом започне да се храни нормално, ще има достатъчно кърма.

— Ще те нахраня по-късно, съкровище — каза тя на Стейси, боцна я по носето и ѝ се усмихна. — А сега ще вземем душ. Истински душ! Има колкото искаш топла вода. — Извади от сака бебешкия сапун, който ѝ бяха дали в родилното. — И знаеш ли какво ще направим? Мама ще се измие с хубавия сапун, а за теб остава същият. Няма да се сърдиш, нали? После, ще се увием в хубави, пухкави, чистички кърпи. Хайде, трябва да свалим пелените. А-ха, ето защо е сърдита Стейси. Трябва да сменим всичко. И знаеш ли? Не можеш да познаеш! Утре ще изперем всички дрешки. Няма вече да ги киснем в мръсни мивки със студена вода. Ще ги сложим в истинска пералня.

Мерedit се съблече. Пое дъщеря си с лявата ръка, а с дясната пусна водата. Стейси се размърда неспокойно, щом усети струята от душа, но когато чу спокойния глас на майка си, се отпусна. Мерedit я уви я в една от кърпите и я остави на килимчето до ваната.

— Ако имаш нужда от нещо, съкровище, извикай ме — каза тя и се върна под душа. Пусна гореща вода и въздъхна от удоволствие. Насапуниса се с ароматния сапун и реши, че до края на живота си ще се къпе всеки ден без изключение.

Балсамът за коса бе гъст и уханен като шампоана. Достави ѝ удоволствие топлите струи да се стичат по тялото ѝ.

Гърдите ѝ бяха станали тежки и Мерedit с удивление наблюдаваше промените у себе си. Само почакай, Стейси! Дай ми три дни! Като започна да се храни нормално, ще си най-ситото бебе в целия град!

Почувства се по-женствена, почувства се нормална жена. Точно така! Чувстваше се като нормален човек. Сякаш си имаше свой дом.

Стори ѝ се, че и парата от душа излъчва аромат, докато плакнеше косата си. Ако има рай, реши тя, той сигурно е пропит със същото ухание. Или може би раят представляваше пухкава мека хавлиена кърпа, в която човек да се увие, помисли си тя няколко секунди по-късно, докато се бършеше. Искаше ѝ се да се облече в сатен и дантела. Със съжаление се пресегна към старата фланелка, която бе носила цял

ден, защото багажът ѝ беше в колата. Но така и така нямаше копиринени дрехи. Бе купувала само евтини фланелки.

Пови и облече Стейси и я сложи в преносимото ѝ легълце. Изпра и просна бельото си, а когато се върна в спалнята, детето вече спеше дълбоко.

Мередит отметна покривката на леглото и остана загледана в красивите разцветки на чаршафите. Бяха обточени с дантела, целите на цветя. Кой би предположил, че високомерният собственик си е купил спално бельо на цветя?

С нескрито удоволствие прокара ръка по гладкия хладен чаршаф. Откога не бе спала на гладено бельо?

Отпусна се на леглото и се протегна. Миришеше на чисто и прано. Беше толкова приятно след натрапчивата миризма на бензин, с която бе напоена задната седалка на колата ѝ.

Протегна ръка и докосна бузката на Стейси. Нагласи и собствената си възглавница и усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи. Затвори ги и бавно се унесе.

Само след няколко минути вече спеше дълбоко.

Час по-късно я събуди плачът на Стейси. Мередит я вдигна на леглото до себе си, гушна я и я зави с одеялото.

— Това е легло — прошепна тя, докато бебето налапваше гърдата ѝ. — Истинско легло. Един ден и ти ще имаш такова легло. Но първо ще ти купим люлка. Да, знам. Нямах си и понятие какво е това люлка. Отец Марк ще провери дали на някой от паството не му се намира.

Намести Стейси до гърдата си.

— Щом отец Марк каза, че ще ни намери люлка, можем да сме сигурни, че ще я имаме в най-скоро време. Виж как бързо ни намери дом и работа. Бих казала, че е истински магьосник, а ти как мислиш? — Мередит въздъхна. — Скоро ще си имаш истинско креватче, ще го изчистим, ще постелем чисти чаршафи на малки зайчета и ще забравиш, че си живяла в колата. — Засмя се тихичко. — И ако това не е чудо! Та ние дори не сме католици!

ТРЕТА ГЛАВА

Кайл отново набра номера на домашния си телефон и забарабани нервно по бюрото. Чу собствения си глас да му съобщава, че не е у дома, и подканянето да остави съобщение. Стисна слушалката, когато чу сигнала за началото на съобщението.

— Мередит! Ако ме чуваш, отговори! Кайл се обажда. Забравих да изключа секретаря, а трябва да говоря с теб!

Изчака цяла минута и едва тогава затвори. Изруга тихо. Така е, като се оставяш да те придумат да вършиш добрини. В замяна получаваш само тревоги. Ако така наречената му икономка не вдигне телефона при следващото позвъняване, ще трябва да отскочи до вкъщи през обедната почивка. Ако въпросната къща все още можеше да се нарече дом. Надяваше се да не е успяла да пребърка всичко и да е отмъкнала каквото ѝ попадне.

Ако все още беше вкъщи, трябваше да вдигне телефона. Едва ли е толкова глупава, че да не знае как работи телефонният секретар. Апаратът бе сложен в кухнята на плота, а бе логично, тя да е в кухнята.

Спомни си, че остави бележка, забодена на дървената подложка. Трябва да е влизала в кухнята. Видяла е списъка с покупките, задигнала е парите и е изчезнала. Точно така. Сигурно е бил в състояние на пълно умопомрачение, когато се остави Марк да го накара да приеме в къщата си една напълно непозната.

Кайл отпусна глава и въздъхна. Ако протежето на Марк е отмъкнало парите за покупки, поне нищо нямаше да му тежи на съвестта. Дори и Марк нямаше да може да го обвини, че не е искал да помогне.

Мередит внимателно пренесе спящото бебе в преносимото легло. Бе я нахранила и през нощта, и рано сутринта. Сега трябваше да хапне и тя. Прозя се, протегна се и си помисли, че е безкрайно удоволствие да спиш в истинско легло, особено след като дни наред си се будил, схванат на задната седалка на колата.

Погледна към часовника и с изумление откри, че е почти десет и половина.

Бебето спеше. Дали Стейси бе усетила изтощението на майка си и я бе оставила да почива след последното хранене?

Мередит се надигна и простена. Бе направила всичко, за да защити детето си, да ѝ внуши малко сигурност, макар че тя самата бе в безизходица. Отпусна ръце. Отново погледна спокойното лице на детето и се изправи решително.

— Никога вече! Това никога няма да ни се случи отново, мъничката ми.

Решението ѝ бе твърдо. Взе креватчето и го пренесе в кухнята на плота. Видя плик с името си.

Огледа го внимателно. Беше залепен, а в горния десен ъгъл се виждаше името и адресът на подателя. Кайл Сойър Брукс. Защо му трябваше да лепи плик, който нямаше намерение да изпраща по пощата? Вътре имаше пари! Пет банкноти по двадесет долара. Пое ги с треперещи пръсти. Дали не я изпитваше? Или това бе предплата? Или очакваше да си тръгне с парите, за да може да заяви с чиста съвест, че е направил необходимото?

Въздъхна облекчено, когато видя бележката.

„Мередит,

Ако колата ти е готова, предполагам, че ще искаш да купиш мебели за своята стая. Надявам се, че парите ще ти стигнат. Вземи и каквото ти трябва за теб и детето.“

Мередит пхна парите и бележката обратно в плика, хвърли го небрежно на масата и отвори хладилника. Откри портокалов сок, сипа си пълна чаша и продължи да разглежда какво има в шкафовете. Захар, сметана, различни ядки, бисквити със сусам, овесени ядки, няколко консерви риба тон. Най-сетне щеше да обядва истински. Сети се, че е видяла майонеза и кисели краставички в хладилника.

Извади една консерва. Търсеше отварачката, когато телефонът звънна. Стресна я гласът на Кайл.

Това беше телефонният секретар. Естествено е важна клечка като него да има телефонен секретар.

— Изчакайте продължителния сигнал — съобщи гласът на господин Брукс.

— Изчакайте продължителния сигнал — повтори Мередит и направи кисела гримаса, докато имитираше превзетия му говор. Испита вина, защото бе в неговата къща, а той я бе приел като гост. Независимо дали харесваше господина, или не, благодарение на него не ѝ се налагаше да спи в колата и да се лута по улиците.

Продължителният сигнал стресна Стейси и тя изплака. Мередит се втурна към детето и го гушна.

— Мередит, ако ме чуваш, отговори!

Тя погледна към телефона и притисна бебето към себе си.

— Опитвам се да се свържа с теб цяла сутрин. Трябва да ти кажа нещо важно. Моля те, ако ме чуваш...

Най-сетне вдигна слушалката.

— Ало?

— Мередит, ти ли си?

В гласа му прозвуча нескрито изумление. Прииска ѝ се да отговори нещо грубо като: „Не, жабока Кърмит е!“, но се въздържа. Той ѝ бе осигурил работа, която при други условия, трудно би намерила.

— Да, господин Брукс — отвърна тя. Опитва се да говори както подобава на икономка, въпреки че Стейси плачеше не на шега.

— Детето плаче.

— Стресна я телефонът.

— Нали е добре?

— Нищо ѝ няма, само се стресна. — Залюля Стейси, за да я успокои.

— Чуваш ли ме добре? — попита нетърпеливо той.

— Да. — Притисна телефона между ухото и рамото си и погали Стейси по гърба. Бебето утихна.

— Слава Богу! — чу се гласът на Кайл. — Не ми е ясно как някой може да се съсредоточи при този шум.

— Опитайте! — отвърна Мередит.

Той изсумтя скептично.

— Това умение се придобива още с раждането.

Кайл пренебрегна обяснението.

— Цяла сутрин се опитвам да се свържа с теб.

— Преди малко ми се стори, че чух телефона, но след първия звън, спря.

— Заради проклетия секретар. Изключи го! — Обясни й как да го нагласи. Мередит успя да се справи някак, въпреки че държеше Стейси.

— Марк... Отец Марк звънна тази сутрин и каза, че механикът ще се отбие около един. Името му е Джери. Не се притеснявай, че не го познаваш. — Поколеба се и продължи: — Марк спомена, че сте се разбрали да ходите до един от благотворителните магазини към църквата. Щели сте да купувате нещо за бебето, а после да се отбиете до автосервиза.

— Ще съм готова. — Помълча и добави: — Намерих бележката и парите.

— Добре. Ако искаш да купиш нещо...

— Всъщност, притеснява ме колата. Ако ми позволите да платя на механика с тези пари, ще ги удържите от първата ми заплата.

— Вече съм платил сметката.

— Аз... — започна Мередит, но така и не успя да довърши.

— Парите ти трябва, за да пазаруваш — прекъсна я Кайл. — Не се тревожи за колата.

— Благодаря — прошепна тя. И двамата замълчаха. — Какво искате за вечеря?

— За вечеря ли? — попита недоумяващо той.

— Нали трябва да напазарувам. Помислих, че...

— Не искаш ли няколко свободни дни, за да се установиш, преди да започнеш да готвиш?

— И аз трябва да се храня. Няма значение дали ще готвя за един, или за двама.

— Както искаш. Няма да е зле да поговорим и за делото. Трябва ми предварителна информация.

Мередит се намръщи.

— Какво дело?

— Нали смяташ да заведеш дело за издръжка?

— Не е толкова просто — отвърна тя. — Всичко... Ами, доста е объркано.

— Как няма да е объркано, като дори не сте поискали помощ! — И двамата замълчаха. — Ще поговорим довечера — каза той най-

сетне. — И освен това, Мередит...

— Да?

— За вечерята... Не съм придирчив. Каквото сготвиш.

— По кое време обикновено се прибирате?

— Различно. — Помисли за миг и добави: — Шест и тридесет. Тази вечер ще се прибера в шест и тридесет. Тъкмо ще имаме време да обсъдим нещата.

Мередит се почувства неловко.

— Господин Брукс?

— Да?

— Много благодаря... за всичко.

Кайл притеснено се покашля.

— Имам уговорена среща след малко.

Мередит затвори и прегърна Стейси.

— Новият ни шеф не е чак толкова лош. Ще го издържим, нали?
— Защото трябва някъде да живеем, и то на хубаво място!

На Кайл не му се искаше да говори с новата си икономка. Как се остави Марк да го въвлече във всичко това? Бе споменава, че трябва да потърси жена, която да поеме готвенето и чистенето, но не бързаше. Предпочиташе да уреди въпроса с някоя агенция, чийто служител да извършва тези услуги веднъж седмично, тъй като той повечето време отсъстваше.

Не обичаше да се съобразява с никого и не искаше някой да му налага по кое време да обядва или да вечеря. Точно това искаше да уточни с Мередит. Понякога оставаше до късно на работа, а друг път се прибираше още по-късно, ако вечеряше навън. Нямаше намерение да променя живота си заради една икономка.

На тротоара пред къщата му бе паркирана стара очукана кола. Без съмнение — на Мередит. Беше я взела от сервиза. Трябва да ѝ каже да я остави на страничната алея до гаражите. Някой полицай ще я забележи и глобата няма да му се размине.

Влезе през задната врата. Ухаеше чудесно на готвено, но икономката я нямаше. Кайл въздъхна облекчено, когато не я видя.

По навик отиде до бюрото си и остави куфарчето. Изтри съобщението от сутринта, отиде до печката и вдигна капака на тенджерата, макар че все още не си бе закачил сакото.

— Яхния с телешко — чу глас зад себе си.

Кайл остави капака и се обърна.

— Мирише хубаво.

— Има и салата. Готова съм да сервирам, щом кажете.

Кайл тръгна към вратата, но спря и се обърна.

— Къде е бебето?

— Спи.

За пръв път видя усмивката ѝ и с изненада установи, че си е сложила червило. Очевидно се бе опитала да си направи и косата. Или просто я е измила, помисли заядливо той.

— Отец Марк намери креватче — каза му тя. — Джери го докара. За пръв път Стейси спи в истинско легло. — Сведе колебливо очи. Кайл усети, че иска да му каже нещо, но няма смелост. — Поставих го в стаята, която казахте, че ще мога да ползвам. Реших, че така ще е по-лесно, отколкото да го монтирам в стаята за гости, а после да го местя.

— Правилно — каза Кайл, спокоен, че е подхванала безопасна тема.

— Така ще мога да чувам Стейси, докато работя — продължи Мередит. — Нощем обаче ще е при мен.

Кайл кимна. Изглежда бебетата притежаваха удивителната способност да създават единствено и само неприятности. В този момент бе доволен, че има икономка с бебе, а не е обвързан със съпруга и собствено дете.

— Имаше само това легло в благотворителния магазин — разказваше тя. — Доста старо е, но дървото е солидно и... ако нямате нищо против... бих могла да го боядисам и...

— Не е нужно — прекъсна я Кайл. — Купи каквото...

— Няма значение — каза Мередит. — Обичам старите мебели. Оказва се, че са по-здрави и стабилни от новите.

Кайл сви рамене.

— Тогава го боядисай.

— Ще стане хубаво — увери го Мередит.

— Сигурно — отвърна напълно незаинтересовано Кайл, само за да не го занимава повече с проблемите си. Въздъхна тежко и рече: — Отивам да се преоблека.

Мередит сложи хляба във фурната, отнесе салатата и чаша студена вода в трапезарията, разбърка яхнията и зачака Кайл да дойде.

Той се върна след няколко минути, преоблечен с риза без яка и памучни панталони. Видя, че е сложила прибори само за него.

— Ти няма ли да ядеш?

— Вече ядох — отвърна тя. — Мислех, че няма да искате...

— Така ли?

— Какво предпочитате, студен чай или мляко?

— Само вода.

Мередит кимна и отиде в кухнята, за да донесе яхнията. Той ядеше салатата, когато се върна. Бе покрила топлите филийки с ленена салфетка.

— Харесва ли ви заливката на салатата? Нямахте друга в хладилника.

— Хубава е — отвърна с безразличие той.

— Ако имате нужда от нещо, в кухнята съм.

— Няма звънец за прислугата — вмъкна подигравателно Кайл.

— Кухнята е само на една крачка — отбеляза Мередит. — Свирнете ми. Знаете как, нали?

— Гледал съм по филмите — отвърна той шеговито.

— Чудесно — отвърна Мередит и излезе. Пресипа останалата яхния в по-малък съд и се зае да измие тенджерата. Чу шум и се обърна. Кайл пренасяше чиниите на малката маса в кухнята.

— Седни. — Той посочи стола срещу себе си.

Мередит се поколеба, но Кайл присви строго очи. Тя си изми ръцете, избърса ги и седна.

Мъжът остави вилицата и въздъхна тежко.

— Трябва да поговорим — каза той така, сякаш съобщаваше на любимия си пациент, че не му остава да живее дълго.

Мередит усети, че я обхваща страх. Ами ако й каже, че е премислил и няма нужда от икономка? Двете със Стейси отново ще останат на улицата.

— Разбирам какво се опитваш да направиш. Сервираш ми в трапезарията, очакваш да се храним отделно. Няма да стане.

Мередит се насили да запази спокойствие. Отец Марк пак ще им помогне. Все някой ще им помогне. В никакъв случай не можеше да се върне и да живее в колата. Никога!

Той замълча. Чудеше се как най-точно да се изрази.

— Виж, споменавах съм пред Марк, че имам нужда от икономка, но не и от слугиня. Искам да кажа, че се храня в трапезарията, само когато имам гости. Обикновено си слагам в кухнята.

— Само исках...

— Знам. И ти благодаря. Но не съм човекоядец. И не живеем в някое снобско имение в Англия. Няма нужда от такива... официалности.

— Ще се опитам да не се повтаря.

— И още нещо — продължи той, доволен от отговора й. — Аз невинаги... Програмата ми е доста разпокъсана. Понякога се прибирам и хапвам каквото ми попадне, и отново излизам. Случва се да отида на вечеря направо след работа. Искам да кажа, че не се прибирам по едно и също време.

— Разбирам. Значи нямате точен час, в който вечеряте.

— Не.

Мередит сви рамене.

— Тогава ще се погрижа винаги да има нещо сготвено, което да подгрея.

Кайл се замисли над думите й.

— Така е най-добре. Между другото, яхнията е много вкусна.

Мередит кимна. След фъстъченото масло, телешката яхния й се стори като амброзия.

— Обичате ли месо с картофи? — поинтересува се тя.

— Не съм капризен.

— Ще ме улесните, ако ми кажете какво обичате.

— Казах ти, че не съм капризен.

— Ако знам какво предпочитате, ще...

— Предпочитам по-обикновени храни. Това достатъчно ли е? Не обичам да ме занимават прекалено много с кухненски проблеми.

О, Боже, помисли си Мередит. Явно ще трябва сама да открие какъв е вкусът му. Нали той даваше парите. За нея бе добре дошло да знае, че ще се храни редовно. Въздържа се да му каже какво мисли. Ако наистина искаше да се храни редовно и да запази работата си, трябваше да внимава какво говори.

Стейси я спаси с пронизителен вик. Мередит скочи и погледна извинително Кайл.

— Спа много дълго и сега е гладна. Трябва да я нахраня.

— Върви — отвърна Кайл.

Мередит взе Стейси на ръце и я гушна, за да я успокои. Тръгна към стаята за гости, за да я накърми.

— Много е гладна — повтори тя през рамо. — Оставете чиниите. Ще ги вдигна, щом я нахраня.

Когато Стейси вече бе сита, Мередит я изкъпа.

— Сега ще миришеш на хубаво — говореше тя на детето, докато втриваше бебешки лосион в кожата ѝ. Имаше го още от родилния дом и вече бе на свършване. Трябваше да купи, когато излезе на пазар.

Затвори мрачно очи. Нещата, от които майката и дъщерята се нуждаеха, нямаха край. Бебешкият лосион изглеждаше истинско разточителство след преживените трудности, но защо да не намажеш кожата на едно детенце с омокотяващ лосион? Отвори очи и се усмихна сладко на Стейси.

— Нали ти е приятно, когато мажа малките ти краченца? И не е никакво разточителство, след като така се чувстваш добре. Можеш да ми вярваш! — Взе една чиста пелена. — Знаеш ли какво съм ти приготвила? Чисти дрешки. Прани и мекички. Ти си най-красивото бебе, в най-чистите пелени. — Пое Стейси в ръцете си. — Хайде, съкровище! Ти ще поседиш, докато мама измие чиниите.

Кайл гледаше новините по телевизията. Когато тя мина през хола, за да се заеме с чиниите, той стана.

— Готова ли си да поговорим?

Мередит го погледна.

— Искан да прибера в кухнята.

— Кухнята може да почака. Искан да ми дадеш сведения, за да мога да се заема с делото.

— Добре — каза с явно нежелание Мередит.

Седна на масата в трапезарията и положи Стейси на коленете си. Кайл донесе касетофон и бележник.

— Готова ли си?

Мередит несъзнателно притисна Стейси към себе си.

— Какво да ви разкажа?

Кайл включи касетата, съобщи датата, мястото и името на клиентката. След това отново насочи вниманието си към Мередит.

— Първо ми кажи кой е бащата на детето. След това искам да разбера защо не искаш да го подведеш под съдебна отговорност.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бе очевидно, че Мередит не желае да говори за бащата на детето си. Притискаше дъщеря си така отчаяно, сякаш очакваше някой да я грабне от ръцете ѝ всеки миг. Като че ли името на бащата подлагаше момиченцето на риск.

Кайл прикри нетърпението си, докато я чакаше да заговори. Изкопчването на отговори бе толкова трудна задача, колкото и събирането на доказателствен материал и пледирането в съдебната зала.

Най-сетне Мередит съобщи:

— Томас Кастър. Казва се Томас Юджийн Кастър. — Произнесе името бавно и отчетливо.

— Адрес?

Тя отговори веднага, без да пропусне дори и кода. — Винаги ли помните адреси толкова добре?

— Не. Аз... — Преглътна, сякаш спомените я задушаваха. — Пиших му писма.

Кайл продължи с равен глас:

— А той отговаряше ли?

— Много рядко — отвърна Мередит. Смутена от признанието си, сведе поглед. — Томас не обича да пише писма.

— Откъде му пишеше?

— От Блумингтън, щата Индиана.

— Там ли се срещнахте.

— Да. Учихме в университета в Индиана. Пишеше кандидатската си дисертация по счетоводство.

— Как се запознахте?

— Работех в един ресторант до университета. Доста посещавано място. За тези, които можеха да си го позволят.

— Какво работеше там?

— Бях сервитьорка. — Поколеба се. — Томас винаги сядаше на някоя от масите, които обслужвах. Скоро разбрах, че... че се

интересува от мен.

— А ти?

— Аз... Той беше хубав, приятен, много чаровен, винаги се шегуваше.

— Излизахте ли заедно?

— Да.

— Бяхте ли интимни приятели?

Мередит се намръщи.

— Смятам, че е очевидно.

— Връзката ви беше ли сериозна?

— Моля?

— Имахте ли и други връзки?

— Не, разбира се! — отвърна тя и замълча. — Поне аз не се срещах с друг, а мисля, че и той не...

— Заедно ли живеяхте?

— Известно време. Томас се премести в моя апартамент, когато защити дисертацията си. Съквартирантът му също защити и се прибра в Индианаполис. Томас не искаше да плаща наем за двустаен апартамент и затова дойде при мен.

— Колко време продължи това?

— Малко повече от месец. От началото на януари до края на февруари.

— Бяхте ли интимни приятели през този период?

— Да — прошепна Мередит. Изчерви се от унижение, че разказва толкова лични неща на един почти непознат.

Кайл усети притеснението ѝ.

— Трябва да попитам за всичко това, за да разбера как да подхвана делото и с какво разполагаме. Всичко, което ми казваш, остава поверителна информация.

— До момента, когато се озовем в съда.

Кайл не отговори. Бе по-умна, отколкото предполагаше.

— Имахте ли уговорки, докато живеяхте заедно?

— Какви уговорки?

— Например, че ще продължите да живеете заедно, че ще задълбочите отношенията си?

— Аз го обичах — отвърна тя. — Мислех си... — Въздъхна тежко. — Колко съм била наивна.

— Какво очакваше от тази връзка? — настоя Кайл. Сякаш не можеше да се досети сам. Къща в покрайнините, приятни съседи, немска овчарка, какво друго? Струваше му се почти невероятно, но и той самият бе мечтал за същото.

Бебето изгука. Кайл насочи вниманието си към Стейси. Мередит лекичко я щипна по нослето и ѝ се усмихна. Но в мига, в който вдигна глава, за да продължат разговора, тя се напрегна, сякаш се опитваше да постави преграда между себе си и горчивите спомени.

Продължи неуверено.

— Мислех си, че ние... че той ще си намери работа, а аз също ще защита и накрая ще...

— Обсъждали ли сте всичко това с господин Кастър?

— Не... Не сме говорили специално за бъдещето, но понякога въпросът... просто сам изникваше. Случваше се да кажем нещо като: „Един ден ще направим това или онова“, или „Един ден ще имаме това и това“.

— Помисли, преди да отговориш на следващия ми въпрос. И двамата ли казахте такива неща или само ти ги казваше, а Кастър ги е пропускал покрай ушите си?

Мередит помисли за миг.

— Не съм обръщала внимание. Струваше ми се, че Томас искаше... очакваше... същите неща.

— Спомняш ли си за нещо, което сте обмисляли заедно, за което сте взели заедно решение?

Мередит отново замълча.

— Говорехме си, че нещата ще бъдат коренно различни, когато той си намери работа. Целуваше документите, които аз изпращах по пощата за късмет, и казваше, че това ще ни донесе нова кола или широкоекранен телевизор.

Кайл се намръщи. Все още нямаше за какво да се захване. Всички ергени говорят за нови коли и телевизори. Това съвсем не означава, че имат сериозно намерение да се оженят. Фактът, че Кастър е смятал да купи тези неща, щом си намери работа, нямаше да убеди и най-посредствения съдия, че е имал намерение да се жени. Кайл реши да се насочи другаде.

Значи ти изпращаше документите на Кастър?

— Почти винаги — отвърна Мередит. — Пощата се намираше близо до ресторанта.

— Помагаше ли му да подготвя тези материали?

— Томас пишеше много грозно и аз печатах адресите.

Най-сетне нещо по-съществено. С помощта си Мередит бе допринесла той да си намери работа.

— Ти ли пишеше на машина документите? — попита Кайл.

— Той ми казваше датите, имената и адресите на компаниите, длъжността, която го интересува, а аз написвах всичко така, че да го представи... блестящо.

— Той плащаше ли ти?

— Разбира се, че не.

— Защо се учудваш? Хората изкарват добри пари от писане на документи.

— Пиших ги, защото... — Тя се намръщи. — Правех му услуга. Никога не ми е идвало наум да искам да ми плаща.

— Колко си написала?

— Около шестдесет. Негови приятели от различни градове му изпращаха обяви от вестници. Изпращахме повече от десет всяка седмица.

— А някога представяли ли сте се като съпрузи?

Въпросът очевидно изненада Мередит и тя вдигна поглед към Кайл. Под сивите ѝ очи имаше тъмни кръгове.

— Не — отвърна тя.

— Но се надяваше да се омъжиш за него, нали?

— Бях влюбена.

— Той казваше ли ти, че те обича? Показваше ли по някакъв начин, че е влюбен?

— Говореше... Казваше ми мили неща.

— По-точно.

— Казваше ми... — Поколеба се отново. — Ами всичко, което мъжете обикновено казват на жените. Че съм нещо специално. Казваше ми... — Преглътна, сякаш думите я задушаваша. — Казваше, че съм неговото момиче.

— Добре ли се разбирахте?

— Да. Понякога се спреквахме, но не беше нищо сериозно, докато...

— Докато какво? — попита настойчиво Кайл.

— Докато не си намери работа във Флорида. Искаше да се преместя с него.

— А ти не искаше ли?

— Исках да си взема изпитите, за да не губя целия семестър. Томас казваше, че ако го обичам, ще се преместя.

Очите ѝ срещнаха погледа на Кайл. Сякаш го молеше да я разбере, да ѝ помогне. — Оставах само два месеца. Според мен, беше най-добре той да се установи в Орландо, а аз да отида, щом свърши семестъра.

— Скарахте ли се?

— Да. И той замина за Флорида. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Все се надявах да премисли и да разбере. Знам, че беше много напрегнат, докато чакаше отговор от работодателите.

— А бременността? Кога разбра?

Тя се поколеба.

— Първите ми съмнения се появиха скоро след като замина, но не бях сигурна. Помислих, че... Нали разбирате, че е вследствие на тревогите и притесненията.

— Значи не си искала да забременяваш?

— Ние... Ние се пазехме, но... — Изчерви се от притеснение. — Купих се тест за бременност, а после отидох и до университетската поликлиника.

— Как реагира Кастър, когато разбра?

— Не му казах веднага.

— Не смяташе ли, че има право да знае?

— Щях да му кажа, ако бяхме заедно и ако нещата помежду ни бяха други. Той се намираше толкова далече, а и ние... Не исках това да го задържи при мен. Смятах да изчакам, докато си оправим взаимоотношенията. Готвех се да му кажа, щом отида при него във Флорида.

— Кога стана това?

Мередит намести бебето в ръцете си и го погали по гърба.

— Щом свърши семестъра. През юни.

— Той настояваше ли да отидеш при него?

— В началото... Обади ми се, след като беше пристигнал, за да ми даде адреса и телефона си. Още беше сърдит. Обади се пак през

април, за да благодари за подаръка за рождения си ден и... Стори ми се, че всичко е както преди. Беше мил, каза, че много е харесал ризата и вратовръзката. Каза... — Гласът на Мередит потрепери и тя се пое дълбоко дъх, преди да продължи: — Каза, че не ми е писал, защото имал много ангажименти на новата работа. Работел много, имал неотложни срокове. — В гласа ѝ се прокрадна презрение. — Да, наистина е бил зает.

Друга жена, помисли си Кайл и се учуди защо веднага не се е сетил. Като адвокат по бракоразводни дела, бе слушал достатъчно разкази на нещастни жени, за да ги подреди в отделни категории — изневери, побоища, безразличие. Мередит продължи:

— Едва се сдържах да не му кажа за бебето, но реших, че ще е по-добре, когато се видим.

— Да, така е — измърмори Кайл. Радвам се, че се обаждаш, мили. Между другото, бременна съм. Тези няколко думи можеха да уплашат до смърт един мъж. — Какво стана, когато пристигна в Орландо?

Мередит затвори очи и наведе глава. Раменете ѝ се отпуснаха под тежестта на спомените. Притисна бебето към себе си, уплашена да не би миналото да застраши дъщеричката ѝ. Най-сетне отвори очи, но не погледна към Кайл.

— Томас бе неприятно изненадан, когато ме видя. Толкова се надявах да ми се зарадва. Очаквах, че ще ме прегърне, ще ме целуне и ще каже...

Гласът ѝ заглъхна в сълзи. Стичаха се по бузите ѝ, а тя сякаш не ги забелязваше.

— Стана ми ясно, че дори за миг не е допускар, че мога да дойда.

Кайл се пресегна и изключи касетофона. Стана и донесе цяла кутия хартиени кърпички и ги остави пред Мередит. Тя измъкна една и се избърса.

— Благодаря — промълви приглушено. — Извинете ме.

Кайл чакаше тя да се успокои. След малко Мередит намести бебето в прегръдките си и вдигна поглед към Кайл.

Той отново включи касетофона.

— Беше очевидно, че не се радва да ме види. Попитах го какво има и тогава ми каза...

Тя отново заплака, а Кайл изключи касетофона.

— Искаш ли да ти донеса вода?

Мередит кимна. Изпи цялата чаша и я остави на масата.

— Включете касетофона — помоли решително тя. — Повече никакви сълзи. — Когато продължи да разказва, гласът ѝ бе твърд и решителен. — Обясни, че съм дошла в неподходящ момент. Истината бе, че финансовата къща, в която работеше, била частна и новият му шеф имал дъщеря.

Взря се в лицето на Стейси, пхна пръст в дланта на бебето и се усмихна нежно.

Кайл бе изумен, докато наблюдаваше промяната у нея, когато вниманието ѝ се насочваше към дъщеричката ѝ. Сякаш това бяха миговете, в които можеше да избяга от огорченията. Спомените я връхлетяха отново и тя вдигна глава. Погледът ѝ премина покрай Кайл, празен и далечен, сякаш се бе пренесла на стотици километри.

— Какво ли не каза, за да ме убеди, че дъщерята на шефа не била и наполовина толкова хубава, колкото съм аз... колкото бях. Дори не била и умна, въпреки че била защитила дисертация. Преподавала в някакво начално училище. Каза, че го обичала до полуда и това бил шансът му и не можел да го пропусне. Естествено, как ще пропусне да стане зет на шефа си и да поеме пътя към успеха. — Премести поглед към него. — Всичко щеше да е различно, ако бе срещнал някоя красавица, умна и преуспяваща, в която да се влюби. А то! И имаше наглостта да ми каже, че няма нищо против мен самата. — Гневът ѝ бе неподправен. — Бях продала всичко, което не се побираше в колата ми и бях напуснала щата, само за да съм с него. Оставих жилището си в Индиана, за да се установя във Флорида и само Господ знае колко време изгубих, докато уредя всичко. А Томас не можел да пропусне великия си шанс да не се ожени за дъщерята на шефа.

Горчивината в гласа ѝ обнадежди Кайл. Именно горчивината беше коз в ръцете на адвокатите по бракоразводни дела, а Кайл се славеше като един от най-добрите, защото използваше тези изблици на клиентките си в тяхна полза.

Заговореха ли с горчивина, Кайл се чувстваше в свои води.

— Тогава ли му каза за бебето?

— Не — отвърна уморено Мередит. — Бях твърде разстроена. Казах му чак след няколко дни. Вече си бях намерила работа и апартамент и се изнесох от неговия. Личеше си, че не съм желана

гостенка. Бе казал на новата си приятелка, че някакъв приятел от колежа ще остане при него и не можеше да си намери място от притеснение, да не би тя да открие кой всъщност е приятелят. — Засмя се горчиво. — Докато живеехме заедно в Индиана, той непрекъснато се страхуваше, че родителите му могат да научат, че живее с момиче. Все още не мога да си обясня как не разбрах навреме какво нищожество е.

„Нищожество“. Браво, Мередит! Това вече бяха убедителни думи! Само трябва да се събере и доказателственият материал по случая. Засега, Кастър не можеше да бъде обвинен, че е престъпил дадено обещание.

Кайл смяташе, че естественото поведение на Мередит ще се хареса на съдийския състав. Щеше да мотивира поведението на Кастър като продиктувано от алчност и безотговорност, докато нелепото безразсъдство на Мередит се дължеше на глупостта ѝ. Тя самата наричаше всичко това любов, но много жени правеха подобна грешка. Любовта и глупостта често се преплитаха.

— Той как реагира, когато му каза, че си бременна?

Мередит се засмя горчиво.

— Не беше във възторг.

Кайл се покашля. Въздържа се от заядливи и хапливи забележки. Искаше му се да я попита дали е смятала, че щом чуе новината, ще падне на колене и ще ѝ направи дългоочакваното предложение. Наистина ли е възможно една жена да е толкова наивна?

Мередит отново зарея поглед в пространството.

— Обвини ме, че лъжа. Каза, че съм си измислила всичко, за да го накарам да преосмисли връзката ни. — Пое си дъх на пресекулки. — Когато най-сетне успях да го убедя, че не лъжа, ми отговори, че детето по всяка вероятност не е негово, че се опитвам да го...

Кайл разбра, че тя няма да довърши мисълта си, но въпреки това настоя:

— Какво, Мередит?

— Че искам да го обвържа с чуждо дете! — натърти гневно тя и го погледна в очите. Болката я разкъсваше и той се уплаши от силата ѝ. — Да го обвържа с чуждо дете! — повтори тя. — Та аз го обичах. Живях с него, но изобщо не съм го познавала. Не можех да повярвам,

че е толкова... безчовечен. Детето му... нашето дете... Той не се интересуваше. Ужасяваше се, че би могъл да се обвърже с мен.

Отново сведе поглед към дъщеря си, прегърна я и я погали по главичката. Не спря да милва момиченцето, затвори очи и потръпна.

— Тогава започна да настоява да се отърва от нея.

— Искал е да направиш аборт?

— Да. Но той каза „да се отървеш от него“. Доста красноречиво, нали?

Кайл не отговори.

— Каза, че ще плати и ме заплаши, че ако не го направя, да не се надявам на помощ от него.

— А защо не го направи?

Мередит не откъсваше поглед от детето, а ръката ѝ продължаваше да милва главичката му.

— Нямах намерение да имам дете, но... прочетох брошурите в клиниката... — Вдигна предизвикателно глава. — Тя растеше в мен, беше живо същество. Само мисълта, че умишлено ще унищожа... Не можех да го направя.

Господи, колко убедителна ще бъде в съда, само ако успее да запази тази загриженост и непоколебимост.

— Но като гледаш назад, решението не е много разумно.

Гласът ѝ стана леденостуден.

— Имате сърце да погледнете това дете и да изречете подобно нещо?

Замълчаха. Най-сетне Мередит наруши тишината.

— Като гледам назад, това със сигурност е най-мъдрото решение, което някога съм вземала.

Кайл я погледна озадачено. Тя бе успяла да постигне нещо, което самият той бе сметнал за невъзможно. Жената го бе обезоръжила дотолкова, че бе забравил професионализма си, с който толкова се гордееше. Улови се, че вместо да разсъждава аналитично, се опитва да прецени изхода от процеса. Реагира като мъж, а не като адвокат.

— Но ти нямаш дом. Ако не беше детето, щеше да имаш работа.

— Не съм единствената жена с дете, на която се налага да работи. Имах нужда само някой да ми подаде ръка.

— Искях да кажа, че нямаше да се налага да живееш...

— На улицата ли? Или в колата? Не извъртайте, господин Брукс. Веднъж вече го казахте. Аз нямам дом. Дъщеря ми също. И сега сигурно искате да ми напомните колко съм безотговорна, като съм поела риска да родя това дете? — Пое си дълбоко въздух. — Жалко, че са премахнали затворите за длъжници на държавата. Просто щяхте да ме изпратите там, и мен, и останалите бездомници да гнием заедно. — Гласът ѝ потрепери, когато пое малкото стъпалце на детето в ръка. — Тогава един непредвиден „проблем“ като Стейси, нямаше да просъществува по-дълго от няколко седмици.

Често употребяваните клишета за майчина любов нахлуха в главата на Кайл. Майка се втурва в горяща къща, за да спаси детето си. Майка се хвърля върху безжизненото телце на детето, за да го защити от отровния газ. Веднъж, докато се разхождаше край езерото Айола, една майка-лебед го бе подгонила със съскане и пляскане на крилата, когато се приближи твърде близо до малките. Тогава се възхити от смелостта ѝ да се нахвърли върху нещо, поне десет пъти по-голямо от нея. А сега се възхищаваше на жената срещу себе си. Тя не бе нито силна, нито мъдра, но смелостта ѝ бе неоспорима.

Напрежението помежду им растеше.

— Извинявай, че те разстроих — каза той.

Смехът ѝ бе горчив.

— Та това бе само шега.

— Кое?

— Казват, че жените имат право да избират и решават сами. Но когато една жена все пак реши да роди дете, вместо да го махне...

— Когато взе решението, защо не подаде иск?

Мередит го погледна учудено.

— Нямах пари за адвокат. Едва свързвах двата края. Всяка стотинка отиваше за витамини, от които бебето имаше нужда в момента.

— Могла си да предявиш иск за бащинство и той да плати сметката при лекаря.

— Как можех да докажа, че детето е на Томас?

— Нали сте имали общи познати, приятели, които биха потвърдили, че сте живели заедно през периода, в който е заченато детето?

— Как да ги закарам чак във Флорида? Или може би трябваше да се върна в Индиана и там да предприема нещо? Едва ли някой би си направил труда да призове мъж, избягал от някоя, с която е преспал.

Сивите ѝ очи отново срещнаха неговите. Тя притежаваше удивителна сила или може би достойнство?

— Видяла съм достатъчно безизходни ситуации и знам какво говоря, господин Брукс — заяви тя.

— Наричай ме Кайл. Ако ще живеем заедно... — изруга, затвори очи и пренави касетата. — Не исках да кажа... Не бива да се притесняваш за... Ами, разбираш какво се опитвам да обясня? Господин Брукс съм в офиса и съда, но не и в собствения си дом.

Стори му се, че по устните на Мередит пробягна усмивка.

— Ти си шефът, Кайл.

Той не знаеше дали ѝ стана смешно, когато спомена, че ще живеят заедно.

Може да ти се надсмива. Може да е решила, че подобна забележка, записана на лентата ще се окаже полезна. Може тези сиви очи да крият намерението ѝ да го убие, докато спи.

Отърси се от тези мисли и отново включи касетофона, точно преди момента, когато изпусна репликата.

— Изтриваш го — забеляза Мередит.

— Само тази забележка.

Кайл си помисли дали тя разбира колко злепоставяща може да бъде една такава реплика. Биха я изтълкували погрешно в неин минус.

— Трябвало е да си потърсиш правата, а ти си се оставила да те мачкат.

— Оставила съм се?

— Не си била твърда с Кастър. Дори си му помогнала. Това е същото като онези, които наблюдават побой над някой, но не му се притичват на помощ.

Той усети гнева ѝ, макар че тя се опита да го прикрие.

Отново замълчаха. Най-сетне Мередит въздъхна.

Дали се чувстваше доволна, че не е избухнала или просто признаваше поражението си? Тази жена бе истинска загадка. Кайл я изчака да заговори първа.

Тя го притесняваше с положението, в което се намираше, с начина, по който нахлу в живота му.

Но Мередит не бе толкова изкусна като него, нито пък познаваше психологическите му похвати и игри.

ПЕТА ГЛАВА

— Това ли е всичко?

Кайл разбра, че ѝ се иска час по-скоро да приключи с мъчителните въпроси.

— Не — отвърна той.

Мередит се размърда неспокойно на стола и намести бебето.

Кайл си пое дълбоко въздух и бавно го изпусна. Знаеше, че следващият му въпрос, ще я вбеси. Дори се страхуваше да я попита.

— Възможно ли е... Има ли някаква, макар и минимална вероятност, бебето да не е от Кастър?

Реакцията ѝ бе точно каквато очакваше. Очите ѝ се присвиха и потъмняха от гняв.

— Не!

— А след като Кастър е заминал за Флорида? Следващият един месец? Била ли си с друг мъж? — Гърдите ѝ се повдигаха неравномерно. Очевидно едва сдържаше гнева си. — Ако е имало нещо... дори и въпросният човек да не е бащата... Повярвай ми, Кастър ще разбере и ще го доведе като свидетел в съда. Не обичам изненади. Ако е имало друг, моля те, кажи ми още, сега.

Не съм била с друг — повтори тя. — Никога... преди или след това — наведе глава и се загледа в ръчичките на детето. Страните ѝ бяха поруменели от унижение.

— Девствена ли беше, когато се срещнахте?

— Да. — Вдигна глава и го погледна. — Той беше първият и единственият. — Замълча. — И сигурно ще е последният.

Кайл потисна усмивката си.

— Твърде прибързано решение за жена на твоята възраст. Всъщност, колко си годишна? На двадесет? На двадесет и една?

— Двадесет и три.

— И вече си отписала мъжете?

— Томас Кастър е в състояние и нимфоманка да изпрати в манастир.

Кайл се засмя и я погледна с нескрито любопитство.

— Съвсем различно ще мислиш, когато си подредиш живота — така е с всички жени, помисли си той, огорчени и наранени от някой мъж.

Мередит изсумтя презрително и отново сведе поглед към ръчичката на детето, стиснало пръста ѝ.

— А ти на колко години си?

— Защо питаш?

— Не искаш да ми кажеш ли?

— На двадесет и девет. — Погледна я малко намръщено и продължи с въпросите. — Кажи ми, как стана така, че трябваше да живееш в колата си?

В гласа ѝ се прокрадна дълго потискана болка.

— Не можех да си плащам наема.

— Разкажи ми по-подробно.

— Към края на бременността глезените ми отекоха, защото непрекъснато стоях права. Помолих шефа да работя на по-малки смени, но когато разбра, че докторът ми е наредил да лежа, отказа да ме задържи на работа. Страхуваше се, че ако нещо се случи с бебето, ако... Че ще го осъдя.

— Очевидно не те е познавал добре, иначе нямаше да има съмнения.

— Тогава пропуснах да платя наема — продължи Мередит. — А докато бях в болницата, мина още един месец. Прибрах се, а на вратата бе закачено последно предупреждение. Дори и да се бях върнала на работа в деня, когато излязох от родилното, пак трябваше да платя наема за три месеца, за да мога да остана. Отидох при хазяйката и се опитах да се споразумея с нея, че ще ѝ платя допълнително, щом се върна отново на работа. Предложих ѝ да чистя прозорците, но тя каза, че имала да изплаща ипотека и не можела да си позволи наематели, които не ѝ плащат. Обясни, че ако направи изключение, скоро всички ще ѝ увиснат на врата.

Залюля бебето в ръцете си.

— Не съм мошеничка, никога не съм била.

— Свърза ли се с Кастър през този период.

— Не знаех какво друго да направя. Нямаше и при кого да отида.

— Нямах ли роднини?

Тя поклати глава.

— Само прачичо, който е в старчески дом и не разпознава никого.

— А родителите ти?

— И двамата починаха. — В гърлото ѝ напиреха сълзи.

— И ти се обади на Кастър?

— Да. Помолих го да ми даде назаем пари, за да можем да преживеем със Стейси, докато си намеря работа. Мислех, че дори и ако не го е грижа за мен, ще се поинтересува от детето, но... — поспря, за да се овладее. — Мислех, че няма да му е все едно. Просто не можех да си представя, че човек може да е толкова бездушен — потисна риданието си. — Дори не ме попита за името ѝ! Натякваше, че ми бил казал как стоят нещата и ако не мога да се грижа за отрочето си, не е трябвало да го раждам. Попитах го дали не би се съгласил да ми даде поне сумата, която е за аборт, а той... — лицето ѝ, когато погледна Кайл, отразяваше унижението и мъката, натрупана през тези месеци.

— Каза, че ако ми помогне веднъж, ще поискам отново пари и после пак и така никога няма да може да се отърве от мен. Обвини ме, че искам да проваля годежа му. Изкара ме изнудвачка, накара ме да се чувствам като отрепка. Затова...

— Защо не настоя да ти помогне? — попита укорително Кайл. — Защото те е накарал да се чувстваш неудобно, сякаш ти си виновна за всичко. Може и да не си го познавала добре, но той много добре е знаел как да подходи към теб — Кайл замълча за минута. — Много добре е съзнавал, че и ти, и детето сте щели да останете на улицата и въпреки това е отказал да ти помогне.

Мередит мълчеше.

Кайл се изкушаваше да я попита дали разбира, че единственото притеснение на Кастър е било, годеницата му да не разбере. Искал е да се отърве от нея, защото тя не би имала смелостта да нахълта в офиса му и да поиска помощ.

— Защо не бе по-настоятелна?

— Стана ясно какво е отношението му към детето. А аз бях решила, че ще родя, въпреки че последствията ми бяха ясни. Не ми се струваше справедливо...

— А справедливо ли е било ти и детето да останете на улицата, докато бащата си прибира паричките от работата, която ти си му

помогнала да намери?

Мередит преглътна, но не отговори.

— Все още ли го обичаш?

Тя не отговори веднага.

— Не — отвърна най-сетне и въздъхна. — Вече не го обичам. Как бих могла да обичам такова... чудовище? Просто... срамувам се, че съм била такава глупачка да се влюбя и да го оставя...

Кайл стисна зъби, подаде ѝ кутията с кърпички и изключи касетофона.

— За днес свършихме. Имаме шанс да спечелим делото за издръжка.

— А ще ходим ли в съда?

— Може и да се наложи. Но предполагам, че ще успеем да се споразумеем с Кастър много преди това. Щом разбере, че сме твърдо решени и че имаш юридически съветник, ще иска да приключи възможно най-бързо.

— Но годеницата му ще разбере.

— Това е най-силният ти коз. Той ще иска да скрие от нея, а алчността му ще го направи сговорчив.

— Не исках да става така. Толкова е грозно.

— Да не би да предпочиташ да останеш на улицата?

И двамата замълчаха.

— Детето е и негово, следователно трябва да носи и морална, и законна отговорност за него.

— За нея.

Кайл я погледна учудено.

— Стейси е човешко същество, не просто някой.

— Трябва да носи морална и законна отговорност за нея — поправи се Кайл. — Дължиш ѝ го. Той трябва да поеме своята, макар и това да го притесни.

Мередит кимна сериозно, но Кайл знаеше, че при други обстоятелства, ако бе една от многобройните клиентки, не би дошла втори път след чутото.

— Някаква жена, Мередит, е на телефона. Твърди, че е икономката ви — съобщи Мици. — Ще се обадите ли?

Кайл се намръщи. Мередит бе отишла да търси мебели за стаята си. Бе й оставил номера в кантората, за да се обади, ако има проблем, когато представи кредитната му карта. Пак неприятности.

— Ще се обадя.

— Звъни за втори път, но нали ми казахте да не ви безпокоя, докато сте с госпожа Колиър — информира го Мици. — Трябваше ли да ви свържа?

— Да, всичко е наред.

Кайл натисна светещия бутон на телефона с явно нежелание. Сутринта му бе низ от неприятности и едва ли обаждането на Мередит вещаеше нещо добро.

— Кажи, Мередит.

Тя го поздрави колебливо.

— Кайл?

— Кажи какво има.

— Купих дюшек и пружини за леглото — заобяснява тя. — Ще ги докарат през седмицата.

— Добре.

— Ами аз...

Ето че дойде ред и на изненадата, помисли се Кайл.

— Не успях да намеря скрин в мебелната къща, но когато купувах боя за дървените части на леглото, се заговорих с продавача и той ме насочи към един магазин за мебели втора ръка. Там има много красив скрин. Като го боядисам, много ще отива на леглото.

— Добре — каза отново Кайл, все още в очакване на неприятната изненада.

— Струваше седемдесет и пет долара, но успях да сваля на шестдесет — продължи Мередит.

— Добре си се спазарила.

— Искат парите в брой.

— В брой ли?

— Не приемат кредитни карти, а вчера купих продукти и боята и не ми останаха много пари. — Поколеба се и продължи неуверено. — Мога да ги помоля да го запазят, да дойда в офиса ти и след това да го купя.

Кайл въздъхна и погледна часовника си. Още не беше време за обяд, а трябваше да е в съда чак в три.

— Кажи ми къде си. Аз ще дойда.

Щом затвори, извади портфейла, за да провери колко пари има. Облече си самото и се спря при секретарката.

— Излизам за малко, Мици.

Мици кимна и подхвърли небрежно:

— Не знаех, че имаш икономка, Кайл.

— Наех я съвсем скоро.

— Звучи доста приятно.

— Всъщност е в доста голямо затруднение и се нуждае от работа — обясни той сухо, с надеждата, че последните му думи ще пресушат интереса на Мици.

— Стори ми се много млада. Как може да е в голямо затруднение?

— Възрастта няма нищо общо — отбеляза Кайл и се запъти към вратата, преди Мици да продължи с въпросите си.

Мередит седеше в един люлеещ се стол в магазина на Дот за мебели втора ръка и чакаше Кайл. На рамото ѝ бе наметнат тънък шал, който я скриваше от любопитни погледи, докато кърмеше Стейси. Дот, пенсионирана учителка, сега собственичка на магазин, хвърляше по едно око към вратата.

— Хубаво е, че младите майки отново са се върнали към кърменето — бърбреше тя. — По едно време не беше на мода, но това е нещо напълно естествено и най-вече е добре за бебетата.

— Така е — съгласи се Мередит. — Кърмата създава имунитет срещу много болести.

Дот се усмихна.

— И дъщеря ми, и снаха ми си кърмеха децата и само да ги видите какви пораснаха. Най-малкото ми внуче е на девет.

— Някъде наоколо ли живеят? — попита Мередит.

— В Охайо. Преместиха се, когато Джон, съпругът ми, се пенсионира. Много е запален по голфа.

— Сигурно ви липсват.

— Така е, но всеки си е зает. Училище, гимнастика, уроци по музика. Събираме се по два пъти в годината и прекарваме чудесно.

Най-голямата ми внучка иска да прекарва летата с нас, а като поотрасне, е решила да работи в Дисни.

— Ще ѝ е много забавно — каза Мередит. — И аз смятам да потърся работа в някой от големите хотели, щом дам Стейси на детска градина.

— Не ви ли харесва сегашната работа?

— Тя е... временна — обясни Мередит.

— Аха. — Дот очевидно бе озадачена, но не прояви любопитство. Отново се зае да почиства тапицерията на едно канапе, което се готвеше да изложи.

След няколко минути вдигна глава.

— Сива ли е колата на шефа ви?

Мередит изпита неудобство, защото трябваше да признае, че дори не е забелязала какъв цвят кола кара Кайл.

— Спря на паркинга.

— Точно навреме — отбеляза Мередит и закопча сутиена си. — Стейси се нахрани и заспа.

Когато Кайл влезе, Мередит се бе изправила и лекичко люлееше Стейси на ръце. Кимна му.

— Ето го скрина.

— Сигурен съм, че е хубав — отвърна незаинтересовано Кайл. — На кого да платя?

— Винаги приемам пари с удоволствие — намеси се Дот.

Кайл ѝ подаде банкнотите.

— Младата госпожа добре умее да се пазари. Успя да смъкне с петнадесет долара.

Кайл погледна кисело Мередит и се обърна към Дот.

— Мога да ви платя пълната цена — предложи той и отново посегна към портфейла си.

Дот се разсмя.

— Приберете си парите! Искях да ѝ направя комплимент. Пазарлъкът е част от удоволствието, когато купувате втора ръка мебели. Както за продавача, така и за купувача.

— Сигурна ли сте? — попита подозрително Кайл.

— Напълно. Е, няма да имам нищо против, ако решите да купите и люлеещия се стол. Цената му е четиридесет долара, но ще го сваля на тридесет.

— Люлеещ се стол ли?

— Госпожата седя там досега, докато кърмеше бебето. Такъв уют излъчва! Трябва само да го лъснете и да му сложите нова възглавничка и ще стане чуден, а е и удобен.

Кайл обмисли предложението и се обърна към Мередит.

— Искаш ли да купим стола?

— Много е удобен, но...

— В стаята ти има достатъчно място.

— Струва ми се... Да. Има място.

— Искаш ли го? Ако ти харесва да люлееш в него бебето, да го купим.

Мередит сви рамене и се обърна към Дот.

— Ще го вземем.

Кайл отброи още две банкноти по двадесет долара. Дот се пресегна към касата, а той се обърна към Мередит.

— Никак не ми се иска да ти развалям удоволствието, но мислила ли си как ще пренесеш всички тези придобивки до къщата?

— Ще сложа скрина в багажника и ще завържа капака. А стола...

— Замисли се. — Ако не се хване на задната седалка, ще го вържа за покрива.

Лицето на Кайл се изкриви.

— Мога да ви предложа нещо — намеси се Дот. — Младежът от съседния магазин има камион. Разнася доставки за петнадесет долара на курс.

— Чудесно! — каза Кайл, очаквайки да види доволното изражение на Мередит. Тя изглеждаше по-скоро нещастна.

Дот си записа къде точно е къщата, взе телефонния номер, за да им звънне, щом момчето тръгне, и последва Мередит до колата ѝ.

— Не си ли доволна от покупките? — попита Кайл.

— Да, но...

— Нали това искаше за стаята си?

Тя помълча няколко секунди.

— Не исках да те притеснявам.

— С какво?

— Пазарих се, щях да се покажа пред съседите ти като чергарка.

По дяволите! Беше наранил чувствата ѝ.

— Единственото, което ме притесняваше, беше сигурността ти. Ами ако нещо паднеше от покрива на колата? А и самият покрив можеше да се огъне.

Мередит погледна многозначително към колата си, а след това отново към Кайл. Колата бе пълен боклук — стара и очукана. Мередит отвори вратата и остави Стейси внимателно в преносимото креватче, за да не я събуди.

— Добре си е похапнала, май — отбеляза сконфузено Кайл.

— Нахраних я, докато те чаках. Обикновено спи по това време.

Мередит се отправи към предната седалка.

— Един от любимите ми ресторанти е наблизо — каза Кайл. — Не ходя всеки ден... Карай след мен и ще обядваме там.

— Не... аз не... — Мередит погледна фланелката и джинсите си, а после костюма, вратовръзката и колосаната риза на Кайл.

— Не е нужно да си официално облечена.

— Щях да си направя сандвич в кухнята. — Мередит все още се колебаеше.

— Хайде. Днес ми спести стотици долари. Мога да те заведа на обяд.

Усмихна се и сякаш се промени до неузнаваемост. Изглеждаше по-млад, по-естествен, с момчешка усмивка. За пръв път Мередит забеляза колко е чаровен.

— Води ме, тогава — каза тя и запали колата. — Никога не отказвам безплатен обяд — промърмори тихичко тя.

Ресторантът бе непретенциозен, а посетителите различни по професия и обществено положение. От работници и чиновници, до домакини, седнали да похапнат, преди да продължат с пазаруването. Забързана сервитьорка сложи на масата лют сос и царевичен чипс, взе им поръчката за безалкохолни напитки и остави менюто.

Кайл потопи парченце чипс в соса.

— Опитвала ли си мексиканска кухня?

— Веднъж-дваж пъти.

— Надявам се, че обичаш пикантни храни.

— Обичам. Дано и на Стейси да ѝ хареса.

Кайл премести поглед към детето.

— Не е ли още малка за обикновена храна?

Мередит разбра, че той говори сериозно и се разкиска.

— Не очакваш да ѝ натъпча в устата от лютия чипс, нали? Индиректно тя яде всичко, което и аз. Не съм хапвала люто и кисело, откакто я кърмя, защото някои бебета получават колики, когато майките им ядат лук и чесън, понякога се получава и от чушки. Не трябва да се отпускам с лютото. — Сякаш, за да му покаже, Мередит топна само края на чипса в пикантния сос.

Поръчаха си смесени блюда. Когато сервитьорката взе поръчката, и двамата замълчаха. Кайл използва момента, за да огледа жената, нахлула най-неочаквано в живота му. Светлата кестенява коса бе вдигната на опашка. Манекенките често си връзваха така косите и той си помисли, че доста жени биха ѝ завидели за изваяните скули. Бяха доста силно очертани над хлътналите бузи, а тъмните кръгове под очите ѝ придаваха уморен вид. Кайл се зачуди за какво ли мисли, когато видя стиснатата ѝ уста.

— Имаше ли много работа сутринта? — поинтересува се той.

Мередит го погледна и кимна.

— И следобед ще имам работа, ако и Стейси реши да помага. Искам още утре сутринта да започна да боядисвам леглото. Ще го мина веднъж с боя и тогава ще го сглобявам.

— Знаеш как да се справиш.

— Налага се. — Прехапа долната си устна. — Съжалявам, че те притесних в офиса ти. Можех да те потърся и да се върна, за да платя на Дот.

Кайл сви рамене.

— Улучи сравнително спокоен ден. — Усмихна се малко пресилено. — А освен това се снабди с люлеещ се стол, а пък аз ще хапна мексиканска кухня.

Същата усмивка. Отново същият момчешки чар. Мередит установи, че Кайл е приятен, когато не се прави на всезнаещ адвокат.

— Ако искаш чили, някой път ще сготвя.

— Чудесно.

— За янки, израснала в Индиана, правя великолепно чили. Оставям месото да се задушава цял ден. Как го предпочиташ, с боб или без?

Кайл реши, че въпросът ѝ е реторичен и не отговори.

Притеснена от незаинтересоваността му, Мередит продължи да бърбори:

— Хората винаги имат определен вкус. Ако им поднесеш яденето по-различно се цупят.

Опитваше се да се държи приятелски, но Кайл се чувстваше нервен.

— Не е нужно да се... престараваш, Мередит.

— Просто искам да си свърша работата както трябва — отвърна тихо тя.

— Прекалено много усилия влагаш.

Неспособна да прикрие разочарованието си, тя се извини с нотка на раздразнение.

— И нямам намерение да те уволня или да те изхвърля на улицата. — Кайл се усмихна. — Няма значение дали ще готвиш с или без боб, стига да няма гъби.

Мередит бе безкрайно учудена.

— Не обичаш гъби! Ако е само това, не е никак сложно.

— Аз съм съвсем обикновен.

Тя се замисли над забележката му за миг и го погледна в очите.

— Нито си обикновен, нито пък лесен, напротив, смятам, че си пълен с изненади.

Кайл не отговори, защото в този момент сервитьорката донесе поръчката и двамата се наведоха над ястията си.

За Мередит да седи в ресторанта като клиентка бе истински празник, неочаквано удоволствие. Искаше ѝ се да каже това на Кайл и да му благодари, но той прекъсна мислите ѝ.

— Защо каза, че съм пълен с изненади?

Мередит замълча. Въпросът изглеждаше съвсем простичък, но всеки би се затруднил да отговори.

— Криеш много тайни — обясни тя.

— Тайни ли?

— По-точно би било, ако кажа противоречив характер.

Кайл подпря вилницата на чинията си и се отпусна назад на стола, в очакване на мнението ѝ. Мередит също остави вилницата си.

— Ти си доста... Ами... труден човек си. — Той повдигна вежди. — Все още не мога да си обясня защо ме взе на работа. Беше повече от очевидно, че нямаш никакво желание. Не го направи от жал към мен или детето. Когато тръгвахме към дома ти, имах чувството, че те водят на бесилката. Струваше ми се, че отец Марк те е убедил да ме вземеш

на работа, а ти си се съгласил, защото... Ами... защото той е твоят свещеник. После разбрах от човека в сервиза, че познава почти всички от паството, а за теб дори не беше чувал. Тогава реших, че си нещо като заблуден.

Кайл стисна устни и очите му потъмняха. Мередит си пое въздух, събра кураж и продължи:

— Не си от тези, които се плашат лесно, но кой знае защо си се оставил отец Марк да ти „повлияе“.

— Искаш да кажеш, да ме изработи.

— Не зная — призна Мередит. — Нали и аз това казах — ти си една загадка за мен.

— И какво друго откри? — Сякаш за да покаже, че не приема разговора насериозно, той взе вилицата си и хапна от мексиканската енхилада, която междувременно им бяха донесли.

— Не ме харесваш, но въпреки това се зае да ми помогнеш да заведа дело срещу Томас.

По лицето на Кайл премина сянка.

— И защо реши, че не те харесвам?

— Не исках да кажа „харесвам“. Думата е по-скоро „уважавам“.

— Засмя се горчиво. — От твоя гледна точка едва ли има нещо достойно за уважение у мен.

Видя, че Кайл се почувства неудобно и я обзе вина.

— Уважението трябва да бъде извоювано. Ако човек няма достатъчно себеуважение, за да отстоява правата си, ако се оставиш да те мачкат, тогава никой няма да те уважава.

Мередит се опита да скрие болката, които думите му й причиниха. Погледите им се срещнаха. Очакваше тя да се защити, очите му я молеха да каже нещо в своя защита.

— Всичко изглежда много лесно, когато гледаш отстрани — отвърна тихо тя. — Но съвсем не е така, когато и ти си въввлечен, когато си част от събитието.

Той се наведе над чинията си.

Мередит също започна да се храни. Апетитът ѝ бе изчезнал, но не можеше да остави храната пред себе си недокосната, след като добре знаеше какво е да си гладен. Вече не се радваше, че е в ресторант и то, защото Кайл ясно бе изразил неодобрението си към поведението ѝ.

Разделиха се на паркинга и бързо си казаха довиждане. Мередит още не можеше да преглътне болката от думите на Кайл. Нямаше я и радостта от изгодните покупки. Той бе толкова приятелски настроен, когато я покани да обядват, а тя се чувстваше чудесно, защото щяха да обядват в ресторант, а накрая този разговор!

Зае се с леглото, но не можа да си обясни защо мнението му значеше толкова много за нея. Съвсем не се опитваше да впечатли когото и да е, най-малкото този надут адвокат. Единствената ѝ цел бе да оцелее. Щом имаше покрив над главата и храна, едва ли мнението на господин Гъбомразец имаше значение.

Всъщност, имаше значение.

Може би самоуважението или достойнството я караха да обръща внимание на мнението му. Едва когато спечелеше уважението му, можеше да приеме всичко, което вършеше за нея като помощ, а не като подаяние, което бе толкова унижително.

Без да откъсва вниманието си от таблата на леглото, Мередит продължи да мисли за загадката Кайл. Безспорно бе хубав мъж, любезен, уверен, но същевременно арогантен, безчувствен и със закосстенели разбирания.

Сякаш доспехите му бяха изтъкани от високомерие и важност. Но защо ѝ бе осигурил работа? Защо ѝ помагаше?

Защо?

Когато Стейси се събуди, Мередит все още не беше открила отговора. Остави таблата, избърса ръцете си и се зае да нахрани гладното си бебе.

ШЕСТА ГЛАВА

Кайл изключи мотора и остана в колата няколко минути. Искаше да отложи, макар и с малко, срещата с неизбежното. След разговора в ресторанта нямаше желание да влезе в къщата си и отново да се сблъска с непознатата, нахлула най-неочаквано в живота му. Истината бе, че се страхуваше да влезе в собствения си дом. За това дължеше „благодарност“ на Марк.

Слезе от колата с въздишка на нежелание. Мяукането на рижава котка привлече вниманието му. Само това липсваше! Вече от няколко седмици всякакви бездомници се опитваха да се настанят в дома му. Тропна заплашително с крак и размаха ръце.

— Пст! Махай се! Да те няма.

Проследи с поглед уплашения бяг на котката. Ако продължава да се навърта, ще трябва да извика хора от дружеството за защита на животните да се погрижат.

Кухнята бе празна, но бебешки плач огласяше цялата къща. Само преди ден-два дори не се замисляше, когато се прибираще, нито пък се налагаше да дава обяснения някому или да защитава възгледите си за живота. Но тогава домът му бе тихото спокойно убежище, където можеше да се скрие.

Невъобразимият рев долиташе от стаята за гости. Кайл премина гузно покрай отворената врата. Надяваше се да избегне срещата с Мередит и се пхна в спалнята си. Взе си душ, преоблече се и се приготви за срещата с двама познати, също адвокати, които бе срещнал в съда.

Не му беше до безкрайни отегчителни професионални разговори в някоя кръчма, нито пък до неангажиращи флиртове с посредствени сервитьорки с къси полички, но възможността не бе за изпускане. Поне имаше удобно извинение да се измъкне от къщи и да не слуша притесненото бърборене на Мередит, докато вечеря.

Бебето все още не беше спряло да плаче, когато Кайл си слагаше одеколон. Щеше да е голям късмет, ако Мередит бе залисана около

бебето и той успееше да избегне срещата с нея. Реши да ѝ остави бележка на масата в кухнята, за да знае, че ще вечеря с приятели и ще закъснее.

Късметът му изневери. Беше в края на коридора, и въпреки че плачът на бебето му се стори още по-силен, гласът на Мередит прозвуча ясно зад него.

— Стори ми се, че те чух да влизаш.

Заловен на местопрестъплението, той се обърна и кимна вместо поздрав и отговор.

— Още не съм приготвила вечерята, но сутринта сложих малко пилешки гърди в марината и само за пет минути ще...

— Излизам — съобщи той. — А и ти си заета. Тя добре ли е?

Мередит погледна към гласовитата си дъщеричка.

— Никога не е била толкова неспокойна. Предполагам, че има колики. Мислех, че като я изкъпя, ще се успокои, но...

— Няма много да закъснее — добави Кайл.

В този миг Стейси наддаде нов оглушителен писък и той използва възможността да се измъкне.

С истинско изумление откри, че бебето все още плаче, когато се прибра малко преди полунощ. Мина на пръсти по коридора. Под затворената врата се процеждаше тънка ивица светлина. Почувства се гузен. Не можеше да остави жената сама. Спря и почука на вратата.

Мередит отвори веднага. Изглеждаше напълно изтощена, но продължаваше да люлее нежно детето.

— Върна ли се?

— Чух, че плаче — обясни Кайл малко притеснено.

— Извинявай. Всичко опитах, за да я успокоя, но не помага.

— Откакто ме няма, все така ли е? — намръщи се Кайл.

Мередит отчаяно кимна.

— Ще я преместя в стаята за персонала, за да не те буди.

— Нямах предвид, че ще ме събуди. Добре ли е?

— Мисля, че има колики. Може да е от лютото на обяд. Около половин час след като я нахраних, започна да плаче.

— Искаш ли да я заведеш на лекар? Клиниката наблизко е отворена денонощно.

— Няма температура, не е обезводнена...

— Не се притеснявай за парите — каза Кайл. — Аз ще уредя всичко.

— Ако мислех, че е нещо наистина опасно, вече щях да съм я завела. Наистина мисля, че е заради коликите. Сигурно я боли коремчето от лютото.

— Щом е така... — Кайл се поколеба дали да не настоява да отидат до клиниката. Мередит обаче не изглеждаше твърде притеснена, а и умееше добре да се грижи за детето. Лошото бе, че самата тя изглеждаше зле. Около очите ѝ имаше тъмни кръгове и умората бе сложила отпечатък върху лицето ѝ.

— Да ти помогна ли? — попита той. Почувства се безпомощен и напълно безполезен.

— Благодаря, но... — Мередит се поколеба. Прехапа долната си устна. Сигурно вече преосмисляше прибързания отказ за помощ.

— Кажи — настоя той.

— Ако нямаш нищо против, би ли я подържал за мъничко, за да приготвя малко от специалната храна. Само това не съм опитвала, а и тя сигурно вече е огладняла след този рев.

— Нямам нищо против, но... — Искаше да потъне в земята, защото усети издайнически прилив на топлина по бузите си. — Никога не съм държал бебе. Трябва да ми покажеш как.

— Не е трудно — отвърна Мередит. — Сигурен ли си, че ти се занимава?

— Стига да помогне.

— Сигурно. Само да я беше чул как се разпищя, когато я оставих за малко! Ще сложа един лигавник на рамото ти.

— Не разбирам много от бебета, но защо е този лигавник?

Кайл забеляза движенията ѝ — нежни, внимателни, истинска загрижена майка.

— Толкова много плака, че накрая може да повърне — обясни Мередит. — Не искам да ти изцапа ризата.

— Ясно — промърмори Кайл. Спомни си, че един приятел му бе разказал, че бебетата винаги са готови да те изненадат с нещо неприятно. Желанието му да помогне се изпари бързо, но вече нямаше път за отстъпление.

— Ти май наистина нямаш представа как се държи бебе.

Той поклати глава.

— Протегни ръце — нареди тя. — Не толкова напред. Така е по-добре. — Постави внимателно Стейси в ръцете му и леко притисна главичката и към гърдите му.

Беше се протегнала нагоре, за да може да му я подаде.

— Едва сега осъзнавам колко си висок.

— Какво трябва да правя? — попита Кайл, опитвайки се да потисне надигащата се паника, когато усети топлината на детското телце и леките потръпвания. Писъците ѝ напълно го заглушиха.

Мередит премести лявата му ръка към дупето на бебето и му показва как точно да я държи.

— Ръцете ти са толкова големи! Няма проблем да я държиш.

Кайл изпъшка, изпълнен със съмнение.

— Важното е да не позволиш гръбчето и главата да останат без опора.

— Няма — увери я Кайл. — Често ли е толкова шумна?

— Само когато ѝ има нещо — обясни Мередит и се усмихна. Очевидно ситуацията я забавляваше. Или може би неговата неопитност?

— Ела в кухнята. Ще ѝ приготвя храна.

— Мога ли да се разхождам с нея?

— Само придържай гърба и главата. Една разходка ще ѝ хареса. Отпусни се! Иначе ще усети, че си притеснен.

Да се отпусне? Та това дете виеше в ухото му като сирена! Освен това трябваше да се съобразява и с гърба и с главата ѝ. Тази жена май му се присмиваше. Пристъпи внимателно след нея и въздъхна, когато усети, че може да ходи както обикновено, независимо че погледът му остана прикован в обекта на една от най-големите отговорности, които бе поемал през живота си.

Най-неочаквано гласчето на Стейси замря и се чу само неравномерното ѝ хлипане. Така вече е по-добре, помисли си Кайл, докато се наслаждаваше на временното затишие.

— Това нормално ли е? — попита той Мередит, когато я настигна в кухнята. Шептеше, без дори да се замисля, уплашен, че гласът му може отново да стресне детето. — Чуй как хлипа.

Мередит го погледна с широко отворени очи.

— Не мога да повярвам — прошепна тя. — Погали я по гръбчето. Леко. Така... Внимателно. Точно така.

Бебето изхлипа отново и издаде звук, подобен на издишаща надуваема топка.

— Какво беше това?

— Вече не плаче — обясни Мередит. — Продължавай да се движиш.

Скоро детето задиша нормално, само от време на време тихичко изскимтяваше. Мередит приготви храна, пресипа я в бутилката, остави я на плота и погледна към Кайл и Стейси.

— Не прави резки движения и не говори високо.

— Какво има?

Мередит кимна към детето.

— Очите ѝ се затварят. Готви се да заспи.

— Да не загуби съзнание? — попита ужасен Кайл.

Мередит тихичко се засмя.

— Не. Унася се. Ще спи като къпана. Напълно е изтощена след толкова плач.

— Нищо не разбирам — призна Кайл. — Та ти си я държала на ръце часове наред.

— Ти ѝ вдъхваш чувство на сигурност — обясни Мередит.

— Как така... Защо?

— Излъчваш топлина. Усетила е силата ти.

— А сега какво да правя?

— Ако нямаш нищо против, подръж я още малко, за да сме сигурни, че спи дълбоко и тогава ще я сложим в креватчето.

— Добре.

— Можеш да седнеш — предложи Мередит. — Ще донеса нещо за пиене. Искаш ли мляко?

— По-добре вода.

— Бих изяла един сандвич. Умирам от глад след цялата тази битка.

— Не си ли вечеряла?

Мередит го погледна учудено изпод вежди.

— Дори не знаех дали съм жива през всичкото това време. — Сложи чаша студена вода пред него, а след това извади една консерва риба и се зае да направи салата. — Да направя ли малко и за теб? — попита тя, докато режеше хляба.

— Не, благодаря.

Кайл я наблюдаваше как разрязва сандвича с отработени прецизни движения.

— Добре се справяш.

— Че как иначе. Откакто се помня съм над печката и все готвя нещо. А и съм работила в толкова закусвални и ресторанти, че вече мога и собствен да отворя.

— Всъщност какво каза, че завършваш?

— Управление на домакинство и готварство. — Мередит остави млякото на плота и сви рамене. — Искаше ми се да запиша мениджмънт и ресторантьорство, но в университета нямаше тази специалност и аз избрах най-близкия вариант. Но така или иначе във всеки ресторант се интересуват от опита ти, така че и тази специалност ще ми бъде от полза.

— В ресторант ли искаш да работиш?

— Да. Или пък да уреждам празненства. Имах идея да открия собствена компания в тази област, но едва ли ще успея в близките години.

Стейси проплака насън и Кайл веднага я погали. Детето излъчваше топлина и тежеше учудващо много. Погледна я и отърка брада в меката ѝ косичка. Излъчваше приятен аромат на бебешки сапун.

Безпомощното доверчиво човешко създание го очароваше. Бебето веднага бе усетило силата и топлотата на един непознат. Невинността бе докоснала най-скритите кътчета на душата му. Едва ли някога преди бе срещал такова сляпо доверие. Бе заспало в ръцете му, напълно подвластно на добротата, която го бе успокоила.

Мередит седна на плота и остави пред себе си сандвича и млякото.

— Семейството ти голямо ли беше? — попита я той.

— Не. Защо?

— Много добре се справяш с бебето.

— Бях детегледачка още като ученичка.

Спомни си, че и той бе мислил за деца. Но това бе толкова отдавна. Цяла вечност бе изминала оттогава. Дори не вечност, отлетелите години му се сториха хилядолетия. Двамата с Шенън бяха обсъждали едно бъдеще, което смятаха, че нищо не би могло да

помрачи. Децата им щяха да приличат и на двамата. Дори не предполагаха, че едно пеленаче има сили да плаче часове наред.

— Значи си знаела какво ти предстои?

Мередит вдигна проникателните си сиви очи. Винаги, когато погледът ѝ го пронизваше, имаше чувство, че чете мислите му.

— Сигурно си мислиш, че съм си въобразявала, че ще се сдобия с една кукличка, която ще си е само моя и ще ме обожава сякаш? Когато си на четиринадесет и забременееш, илюзиите ти са точно такива. — Въздъхна. — Никога не съм била четиринадесетгодишно момиче като всички останали.

Кайл не знаеше какво да отговори. В този момент Стейси премлясна насън и звукът напомни звучна целувка. Мередит погледна дъщеря си и лицето ѝ светна, а Кайл отново изпита предишното очарование от бебето.

— Сигурно си мислиш, че съм проявила пълна безотговорност, като съм си позволила да родя. Не е така. От осемнадесетгодишна работя постоянно, а преди това през ваканциите и уикендите. Много добре разбирах какво ме очаква, но си мислех, че ще мога да ѝ осигуря всичко необходимо. Не бях гимназистка, чиято глава е пълна с илюзии. Вече бях изкарала три години в колежа и непрекъснато работех. Дори не съм си помисляла, че... — Отмести чинията си, опря лакти на плота и въздъхна. — Никой не мисли, че точно на него може да му се случи нещо подобно. Да остане без дом. О, Боже! Дори не ми е минавало през ума. Беше напълно недопустимо. И нямаше да се случи, ако не ми се бе наложило да напусна работа. Само че шефът ми не искаше да ме задържи на работа. Щом му признах какво е казал лекарят...

— Нямах ли роднини, приятели, някой близък?

— Всичките ми роднини са починали — отвърна тя и в очите ѝ нахлу тъга. Кайл се почувства неловко. — Имах една приятелка. И тя беше сервитьорка. Пренесох се при нея, но само за няколко дена след като родих. Само че мъжът, с когото живееше...

Очите ѝ гледаха неவிждащо, а тъгата още беше там.

— Присъствието ми не им се нравеше. Искам да кажа, че бях излишна, а и детето плачеше... — Затвори очи и се опита да заличи мъчителните спомени. — Той не можеше да понася детския плач, особено през нощта. Веднъж беше пиян и Стейси започна да плаче. Чух го, че започна да ругае приятелката ми. Тя отговори, че няма къде

да отида и тогава той... ами, той я удари. На следващия ден, когато тя отиде на работа, му се извиних. Опитах се да обясня, че щом си намеря работа, ще се изнеса и той... — Преглътна тежко. — Той ме погледна сякаш бях парцал. Почувствах се омърсена и евтина. Каза, че не е нужно да бързам чак толкова, че няма да ми е трудно да променя отношението му, ако съм „мила“ с него. Тогава си събрах нещата и си отидох.

— По думите ти, доста прилича на Кастър.

— Той поне говореше направо. — Стана и отнесе чинията до мивката, изплакна я и се обърна към Кайл. — Ако я сложиш в креватчето, вече няма опасност да се събуди.

Отидоха до стаята за гости.

— Нямам представа как да я преместя — прошепна той.

— Подпри с едната ръка врата и гръбчето, а другата остави на дупето — обясни Мередит. — Сега се приведи леко, така че цялата ѝ тежест да падне на ръцете ти.

Стейси потръпна насън и размърда ръчички, а Кайл се сепна.

— Внимателно — прошепна Мередит. — Остави я в креватчето и я обърни настрани.

— Да я обърна ли?

— Така няма опасност да се задави или задуши.

Кайл кимна и нагласи Стейси, а след това се усмихна победоносно.

— Благодаря, че я поддържа — каза Мередит.

Мъжът се усмихна смутено.

— Човек се учи, докато е жив. Радвам се, че ти помогнах.

Тръгна към вратата.

— Лигавника! — възкликна Мередит и се пресегна да го махне. Кайл също вдигна ръка и пръстите им се докоснаха. Едва сега осъзна, че тя е също толкова жена, колкото и всяка друга, а не просто досадна натрапница, нахлула в живота му.

Не, грешеше! Тя щеше да му донесе неприятности, а точно от това той най-малко се нуждаеше. Съзнаваше всичко това, но защо ли отдръпна ръката си с нежелание. Спря поглед на лицето ѝ и отново се зачуди какви ли тайни още се крият в тези сиви бездънни очи.

СЕДМА ГЛАВА

Мередит боядисваше една от таблите на леглото, когато котката се появи на остъклената веранда и измяука. Всъщност, беше котарак, с рижави тигрови шарки, на места изпъстрен в сиво. Доволен, че е привлякъл вниманието на Мередит, той приседна, грациозно прибра опашка и измяука отново.

— Здравсти — отвърна Мередит и се засмя. — Откъде си? Съседи ли сме?

Котката я наблюдаваше втренчено, без да мига.

— Май сме доста високомерни, а? Добре, щом не искаш, не ми отговаряй. — Потопи четката в боята и отново се зае с таблата. Работеше бавно и уверено, като от време на време поглеждаше към котарака.

Той стана и се приближи с високо вдигната опашка. Мередит се разсмя. Винаги ставаше така. Никога не бе виждала котка, която би се оставила да бъде пренебрегвана.

— Как се казваш? — попита Мередит, сякаш очакваше да чуе името на животното. — Приличаш ми на някой от кварталните хулигани. Как да те наричам? Бруно? Мак? Или предпочиташ Чамп?

Котаракът измяука отново.

— Това май ти хареса? Значи ще ти казвам Чамп. — Мередит продължи разговора с котарака, без да спира работа. — Виждаш ли колко ми е умничка Стейси! Спи до късно, за да мога да боядисам всичко. Да знаеш колко добро бебе е, Чамп, нищо че плака толкова дълго снощи. А пък всезнаещият адвокат Брукс нямаше ни най-малка представа как се държи бебе. Все едно, че му подадох горяща лава. А най-странното бе, че Стейси най-неочаквано утихна и заспа в ръцете му. — Мередит вдигна рамене и отново потопи четката в боята. — Мъжете и бебетата са най-непредсказуемите същества на този свят. Дори и котките не могат да се сравняват с тях. Имаш ли си дом, или просто се опитваш да си изпросиш нещо за хапване? Трябва да ме извиниш, но току-що свърших котешката храна. — Изведнъж усети

позабравеното напрежение да я връхлита отново и усмивката ѝ изчезна. Имам дяволски късмет, че аз самата имам какво да ям. И май трябва да благодаря за това на всезнаещия адвокат Брукс.

Мислите ѝ отново се насочиха към Кайл. Той наистина бе загадка. Презираше я, а същевременно ѝ помагаше. Не допускаше никой до себе си, а един свещеник бе успял да го придума да приюти бедна бездомница и детето ѝ.

Свърши с боядисването и се зае да мие четките. Чамп я последва.

Отърка се в крака ѝ, но едната му лапка попадна в малка локвичка стекла се вода и той нервно я изтръска. Мередит се разсмя и продължи да мие четките. Ако има късмет, Стейси нямаше да се събуди, докато си направи сандвич и го изяде спокойно.

Остави последната хапка и я даде на Чамп в празна кутийка от маргарин. Котаракът изчака Мередит да се отдалечи на безопасно разстояние и едва тогава се зае с рибата. Когато свърши, седна на задните си лапки, прибра опашка и измъка.

— Моля — каза Мередит, наведе се и вдигна кутийката. Чамп се суетеше наоколо. Тя се наведе, погали го и едва тогава той се оттегли. Мередит миеше съдовете, когато Стейси се събуди и заплака. Взе я на ръце и седна в стаята, за да я нахрани.

— Точно така, мъничката ми — прошепна с обич тя, докато Стейси сучеше лакомо. — Трябва добре да се нахраниш. Чака ни пазаруване. Нали ще бъдеш добро момиченце и няма да плачеш като вчера?

Стейси премлясна и въздъхна.

— Браво! — каза Мередит. — Голяма си хитруша. Сякаш нямаш нищо общо с бебето, което плака цели шест часа и заспа в ръцете на адвоката Брукс? — Въздъхна на свой ред и отпусна назад глава. — Права си, знам. Той е голям и силен и те кара да се чувстваш на сигурно място. Може и да не го харесвам, но той е единственият, който ни помогна. Май трябва да покажа малко благодарност. Е, не беше чак толкова нетърпим снощи. — Мередит продължаваше да мисли на глас. — Всъщност, държа се доста човешки. Да, бебчо, притесняваше се за теб. — Погали крачето на Стейси. — Сам предложи да те заведем до клиниката. Дори изглеждаше симпатичен, докато те държеше. — Мередит се усмихна, щом си спомни сцената. — Ти си още мъничка и не можеш да прецениш, но в очите му имаше истински ужас.

А после, когато остави Стейси в креватчето, какво се таеше в очите му?

Усмивката на Мередит се стопи. Не се заблуждавай. Той съвсем не мислеше за това, за което ти си мислиш. А дори и да е било така, сигурно е някакъв моментен проблясък. Нали не искаш такива неща да му минават през главата? Тогава защо ти се искаше толкова много да те прегърне и успокои, да ти вдъхне сила, както направи със Стейси?

Бебето бе спряло да суче и мляскаше доволно.

— Готов ли е бебчо да се заеме с другата страна? — попита Мередит. — Щом свършиш, се обличаме и хукваме по задачи.

А и трябва да избия тези абсурдни мисли за Кайл Сойър Брукс от главата си.

Мередит режеше на дребно туршия за картофената салата, когато Кайл се прибра. Поздрави я и както обикновено прослуша телефонния секретар.

Мередит вдигна поглед, когато той влезе. Бе разхлабил възела на вратовръзката си, а сакото бе небрежно прехвърлено през рамото му. Беше си вкъщи и се чувстваше съвсем удобно. Откъсна очи от небрежната му стойка и наболата брада, защото най-неочаквано се почувства като нежелана натрапница в къщата му.

Само след секунда от секретаря се чу запис:

— Обажда се Дот, от магазина за мебели втора употреба. — Мередит спря да реже туршията и се заслуша. — Говорих със съседа да прекара мебелите. Може да дойде утре около четири. Ако сте заети, звъннете ми.

Кайл изтри съобщението и отново включи секретаря.

— Нали чу?

Мередит кимна, без да го погледне.

— Да. Чудесно. Тъкмо утре ще докарат и дюшеците. Надявам се до вечерта да подредя всичко и да освободя стаята за гости.

— Да... но... Няма защо да бързаш — каза Кайл. Едва тогава забеляза Стейси и се приближи. — Тя добре ли се чувства днес? Има ли следи от снощната криза?

— Спа много добре, почти до девет, а това досега не се е случвало. Сигурно е била напълно изтощена от плач.

Кайл наблюдаваше бебето и се чудеше какво да направи.

— Можеш да й говориш или да я пипнеш — каза му Мередит. — Бебетата обичат да им се обръща внимание.

Кайл я погледна с вдигнати от учудване вежди.

— Извикай я по име — настоя тя.

— Стейси — каза внимателно Кайл и отново погледна несигурно Мередит.

Тя вдигна очи в знак на отчаяние.

— Пипни я по ръчичката. Няма нищо трудно.

Той я докосна, а Стейси стисна показалеца му в мъничката си ръчица.

— Доста е силна — забеляза той.

Мередит спря да работи и се приближи. Беше й приятно, че той проявява интерес към дъщеря й.

— Това е само рефлекс.

— Гледа право в мен — прошепна Кайл.

— Бебетата обичат да наблюдават лица.

— Тя вижда ли? Искам да кажа, на фокус ли съм, когато ме гледа?

— Разбира се — отвърна Мередит. — Тя е човешко същество, просто е още много мъничка.

— Прилича на теб.

— Наистина ли?

— Ами да. Устата, очите. — Обърна се към Мередит. — Скоро ли ще й порасне коса?

Мередит се разсмя.

— След няколко месеца. При всяко бебе е различно.

— Има ли някаква прилика с Кастър?

Мередит се напрегна.

— Понякога, когато ме гледа по определен начин или наклони главичка на една страна, забелязвам известна прилика, но обикновено не й обръщам внимание, защото не ми е приятно. Но е чудесно, че Стейси е момиче. Добре, че не е момче, щеше да е копие на Томас. И аз имам чувства. Не съм сигурна, че щеше да ми е приятно да прегръщам и целувам един миниатюрен Томас.

— Не трябваше да ти задавам такъв въпрос — извини се Кайл. — Дори не помислих.

— Напълно нормален въпрос — отвърна тя, но избегна погледа му.

— Да, но те разстрои.

— Не е трагедия, че има известна прилика с Томас. Той може да е истинско нищожество като човек, но иначе е хубав. — Приведе се отново над масата и продължи да реже туршията. — Все пак е баща на Стейси. Нищо няма да промени този факт.

Започна да реже една глава лук. Лютивината му я разплака.

— Доста лют лук — отбеляза Кайл и тя кимна. — Какво е това? — попита той и посочи към телешкото месо, потопено в нещо като марината.

— Ще приготвя шиш кебап. Видях грила на терасата, но мога да ги сложа и във фурната, ако не искаш да готвя навън.

— Сега ще включа грила — предложи той. — Само да си сваля костюма.

Когато той се върна, картофената салата бе готова и прибрана в хладилника. Тя го чакаше с шишовете в ръка.

— Не знам кои зеленчуци предпочиташ и затова още не съм набола кебапа.

— Какво имаме?

— Всичко, с изключение на гъби — отвърна Мередит. По-късно, докато се хранеха, Кайл вдигна поглед към нея.

— Видях таблата навън. Добре си се справила.

— Предполагам, че е изсъхнала. Стейси беше истинско ангелче днес и успях да я боядисам и втори път. А, между другото, имаш ли отвертка? Ще ми трябва.

— Отвертка ли?

— Да, за да сглобя леглото. Надявам се, че когато доставят дюшеците. Ще ги наместят на готовото легло.

— Аз ще сглобя всичко, щом се нахраним.

— Предполагам, че не е изсъхнало напълно.

— Тогава ще го сглобя утре сутринта. Ще стане за няколко минути.

Мередит отвори уста, за да възрази, но премисли и рече:

— Твърде уморена съм, за да откажа помощ.

Той внимателно се вгледа в лицето ѝ.

— Наистина изглеждаш уморена.

— Имах доста неща за вършене.

— Не можеш да свършиш всичко наведнъж.

Колко време отнема на една жена да възстанови силите си след раждане? Особено жена, която е трябвало да спи в колата си и не се е хранила нормално?

— Ще се наспя и утре ще се чувствам чудесно.

— Трябва да се наспиш. Заповядам ти! Никак не ми се иска да припаднеш от умора.

— Да, доста неприятности ще ти създам.

— Загрижен съм за теб, Мередит, не е нужно да се шегуваш. Като твой работодател трябва да се грижа за здравето ти.

Думите му останаха без отговор. Прозвучаха официално, превзето и неискрено и съвсем не показваха, че е загрижен.

Защо, чудеше се Мередит. Какво те накара да ме вземеш на работа? Очевидно е, че не понасяш каквито и да е усложнения.

Мълчанието между тях бе потискащо и мъчително. Мередит въздъхна облекчено, когато Стейси се размърда и започна да хленчи. Извини се и отнесе детето в гостната.

Кайл се нахрани сам. Самотата му действаше като наказание. Не разбираше кое го дразни повече — присъствието на тази невъзможна жена или това, че всеки път, когато разговаряха, той, без да иска, я нараняваше и обиждаше с думите си.

Какво толкова каза? Глупачката се инатеше и искаше да свърши всичко сама. Той просто показва загрижеността си, а тя кой знае какво реши?

И всъщност какво очакваше от него? Бе й дал дом, работа, пое защитата й на делото срещу Кастър. Господи, дори поддържа бебето! Та той за никой друг и за нищо на света не би направил подобен жест, било то роднина, клиент или приятел. Държеше се мило с нея, дявол да го вземе. Проявяваше щедрост. Предразполагаше я. Бе любезен повече от обикновено.

Но тя не успя да прикрие обидата, когато стана от масата. Отмести стола и тръгна след нея. Спря за момент, за да реши дали да й се извини, или да се преструва, че разменените преди малко думи не са били казани.

Стейси лежеше в скута на майка си. Мередит бе привела лице над главичката на детето. Дори не го забеляза и той се почувства

излишен. Знаеше, че най-добре е да се измъкне безшумно и да я остави да се занимава с детето, но въпреки това я извика. Тя вдигна поглед. Кайл си пое шумно въздух, когато забеляза мокрите следи от сълзи по бузите ѝ. Толкова ли силно я бе наранил? Повтори името ѝ още веднъж.

— Тя се усмихна — прошепна Мередит.

— Бебето ли?

— Да. Вече беше време и все чаках да я видя, но не очаквах... — Нова сълза се търкулна по бузата ѝ. — Дори не бях предполагала, че е толкова хубаво.

Кайл седна до нея на канапето. Той загледа личицето на Стейси с почуда. Как е възможно едно толкова малко създание да събере в себе си толкова чувства и обич?

— Те научават ли се да се усмихват? Все си мислих, че е инстинктивно.

— Ами... Трябва да мине известно време. Понякога ти се струва, че се усмихват, но това е съвсем несъзнателно, просто гримаса. — Когато се усмихват... искат да изразят щастие... Тогава е различно.

Мередит се наведе и приближи лицето си до Стейси.

— Стейси, миличка, усмихни се пак на мама. Покажи ни колко си хубава, когато се смееш.

След още малко подканване Стейси изпълни молбата.

Кайл не можеше да откъсне очи от преобразеното бебешко лице. Изразяваше невинност и неподправено удоволствие. Щом устата ѝ се отвори, бузките ѝ сякаш се издуха, а очите ѝ светнаха.

— Сякаш някой е скрил електрическа крушка у това дете — прошепна Кайл, а Мередит кимна.

Още няколко минути стояха и подтикваха Стейси да се усмихва, наслаждавайки се на новото откритие. Кайл прехвърли ръка през раменете на Мередит, без да осъзнава, че такива мигове споделят само родителите на едно дете. Мередит извърна глава и го погледна. Внезапно усетила допира и близостта му, тя се изчерви.

Кайл притеснено отдръпна ръка и отстъпи назад.

— Трябва да измия чиниите — заяви Мередит и стана. — А и Стейси след малко ще иска да хапне.

— Ще гледам новините — каза Кайл и посегна към дистанционното.

След новините се върна в кухнята, където Мередит бършеше шкафовете.

— Донесох някои документи. Трябва да ги попълниш.

Мередит веднага спря с бърсането.

— Какви документи?

— Направил съм списък от въпроси. Трябва ми обща информация и за теб, и за Кастър.

— Но аз ти казах всичко.

— Ти нанесе груби щрихи. Искам сега да чуя подробностите. Ако стигнем до съд, адвокатът на Кастър ще иска същото. Искам да знам всичко още отсега. Ако има нещо гнило, да съм подготвен.

— Гнило ли?

— Нещо, което може да бъде разбрано погрешно, ако не се представи по съответния начин. Трябва да сме подготвени за атаки от всички страни.

— Отговорих на всичките ти отвратителни въпроси. При мен няма нищо гнило.

— Или ще ме оставиш да ти помогна, както аз си знам, или изобщо няма да се занимавам! Не ме принуждавай да си върша работата отгоре-отгоре. — Той подхвърли папката на масата. — Последната дума е твоя. Или ще е както аз кажа, или се отказвам.

Мередит запрати гъбата в мивката, изплакна си ръцете и се приближи до масата. Погледна намръщено Кайл, седна до него и дръпна папката към себе си.

Той изведнъж усети, че губи контрол, щом забеляза тайнствената усмивка, която плъзна по устните ѝ.

— Какво му е толкова смешното? — попита той.

— Въпросите са напечатани.

— Какво смешно има?

— Много си прецизен.

— Затова съм добър.

И скромен, помисли си саркастично Мередит.

— Нямам химикалка — каза Мередит и отново наведе глава над документите.

Кайл ѝ подаде позлатена писалка. Мередит я пое внимателно и започна да пише.

— Наистина ли очакваш да си спомня дори и половината от всичко това?

— Попълни всичко, което можеш. Телефонните номера и областните кодове ще ги намерим лесно.

Мередит гневно прехвърляше копията.

— Това пък какво е? — попита тя за последната страница. — Различно е от другите.

— А, стандартната бланка, която се попълва от всеки клиент.

До този момент Стейси тихичко хленчеше, но вече загубила търпение, изплака. Мередит остави писалката на Кайл върху купчината документи и ги побутна към него.

— Само за минутка.

Взе детето на ръце, шепнейки му нещо и щом то се успокои, погледна към Кайл.

— Извинявай, не си мисли, че не искам да ти помогна — обясни тя. — Просто... Ами цялата тази предварителна подготовка по едно дело е ужасно неприятна.

Кайл стана и сложи ръка на рамото и.

— Знам колко е неприятно някой да се рови в миналото ти.

Мередит скри лице до главичката на Стейси, отчасти за да успокои детето, но и за да избегне погледа на Кайл.

— Кастър може и да прояви здрав разум и да се съгласи да плаща издръжка, без да се стига до съдебната зала — каза Кайл. Почувства, че Мередит леко сви рамене. Очевидно дори не предполагаше, че Кастър би проявил каквато и да е човечност или дори отстъпчивост.

Стейси отново се разплака. Мередит погледна към Кайл.

— Трябва да я нахраня, преди да се е ядосала.

Кайл кимна.

— Лека нощ.

Нейното „лека нощ“ се чу едва доловимо, заглушено от плача на бебето. Кайл се върна пред телевизора, но гласът на детето, долитащ дори през затворената врата, го разсейваше.

Не, Стейси не бе виновна. Дори когато тя се успокои, пред погледа му отново се появи Мередит, отново чу нежния ѝ глас, с който успокояваше детето. Спомни си сладкото усмихнато лице на Стейси. Какво имаше у тази жена и детето ѝ, което така дълбоко го трогваше и събуждаше чувства, погребани от години?

Затова ли Марк го бе накарал да приеме бездомната? Само за да наруши спокойствието на един дълго изграждан стереотип. Но какво право имаше този човек, макар и свещеник, да му прехвърля отговорността, не дори за един, а за два живота? Защо му трябваше да събужда отдавна погребани чувства? Не беше ли достатъчно само да им помогне като на клиенти? Защо бе необходимо да се обвързва толкова дълбоко?

Още преди години несломимото упорство и решителност му бяха помогнали да овладее чувствата си, преди да стане уязвим.

Уязвимост... Добре познаваше това чувство, и то примесено с вина и болка. А мъж, който допуснеше тези слабости, бе все едно обречен на провал.

Клиентите му бяха предимно жени, пренебрегвани, обиждани, някои дори изоставени от мъжете си. Те кършеха ръце, плачеха и всяка една бе очарована, че той я разбира така добре. Но това, което той разбираше, бе, че те сами са се оставили да бъдат наранени, защото са били грижовни, изпълнени с обич и готови да дадат всичко от себе си. Така са позволили на мъжете си да ги пренебрегват, обиждат и изоставят.

Всички си мислеха, че им помага, че защитава правата им. Истината бе, че той не им помагаше, а си отмъщаваше. Правната система бе мечът, с който утвърждаваше нечия вина и налагаше наказание. Отмъщението му застигаше лъжци и предатели, женкари и грубияни, а наказанието му бе насочено към най-големите им страхове — публичност, загуба на престиж и непосилно високи издръжки.

Работата на Кайл бе изключително успешна, защото добре познаваше не само уязвимостта, но и страха. Страхът, нечия тайна да стане публично достояние не му бе чужд, защото и той криеше частица от миналото си, несъвместима с имиджа на изряден и почтен адвокат. Живееше притиснат от ужаса, че някой може да открие как Кайл Брукс, рицарят-спасител на онеправданите е бил изпълнен със срам и вина.

Не можеше да си позволи да забрави вината, стаена в миналото, не можеше да я пренебрегне. Щом събудеше отдавна погребаните чувства, с тях се събуждаше наново и старата вина.

Опита се да гледа сериала по телевизията. Следеше го редовно, от професионален интерес, но тази вечер му се стори отегчителен.

Отново усети прилив на нежност, щом си спомни усмивката на бебето и в същия миг пред него зейна пропастта между детската невинност и срамната тайна, която го измъчваше.

ОСМА ГЛАВА

— Много любезно от твоя страна, че се интересуваш, но просто не върви — обясняваше Кайл по телефона.

Марк, с цялото си нахалство, питаше как върви с новата икономка.

— Какъв е проблемът? — попита най-спокойно той.

— Невъзможно е — оплака се Кайл.

— Кое? — отвърна със същия спокоен глас Марк.

На Кайл му се прииска да удуши приятеля си.

— Щом си се загрижил толкова, ще ти кажа. Говоря за Мередит. Тя е невъзможна.

— Не си ли върши добре работата?

— Напротив! — тросна се Кайл. — Точно обратното.

— Аз съм свещеник, а не екстрасенс. Обясни ми!

— Тя просто... — Кайл изсумтя. Вбеси го фактът, че не може да изкаже с думи какво чувства. — Пече канелени кифлички за закуска.

— Е, и?

Мълчание. Най-сетне Марк заговори:

— Стават ли за ядене?

— Фантастични са. Всичко, което готви, е фантастично.

— Наистина не разбирам защо нещата ти изглеждат толкова трагични. — Марк започваше да губи търпение.

— Не е само готвенето — продължи Кайл ядно. — Слага сухи цветя в банята, за да миришело на хубаво.

— А лошо ли миришат?

— Напротив! Само че... По дяволите! Непрекъснато е около мен, става част от живота ми.

— Ама натяква ли ти нещо? Да не те кара да се събуваш, когато влизаш?

— Не.

— А какво? Краде от парите за покупки? Или тайно пие от запасите ти?

— Майтапът настрана, Марк. Няма такова нещо. Тя просто... ами... Готви и чисти и винаги подрежда кърпите така, че да си отиват по цвят.

— Извинявай за невежеството, но това не влиза ли в задълженията на една икономка?

— Ти не можеш да ме разбереш — сопна се Кайл. — Тя просто... Дявол да го вземе! Върши си работата прекалено добре. Казах ѝ да си намери мебели и да се пренесе в стаята за персонала. Не отиде в нормален магазин, а се спазари за мебели на старо и ги пребоядиса. На някаква разпродажба открила подходящ плат и сега шие завеси.

— Доста е изобретателна.

— Тя си свива гнездо в моя дом, Марк. Ясно е като бял ден. Купи люлеещ се стол, за да приспива в него бебето и шие възглавници в същата разцветка като завесите.

— Сигурно е доволна, че има покрив над главата.

— Ти май не разбираш! — оплака се Кайл. — Онази вечер ме накара да закача щори. Представяш ли си, да качвам щори! Мислех, че ще дойде човек да ги сложи, а тя ми заобяснява, че имам късмет, защото прозорците били стандартни и не се налагало да поръчва специални.

— Чудесно основание, за да я изхвърлиш отново на улицата.

— Изсмя се, като видя бормашината. Нали я знаеш, електрическата! Дето се презарежда, докато не я използваш. Стори ѝ се много смешно, че сама се включва.

— Някои жени не разбират от тези неща.

— Не започвай и ти — предупреди го Кайл. — Бормашината ми е подарък от клиент. Никога не бях я използвал, докато госпожица Всезнайка не се премести у нас.

Марк млъчеше и Кайл го предизвика:

— Е, какво ще кажеш?

— Мисля, че трябва да я уволниш.

— Не се шегувай!

— Ти си шефът, Кайл. Ако толкова те дразни, не виждам защо трябва да търпиш?

— Но тя няма къде да отиде. Ще трябва пак да живее в колата си.

— Ами, да. Но това не е твой проблем.

— Много добре знаеш, че е и мой проблем. Ти ми я набута. И нея, и детето.

— А-а-а... Май беше така. А бебето... Как е? Много е сладко, нали?

— Ами... — Кайл се поколеба. — Не разбирам от бебета.

— Но живееш в една къща с бебе. Би трябвало да знаеш как е?

— Мисля, че е добре. Няма вид да е болно. — Поколеба се отново и се размърда нервно. — Вече се усмихва. Научи се преди няколко дни и сега все се смее. Мередит много се радва.

— Както повечето майки.

— Да, но... Ами „повечето“ майки не живеят в къщата ми.

— Какво всъщност те притеснява? — попита Марк.

— Не обичам... Предпочитам нещо по-обикновено, а тя...

И двамата замълчаха. Най-сетне Марк заговори:

— Какво тя?

— Усложнява всичко.

— Браво на нея — отвърна Марк. — Крайно време е някой да ти поусложни живота.

Още щом слезе от колата, Кайл забеляза пъстрата котка, която все се моташе наоколо. Направи няколко крачки към нея, като си мислеше, че ще избяга, както правят уличните ѝ събратя, но тази не помръдна. Седеше до вратата на верандата и явно обмисляше нещо.

Браво! Хванал е птичка, помисли си Кайл, но видя пъстрата купичка, пълна с котешка храна. Животното го погледна отегчено, измяука и отново се наведе над яденето.

Надут помияр! Кайл се наведе, повдигна купичката и помириша. Риба. Това определено бе котешка храна.

Котешка храна! Това бе последната капка, която преля чашата. Можеше да се примири със сухите цветя в банята, понесе да му се подиграват за бормашината и то след всичкия положен труд, но в никакъв случай, по никакъв начин нямаше да търпи тази отвратителна котка.

Мина през задната врата, както обикновено, и отвори със замах. Веднага усети аромата на нещо вкусно, очевидно италианска кухня и му се прияде. Подразни се от лакомията си. Нямаше да си позволи да

се разсейва заради една, макар и апетитна, вечеря. Едва изрекъл името на Мередит и тя излезе от банята.

— Здравсти! — поздрави го тя с усмивка.

— На верандата има една улична котка, която яде котешка храна — изръмжа той.

Усмивката на Мередит се скри.

— Това е Чамп.

— За Бога! Дори си го кръстила!

— Името му отива — обясни Мередит.

— Отива му определението тлъста, пършива улична котка.

— Не е пършив.

— И ти си му дала храна, нали?

Очите ѝ потъмняха.

— Беше гладен.

Замълчаха. Кайл забеляза, че в погледа ѝ се прокрадва тъга и се опита да не мисли за това. Знаеше защо е постъпила така. Бе видяла общото между себе си и котката.

О, не, помисли си той. Няма да се оставя да ме подведе състраданието!

— Не обичаш ли котки?

— Не и улични, които висят пред къщата ми.

— Той изглежда, е бил питомен.

— Не държа приют за помияри.

Мередит го погледна стреснато.

— А само за хора, така ли?

— Не съм казал такова нещо.

— Не беше нужно да го казваш.

— Няма никаква връзка.

— Така ли?

Мередит дишаше тежко, докато се опитваше да овладее гнева си. Двамата се гледаха ядно и сърдито.

— Защо? — попита накрая тя. Най-сетне събра смелост да зададе въпроса, който я измъчваше откакто се качи в колата му първата вечер и забеляза презрението в погледа му. — Защо се съгласи да ни приютиш? Беше очевидно, че не искаш.

— Отдавна мислех да взема икономка — отвърна той след дълго мълчание.

— Не и бездомница с дете. — Наблегна на думата така, че прозвуча грозно. — Ти употреби тази дума — добави тя.

— Говорех за котката.

Мередит потръпна.

— Мразя тази дума. — Вдигна очи към Кайл. — Знаеш ли как те гледат хората, когато отидеш в болница и кажеш, че си бездомна? Третираш те, сякаш си по-долна порода от тях. — Мередит се приближи до печката и разбърка димящия сос. Все още с дървена лъжица в ръка се обърна към Кайл. — Запазила съм касовата бележка. Можеш да приспаднеш цената на купичката и храната от заплатата ми.

— По дяволите! — викна Кайл. — Не става въпрос за парите. Просто... Не разбираш ли, че като храниш въшливата котка...

— Няма въшки.

— Като я храниш в моята къща, аз автоматично ставам отговорен за всичко, което извърши.

— Отговорен ли? — попита невярващо Мередит и захвърли лъжицата върху плота. — Типични приказки за един адвокат. Всички гледат котки.

— Ако този недорасъл тигър одраска детето на съседите или някоя скъпа кола, могат да ме осъдят.

— Ще трябва мен да съдят — каза тя. — Щом аз купувам храната, това е моя котка.

— Парите ти трябва за по-важни неща, отколкото да храниш улични котки.

— Като например да спестявам, за да се изнеса възможно по-скоро и да си намеря истинска работа.

— Но ти имаш истинска работа!

— Бездомна съм, но не съм глупачка!

Кайл понечи да отхвърли казаното, но се спря. Наистина ли очакваше тя да се окаже глупава, само защото е бездомница?

— Знам, че отец Марк те накара да ни вземеш при себе си. Знам, че не ни искаш и смятам да напусна веднага щом... — В очите ѝ проблеснаха сълзи и тя наведе глава. Когато заговори отново, гласът ѝ прозвуча напрегнато: — Точно сега няма къде да отида. Не мога да оставя Стейси отново да спи в колата, след като има някаква друга възможност.

Кайл потисна чувството на жалост и се постара да я изслуша безпристрастно. Тя бе клиентка, имаше нужда от услугите му, защото бе проявила лековерие и не бе потърсила правата си. Бе изпаднала в беда, защото се бе доверила на неподходящ мъж, и след като бе разбрала какво представлява той, не бе успяла да го накара да изпълни моралните си задължения. Не само че бе глупава, но се оказа и слаба, а той не уважаваше слабите и глупави хора.

Но когато я погледна, опитвайки се да предизвика у себе си презрение към нея, усети силата ѝ, вроденото достойнство, което бе оцеляло и след преживените унижения. Не изпитваше презрение, а уважение — уважение към търпимостта, упорството и достойнството ѝ, с помощта на които бе съхранила надеждата и оптимизма си.

Опита се да потисне желанието си да ѝ вдъхне сила, но не успя.

Мередит също се бореше с копнежа да усети нечия утеха и сила. Трябваше да е самостоятелна и непреклонна.

За миг се поколеба, направи крачка напред и се озова в прегръдките на Кайл. Щом усети силните му ръце, които я галеха и успокояваха, тя въздъхна и се отпусна. Плъзна ръце около кръста му, сякаш молеше за повече сигурност и човешка топлина.

Останаха смълчани. Закръгленото тяло на Мередит учуди Кайл, защото когато я погледнеше, винаги му се струваше нежна и слаба. Учуди го и сигурността, която усети при допира.

— Не бързай да си тръгваш — каза ѝ той. — Справяш се много добре с къщата. Ако... Ако ти се струвам надут, то е, защото съм свикнал да живея сам и ми е трудно да се съобразявам с някого.

Мередит кимна бавно, все още сгушена до гърдите му. Бе толкова лесно и приятно да остане приласкана в топлината му прегръдка, но се отдръпна. Това бе моментна слабост — две човешки същества търсеха топлина и сигурност. Нищо повече, помисли си Мередит.

— Надявам се обичаш спагети и кюфтета — попита тя и вдигна капака, за да разбърка соса.

Напрежението помежду им бе изчезнало.

— Ако е толкова вкусно, колкото мирише, ще ти увелича заплатата — отбеляза Кайл, взе си сакото, метна го през рамо и излезе от кухнята.

Мередит напълни една тенджерка с вода и я сложи на печката, за да свари спагетите. Препичаше хляб с чесън, когато чу, че Стейси се

размърда. Вдигна очи, недоволна, че детето е подбрало неподходящ момент. Изключи котлона и се втурна към стаята, защото Стейси вече плачеше от нетърпение.

Когато се върна, завари Кайл да разлиства стария ѝ албум от гимназията.

— Щях да ги прибера — каза тя. — Беше при готварските книги. Кайл вдигна поглед.

— Нали нямаш нищо против, че го разглеждам?

Мередит сви рамене.

— Не. Но просто не разбирам какво ти е толкова интересно.

— Лицата — отвърна Кайл. Докосна с пръст снимката на Мередит като второкурсничка. — Или по-точно едно определено лице.

— Това е само една стара снимка.

— Изглеждаш толкова млада — отбеляза Кайл.

— Тогава бях млада — каза Мередит. Обмисли забележката си и добави: — Понякога забравям, че някога съм била млада.

— Доста силно изказване за двадесет и три годишна.

— Отдавна вече не се чувствам млада. — Наведе глава към Стейси и я целуна по главичката, преди да я остави.

— Веднъж един частен детектив ми изпрати копия от гимназиалния албум на мъжа на една клиентка. Каза, че човек може да разбере много неща за някого само от албума.

Мередит отново включи котлона.

— Вечерята ще е готова след петнадесет минути.

— Вицепрезидент на ученическия съвет — прочете Кайл. — Кръжок на лакомниците. Не знаех, че в гимназиите има кръжоци на лакомниците.

— Преподавателката по организация на дома го водеше.

Подготвихме вечери и празненства за родители и учители с по седем различни ястия.

— Тогава ли се научи да готвиш?

Мередит рязко извърна поглед към него.

— Там се научих да готвя нетрадиционни неща. Основното научих от майка ми.

— Никога преди не си споменавала за майка си.

— Тя почина. — В напрегнатия глас на Мередит прозвуча болка.

Същата болка се отрази по лицето на Кайл.

— Извинявай.

Мередит отиде до печката, погледна дали е завряла водата и сложи спагетите. Не се обърна към Кайл, а умишлено се зае да разбърка соса.

— Беше много отдавна.

— Ти си на двадесет и три, Мередит. Колко отдавна?

— Преди цяла вечност.

Кайл премести поглед от безгрижната гимназистка към печалните сиви очи на жената пред него.

— Какво се случи?

— Докоснах се до живота — отвърна тя. — И до смъртта.

Кайл отново усети прорязваща болка, когато тя спомена смъртта.

— Майка ти ли?

— Да.

— Внезапно ли беше?

Обхвана го паника, че тя ще заплаче. Но Мередит се овладя.

— Болестта ѝ бе напълно неочаквана. Смъртта — не.

— Сигурно ти е било много трудно.

— Мислех... Беше ужасно, когато баща ми почина. Тогава всичко се промени, но поне мама беше до мен.

— На колко години беше, когато баща ти...

— Почина — довърши тя вместо Кайл. — На единадесет. Злополука на строежа: Паднал. — Замълча и се замисли. — Тогава дори не съзнавах, че бързата смърт може да е истинско избавление.

— Не е така! — повиши глас Кайл. — Трябва да имаш време, за да се подготвиш...

— И ти си загубил някого — предположи Мередит.

Той с нищо не издаде чувствата си. В този миг водата кипна и го спаси от отговор.

— По дяволите! — извика Мередит и се втурна към печката, за да премести тенджерата от котлона. — Все още не съм свикнала с тази печка — извини се тя.

— Никой не може да те обвини, че не можеш да вариш вода — подразни я Кайл. — Трудно е да я задържиш в тенджерата.

— Не е много разумно да разсейваш готвача, защото никога не знаеш какво ще ти сервира.

Неочаквано Стейси проплака. Мередит погледна спагетите, видя, че не е нужно да ги наглежда и взе детето на ръце. Бебето изгука щастливо и се усмихна на майка си. Щом Мередит се опита отново да я върне в креватчето, тя се възпротиви.

— Стейси, моля те. Мама трябва да приготви вечерята. Спагетите ще преврят. — Стейси продължаваше да мрънка. Мередит въздъхна нетърпеливо: — Май си кисела? А аз си мислех, че като си се наспала...

— Аз ще я подържа — предложи Кайл.

— Наистина ли нямаш нищо против?

— Няма да ядем преврели спагети, я?

Мередит положи Стейси в скута на Кайл.

Той нагласи детето така, че да вижда Мередит и малката утихна.

— Доста добре се справяш с нея.

Кайл остави Стейси да сграбчи пръста му в мъничкото си юмруче.

— Вече свиква с мен.

— Да — съгласи се разсеяно Мередит.

Стейси наистина свикваше с Кайл. Всъщност от онази вечер, когато той я успокои, тя се чувстваше добре в ръцете му. Сигурно е напълно естествено, предположи Мередит, тъй като той е единственият, когото детето вижда, освен нея. Сигурно е хубаво да усеща нечие мъжко присъствие, след като няма изобщо да вижда баща си.

И въпреки това Мередит се съмняваше дали е разумно да оставя Стейси да се привърже към Кайл, след като ролята и присъствието му в живота им щяха да са много кратки.

Ако не му позволява да я държи, бебето няма да усети липсата му, когато дойде време да се преместят другаде. Съмненията я измъчваха. Ако още сега всичко е толкова сложно, какво ще стане, когато Стейси порасне и попита защо няма татко като всички останали деца? Когато сервира всичко, тя пое Стейси.

— Добре, дребосъче, трябва да си отиваш в леглото.

Стейси ги наблюдаваше кротко, докато се хранеха. Кайл похвали Мередит за вкусната вечеря. Щом свърши, се извини, взе си папката и се зае с някакви документи, които си бе донесъл от кантората.

Мерedit тъкмо бе прибрала в кухнята, когато той се върна и ѝ подаде чек.

— Утре е петнадесети — напомни той.

Първата ѝ заплата! Мерedit едва устоя на изкушението да се хвърли към чека и да погледне каква е сумата. Само тихо благодари.

— Сигурно си запланувала много неща за утре?

— Малко ще напазарувам. — С истинско неудобство продължи: — Купувала съм някои неща за мен и Стейси с парите, които оставяше за покупките. Направила съм списък. Ще ти го дам, за да удържиш сумата от заплатата ми.

Кайл въздъхна. Разполагаше с много пари и не обръщаше внимание на такива дребни разходи. Ако не бе толкова сериозна, сигурно щеше да ѝ каже да не се притеснява. Но сега не трябваше да засяга гордостта ѝ, а да ѝ вдъхне увереност.

— Запази списъка до края на месеца. Сигурно ще има и други неща, от които имаш нужда, а и следващият чек ще е по-голям.

Тя кимна и мислено му благодари, че не каза нещо, с което да я нарани.

Кайл колебливо рече:

— Ами за котката?

— Извинявай — отвърна тя. — Първо трябваше да те попитам. Аз... Той беше толкова мил и изгладнял, а и аз обичам котки. Дори не помислих.

Кайл се колебаеше.

— Задръж проклетия котарак.

— Наистина ли не се притесняваш, че някой може да те осъди?

— Какво е животът без рискове? — намръщи се той.

Мерedit се усмихна, вдигна ръце и обхвана лицето му, надигна се на пръсти и го целуна по бузата.

— Благодаря!

Кайл едва се сдържа да не изругае. Трябваше да признае, че тя имаше много чаровна усмивка.

— Ако все пак решиш да качваш в колата ми този пършив звяр, гледай да не направи куп поразии, а и го ваксинирай. Аз ще платя на ветеринаря.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Мерedit погледна към отражението си. Косата ѝ бе подстригана, с грижливо направена нова прическа за по-малко от десет долара.

От толкова време бе занемарила външността си. Бретонът ѝ бе пораснал чак до средата на лицето, а кичурите висяха неподравнени. Сега всичко излишно лежеше на пода на фризьорския салон.

Излизайки от салона, Мерedit разтърси глава и усети косата си лека и приятна, почувства се по-млада и хубава, отколкото преди да замине от Индиана, преди Томас да я отблъсне и да откаже да поеме задълженията си към детето им, преди да преживее сама трудностите на бременността и раждането, преди да я изхвърлят от квартирата, преди да бъде принудена да живее в колата си...

Поспря и се поколеба как да прекара остатъка от следобеда. Стейси се държа чудесно и спа, докато пазаруваха, но скоро щеше да се събуди и да демонстрира колко е гласовита. Мерedit реши да не прекалява и се насочи към колата, но в този момент забеляза видеотеката. Без да се замисля, влезе и прегледа касетите под наем. Кайл бе казал, че може да използва видеото, когато пожелае. Щеше да е толкова приятно да се отпусне и да изгледа някой филм. Дори можеше да се отбие до супер и да купи пуканки. Поне денят щеше да е по-различен.

Кайл нямаше намерение да се прибира веднага след работа. Мерedit имаше свободен ден и той реши да вечеря с колеги. Смяташе да се преоблече и чак тогава да излезе. Щеше да е сам, също както преди. Никой нямаше да го кара да закачва щори, нямаше да среща тъжните сиви очи, когато станеше въпрос за уличната котка... Колко хубаво е да се изтегнеш на канапето и да се наслаждаваш на краткотрайната самота.

Учуди се, когато забеляза колата на Мерedit пред къщата, но не се подрази. Всъщност, защо беше изненадан? Колко време можеше

една жена с дете да отдели за пазар? А и след това, къде можеше да отиде? Да се обади на стария си шеф? Онзи, който я изгонил от работа, когато най-много е имала нужда от пари? Или да посети приятелката с похотливото гадже? Или дори Кастър? Пази Боже!

Нищо чудно, че е приютила улична котка.

Мередит седеше на канапето, гушнала Стейси, погълната от нещо, което гледаше.

— Не те видях — каза тя и изключи видеото.

— Сигурно гледаш нещо интересно.

Тя го погледна виновно.

— Филм. Нали ми каза, че мога да гледам видео.

— Разбира се. Винаги, когато поискаш. Какво гледаше?

— Взех два филма — отвърна тя и спомена нашумял полицейски трилър.

— Чувал съм, че е хубав — отвърна Кайл и се отправи към стаята си. — Извинявай, че те прекъснах.

Преоблече се и се върна в хола. Мередит бе погълната от действието, но филмът съвсем не бе полицейски.

— Това не е ли „Бамби“?

— Ш-ш-т! — Мередит вдигна ръка да замълчи.

— Не съм го гледал от дете — прошепна Кайл и седна до нея на канапето. Пред тях бе поставена купа с пуканки и той си взе цяла шепа.

— А сега ловците... — Мередит рязко си пое въздух, когато се чу изстрел. Жалният плач на Бамби я накара да се просълзи, а когато бащата каза, че майка му няма да се върне, сълзите на Мередит потекоха на воля.

— Моля те, не плачи.

Мередит подсмръкна.

— Обикновено не...

— Не мога да гледам жена да плаче.

— Извинявай. Аз...

— Ш-ш-ш — успокои я той и посегна да избърше сълзите ѝ. И двамата се почувстваха неудобно от тази интимност. Мередит искаше да каже нещо, но нищо подходящо не ѝ идваше наум.

Най-сетне Стейси изгука и Мередит използва момента, за да извърне глава.

— Колко глупаво! Да плачеш заради един анимационен филм.

— Не е само заради филма, нали?

Тя поклати глава.

— Загубих майка си, а сега самата аз съм майка и разбирам колко уязвими са децата. — Сведе поглед към Стейси. — Толкова е малка, а има нужда от толкова много неща.

— Ти се грижиш добре за нея.

— Не знам какво бих правила, ако я загубя. Затова... Толкова се страхувах, че ще ми я вземат, ако се обърна за помощ към властите. Мислех, че ще кажат, че не мога да я издържам.

Взе дистанционното, спря и пренави филма. Кайл си взе още пуканки.

— Страхотни са.

— Маслото беше с намаление — отвърна Мередит.

Кайл я погледна. Изглеждаше по-свежа, по-хубава. Откакто се хранеше и спеше нормално, страните ѝ бяха поруменели, нямаше го изпитото лице и тъмните кръгове под очите.

— Правила си си косата — забеляза той.

— Подстригах я.

— Отива ти.

— Благодаря.

Бе облечена различно — плисирана бежова пола и бледосиня блуза, която придаваше кадифен оттенък на лицето ѝ. Ами да, сети се Кайл. Женствените дрехи, новата прическа, първата заплата. Бе решила да се погрижи за себе си, да отбележи случая. Почувства се горд заради нея.

— Какво ще кажеш за една вечеря?

Думите му бяха неочаквани и тя се поколеба.

— Не съм приготвила нищо, но има още от соса за спагети от снощи.

Той се разсмя.

— Не и когато имаш свободен ден. Искях да кажа да излезем.

— Ами Стейси...

— Ще я вземем с нас.

— Но ние не би трябвало...

— Да ходим заедно на вечеря ли? Защо пък не?

— Не е прието.

— Да те виждат с шефа ти ли?
— Не мога да ти позволя...
— Можеш, можеш. Имаш нова прическа и си чудесно облечена.
Нека да излезем. Ще празнуваме.
— Това не е истинска прическа. Обикновено така си нося косата.
Просто... Растеше невероятно бързо, докато бях бременна и затова напоследък изглеждаше проскубана.
— Месо или риба?
— Кайл!
— Добре, да се хванем на бас.
— Моля?
— Правилно ме разбра. Обичаш да си похапваш, нали?
Тя присви подозрително очи.
— Ами, да.
— Бас държа, че ще те заведе да ядеш нещо, което никога не си опитвала.
— Съмнявам се.
— Добре тогава. Отиваме на вечеря и ако никога не си яла това, което поръчам, аз плащам. Ако обаче си опитвала нещо подобно, ще ти удържа вечерята от следващата заплата.
— Добре — съгласи се тя. — Стига да не става въпрос за маймунски мозък или кози очи.
Кайл се разсмя.
— Не се притеснявай. Твърде строг почитател съм на традиционната кухня, за да ти предложи нещо чак толкова екзотично.
„Насладата на Питър“ се оказа дървена постройка, наподобяваща рибарска лодка.
— Да знаеш, че съм опитвала спагети с октопод — каза Мередит, докато вървяха към една от свободните маси. — Дори мога да се похваля, че зная как се правят.
— Звучи доста противно — намръщи се Кайл.
— Не повече от гъбите — отвърна Мередит. — Яла съм и жабешки бутчета.
— Водиш по точки. Аз не съм.
— И прерийни стриди. Това са добре изпържени тестиси на бизон. В много заведения на юга ги сервират.

— Ако на всеки мъж, с който излизаш, разказваш такива гастрономични подробности, нищо чудно рядко да се намира някой да те целуне за лека нощ.

— Някои хора вярват, че като се ядат гениталии, човек става по-потентен. Научих го в колежа.

— Доста си си обогатила общата култура.

— Едно от момичета в класа ми направи две торти, слепени, с формата на... приличаха на... Както и да е, всички бяха много впечатлени и й казаха, че ще има голям успех. Тя ги послуша и се премести в Чикаго. Откри еротична пекарна.

— Сигурно ще забогатее, а някой ден може да й присъдят почетна докторска титла.

— Ако преди това не я арестуват — отвърна Мередит.

На таблото бе записан специалитетът на деня.

— Това не звучи като специалитет — отбеляза тя.

Едва сега Кайл разкри изненадата си.

— Алигатор? Пържена опашка от алигатор?

— Местен специалитет — обясни Кайл. — Да разбирам ли, че не си яла такова нещо?

— Не съм, но съм чувала, че е хубаво. Имало вкус на пиле.

— Малко по-жилаво. В сравнение с прерийните стриди е истински разкош.

— Никога не съм казвала, че обичам прерийни стриди. Само споменах, че съм ги опитвала.

Пържената опашка напомняше пилешко и на вид и на вкус. Неочаквано Стейси се размърда нервно. Мередит и Кайл се опитаха да я успокоят, но напразно.

— Аз ще я подържа — каза Мередит.

— Но ти не си се нахранила.

— Нито пък останалите хора в заведението. А не са и длъжни да слушат плача на бебето.

Кайл престана да спори. Бе забелязал неодобрителните погледи към тяхната маса, когато Стейси отпусна гласа си.

Детето бе неспокойно, а Мередит полагаше непрекъснати усилия, за да я накара да утихне. Кайл се нахрани, преди Мередит да е изяла и половината.

— Дай — предложи той и протегна ръце през масата. — Дай ми я, а ти се храни.

— Не знам дали ще можеш да я успокоиш — предупреди го Мередит и внимателно постави Стейси в протегнатите му ръце. — Трябва да яде чак след час, но е гладна.

— Откъде разбра? — попита Кайл.

— Смуче си юмручето.

Кайл погледна към детето и се усмихна. Тя наистина си смучеше юмручето.

— Детенце, трябва да поумнееш. Нищо няма да получиш оттам.

Мередит се усмихна с пълна уста на разговора на Кайл с бебето. А колко уплашен бе от нея в началото!

Само след минута лицето на Стейси се сгърчи и тя нададе пронизителен писък. Неколцина души се обърнаха към тях. Един мъж го изгледа толкова гневно, че той се притесни.

— Истинско дете чудо — обясни той на непознатия. — Още отсега се упражнява за Метрополитън.

Мередит едва не се задави от смях.

— Човек би казал, че господинът никога не е чувал плач на бебе.

— Или поне не иска да чува, докато вечеря.

Стейси изплака отново. Мередит сложи салфетката си на масата, стана и протегна ръце.

— Ще я нахраня, преди да е съборила сградата с тези писъци.

Кайл ѝ подаде детето.

— Не си си изяла алигатора.

— Нека ти го увият за вкъщи — каза тя и се усмихна. — О, Кайл забелязах, че имат лимонова торта.

— Ще поръчам.

Вече нахранена, Стейси остана мила и кротка в креватчето си и оглеждаше ресторанта с интереса на дете, отишло за пръв път на цирк.

— Невероятна промяна — отбеляза Кайл.

— Струва ми се, че от миризмата на храна ѝ се е дояло.

Кайл се закани с пръст на Стейси.

— Какво ще кажеш за малко алигаторска опашка? От теб ще излезе добро момиче от Флорида. — Погледна Мередит.

— Как е тортата?

— Не е лоша, но не са използвали натурален лимон.

— Голяма работа.

— Почакай, докато опиташ моята лимонена торта. Аз слагам пресни лимони.

Когато се върнаха, Чамп посрещна Мередит и се погали в крака ѝ, мяучейки. Вниманието му почти веднага се насочи към пликчето, в което бе алигаторската опашка.

— Пак ли се занимаваш с тази пършива котка?

— И той обича пържена опашка.

— Той обича всичко, което е на аванта — промърмори Кайл, докато наблюдаваше как котката се умилква около плика.

— Погали го, много е сладък.

Кайл приклепна до нея и постави ръка над главата му. Котаракът в пристъп на любопитство се надигна и я помириша. Усети, че не е нещо вкусно и отново насочи интереса си към пликчето.

Мередит се разсмя.

— Обичам котки, които бързо се ориентират.

Подаде Стейси на Кайл, отвори плика, извади една хапка и я остави в купичката на Чамп.

— Искаш ли да гледаш втория филм, който си взела? — попита Кайл.

— О, да — отвърна Мередит и остави плика с храната в хладилника. — Само да си измия ръцете. Омазах се с алигаторската опашка.

Кайл пренесе Стейси в хола и седна на канапето. Тя премлясна, а Кайл я погледна. Бебето се ухили с беззъбата си усмивка.

— Като гледаш изражението ѝ, чудила ли си се дали мисли?

— Не дали, а за какво — отвърна Мередит. — Бебетата могат да мислят. Учените твърдят, че изпитват голямо разочарование, преди да проговорят, защото никой не ги разбира.

— Моля? — Кайл наведе ухо към устничките на Стейси.

— Да, добре, ще ѝ кажа. — Обърна се към Мередит. — Тя ме помоли да ти предам, че с удоволствие би опитала малко опашка.

— Предай ѝ, че ще има възможност да опита след няколко часа. Точно сега гледам филм.

Докато зареждаше касетата, Кайл я наблюдаваше. Женствените дрехи подчертаваха движенията и меките извивки на тялото ѝ. Очите му проследиха бедрата, които леко прозираха под плисираната пола и той си спомни как я бе прегърнал.

Твърде дълго си бил сам, помисли си той, не го забравяй.

— Искаш ли да я взема? — предложи Мередит, щом седна на канапето.

— И така ѝ е удобно.

Твърде удобно, помисли си Мередит. Обзе я не ревност, а страх. Стейси твърде много свикваше с Кайл. Отново изникваше същата дилема.

Към края на филма Стейси спеше дълбоко. Кайл я пренесе в стаята на Мередит.

— До сутринта ли ще спи?

— Зависи какво имаш предвид като казваш сутрин. — Върна се с него в кухнята. Сякаш бяха имали среща и сега се чувстваха близки, и същевременно малко притеснени.

И двамата едновременно изрекоха имената си и се засмяха нервно.

— Благодаря за вечерята.

— Беше ми приятно.

— Благодаря, че ми показва какво е алигаторска опашка.

— Удоволствието бе изцяло мое.

Мередит се разсмя.

— Не мога да повярвам, че каза на онзи човек, че Стейси, детето чудо, се готви за Метрополитън.

— Той беше досадник.

— Но ти го сложи на място.

И двамата замълчаха.

— Слагаш ли си парфюм?

— Не — отвърна Мередит, учудена от въпроса.

— Мислех... Ами докато се връщахме...

— А! — възкликна Мередит. — Сигурно е лосионът за ръце. Днес го купих.

Кайл взе ръката ѝ, доближи я до лицето си и я помириса.

— Хубав е.

— Беше на половин цена.

— Слагай си от него по-често — каза той и наведе лице към нейното.

Тя затвори очи, когато устните му нежно докоснаха нейните. Отвори ги и си пое дълбоко въздух.

— Опасно е — предупреди го тя. — Аз съм жената, която яде жабешки бутчета и прерийни стриди, нали не си забравил?

— Усетих вкуса само на лимонена торта и жена — отвърна той и отново я привлече към себе си.

Мередит плъзна ръце към раменете му. Наклони приканващо глава и посрещна устните му.

Целувката бе бавна. Двамата вкусваха от насладата миг след миг, секунда след секунда. Но се отдръпнаха, преди целувката да е загубила невинността и сладостта си.

Мередит положи глава на рамото му, заслушана в ударите на сърцето му. Отпусна ръце, отдръпна се и му се усмихна срамежливо. Дланите му се спряха на кръста ѝ.

— Лека нощ — казаха двамата едновременно и се засмяха.

Най-сетне Мередит въздъхна и му пожела „лека нощ“ порешително.

Кайл кимна и я проследи с поглед как отива в стаята си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Мередит не спа добре тази нощ. Бе прекарала чудесен ден, приятна вечер, а целувката на Кайл ѝ се стори съвсем естествена, както ѝ се стори естествено да му отвърне. Вече сама в стаята си, случилото ѝ се струваше голяма грешка.

По време на вечерята се бе отпуснала, чувстваше се добре с новата си прическа и в компанията на внимателен красив мъж, дотолкова, че бе забравила всички различия, разделящи я от Кайл Сойър Брукс. Той ѝ бе шеф, благодетел, а тя бе просто една бездомница, която бе приел в дома си. Как можа да забрави всичко това, дори и само за миг?

Целуна я, а тя не се възпротиви. Напротив, отвърна на целувката, макар добре да съзнаваше, че той я обвинява за всичко, което ѝ се бе случило — че е повярвала на най-неподходящия човек. Той бе убеден, че сама се е оставила да я превърнат в жертва.

Но той бе човекът, пресушил сълзите ѝ и положил усилия да разбере кой я е наранил. Бе държал детето ѝ в ръце. Бе ѝ казал хубави думи, когато най-много се нуждаеше от тях и я бе прегърнал в труден момент.

Лежеше загледана в ивиците светлина, които се процеждаха през щорите и се опитваше да открие причина, поради която да не приеме целувката. С цялото си тяло усещаше топлината, струяща от ръцете му. Напомни си, че му е клиентка, а също и подчинена, което изключваше всякаква връзка между тях. Не можеше да си позволи да има връзка с мъж, преди да е напълно осигурена. Наред с всички тези неща изпита отново нежността и спокойствието, което я завладя, докато беше в ръцете му.

Те живееха заедно. Не „заедно“, а в същата къща. Толкова бе загрижена да намери дом за Стейси, че дори не помисли, какви приказки би предизвикало подобно съжителство. В самото начало Кайл изглеждаше нелюбезен, високомерен... надут и... стар. Дори не ѝ

мина през ум, че може да го хареса. А и той да прояви интерес към нея, ѝ се струваше напълно невъзможно.

Но той я бе целунал, тя бе отвърнала на ласката, а сега общият дом ѝ се струваше проблем. Още един проблем. Нов.

Мередит се обърна, стисна очи и простена. Знаеше, че няма дълго да живее в тази къща, че трябва един ден да си тръгне. Имаше нужда от сигурност и удобства, за да възстанови силата и достойнството си. Тук имаше всичко — и сигурността, и работата, и възможността да съедини парчетата от разбития си живот. Тук бе скрит отговорът на всичките ѝ отчаяни молби.

Така бе, докато той я целуна.

Кайл се прокрадна притеснено в антрето. Костюмът му бе внимателно изгладен, ризата — безупречна, с копринена вратовръзка.

Потисна желанието да се втурне навън, без да спира в кухнята. Ароматът на печени кифлички му подсказа, че Мередит е приготвила закуска. А и не искаше да я нарани, ако тя разбере, че се опитва да я отбягва. Това нямаше да реши проблема. Рано или късно щяха да се изправят лице в лице.

Тя бе с гръб към вратата. Той я извика. Бавно и несигурно, Мередит се обърна. В очите ѝ се четеше същото объркване, същите съмнения, които измъчваха и него. Въпросите, смущението, вината и съжалението.

— Не трябваше да позволяваме да се случи — каза тихо тя.

На Кайл му се искаше да се засмее от облекчение. Не знаеше как тя гледа на снощната целувка. Щеше да е много неприятно, ако тя си тананикаше небрежно, уверена в ролята си на домакиня.

— Беше...

— Грешка — довърши Мередит.

— Не беше грешка, просто... моментът бе такъв. Естествена човешка реакция.

Тя затвори очи, въздъхна и се зае да сложи масата.

— Не можем да си позволим отново да реагираме така.

— Няма.

Той я погледна и сивите ѝ очи сякаш го пронизаха.

— Ние сме възрастни хора — добави той, защото не знаеше какво друго да каже.

— Точно там е проблемът.

Тя бе стиснала облегалката на стола и не смееше да го погледне.

Кайл помълча и покри ръката ѝ със своята. Повдигна брадичката ѝ, за да е сигурен, че всичкото ѝ внимание е насочено към него.

— Целунах те, защото компанията ти ми беше приятна, а не, за да се почувстваш по-зле.

— Просто се опитвам да намеря своя път в живота.

— Знам — отвърна той и потисна желанието си да я погали.

И двамата останаха неподвижни, като омагьосани един от друг, докато часовникът на микровълновата печка не ги стресна. Мередит се обърна рязко, за да извади кифличките. Кайл си сипа кафе, седна и я загледа, докато прехвърляше кифлите в малка кошничка. Не искаше да наблюдава отмерените ѝ плавни движения, но не можеше да откъсне поглед от нея, въпреки че бе облечена в джинси и фланелка. Спомни си, че ноктите ѝ са лакирани в бледорозово. Нали сама му обясни, че е купила лака от разпродажба, само за да изпита удоволствието да достигне пръстите на краката си след бременността.

Докато я прегръщаше, бе усетил колко крехки са раменете ѝ, колко тънък е кръстът ѝ, колко приятно заоблени са бедрата ѝ. Не можеше да забрави топлите нежни устни, които бе целунал.

Взе си кифличка, сипа си мляко и отпи от кафето. Бе сложила прибори и за себе си, но не седна на масата, а отиде в стаята. Чу, че говори на Стейси и отново усети уважение към силата, сляпата преданост към детето и решителността ѝ. Мередит веднага бе усетила какви опасности води след себе си целувката, това че застрашаваше връзката им, изградена бавно и постепенно. На нейно място всяка друга би се опитала да задълбочи нещата.

Изпита облекчение, че тя не се върна, докато закусваше.

Само му пожела приятен ден, когато тръгна, без да се показва.

Мередит изчака шума от колата да заглъхне, преди да се върне в кухнята, за да закуси. Разговорът бе ужасен. Но той не се съгласи, че целувката е била грешка.

Причината била в момента. Просто естествена човешка реакция.

Защо ли тогава ѝ се стори, че той влага много повече? Добре разбираше, че са направили грешка, но докосването бе толкова

интимно, забравамо.

„Целунах те, защото се наслаждавах на компанията ти.“

Мередит съзнаваше, че е искрен. Не можеше да отрече, че го харесва. Дори докато говореха за случилото се, тя не можеше да не забележи колко е мъжествен.

Томас Кастър бе първият мъж в живота ѝ и сега възприемаше Кайл Сойър Брукс през очите на зряла жена, а не през погледа на мечтателно момиче. Преди една целувка я караше да копнее за любов и близост, а сега я караше да внимава.

Кайл я привличаше и това я караше да се чувства уязвима, но вече не можеше да си позволи да проявява слабост.

Бе решена да не се поддава.

Взела твърдо решение, Мередит се залови с обичайната си работа — проветри къщата, раздели дрехите за пране, докато Стейси спеше и дори успя да изтича до супер. Пригответи чили за вечеря и мина още веднъж скрина с боя. Щом изсъхнеше, смяташе да го сложи в стаята и да подреди вътре бельото и дрехите.

Каква ирония, помисли си тя, завършваше стаята си, когато ставаше очевидно, че престоят ѝ в тази къща нямаше да продължи дълго. Само след няколко седмици щеше да вземе детегледачка за свободните дни и да започне да си търси подходяща работа. Може би отец Марк щеше да я насочи.

Имаше толкова много хотели и ресторанти, че все някъде щеше да си намери работа при някой кулинарен магьосник, който би оценил една трудолюбива, схватлива асистентка.

Дори и да станеше така, налагаше се да остане икономка при Кайл, докато спести достатъчно пари за квартира. А ако Кайл уредеше нещата с Томас, издръжката щеше да е от полза.

Мередит не губеше надежда. Лошото бе, че ставаше нетърпелива, особено когато бе ясно, че не може да постигне мечтите си веднага. Засега трябваше да си върши добре работата в дома на Кайл и да издебне удобния момент, за да осъществи планове си.

Кайл закъсня и тя се зачуди дали не е нарочно. Сякаш се страхуваше от нея. Но той се прибра в седем и половина и макар уморен, изглеждаше доволен, че си е у дома.

— Тежък ден ли имаше? — попита го Мередит, когато му сервира още димящото чили.

— Отвратителен. Всеки един от законите на Мърфи влезе в действие. Всичко вървеше наопаки.

Мередит бе хапнала по-рано, но седна, за да му прави компания. Стейси спеше в ръцете ѝ.

— Какво стана?

— Мици от рецепцията, ми звънна, че ще отсъства. Детето ѝ пипнало някакъв вирус и цял ден цареше пълен хаос. А и на една от клиентките ѝ стана лошо.

— Какво ѝ стана?

— Болки в стомаха, висока температура... Май същото като детето на Мици.

— И как така откри, че ѝ е зле чак в кабинета ти?

— Изглежда се проявява доста ненадейно. Изведнъж пребледня, втресе я и, преди да успея да я попитам дали всичко е наред, повърна.

— Уф!

— Сложих я да легне на канапето и извиках близките ѝ да я вземат. Не можеше да стои на крака.

— Сигурен ли си, че е само вирус?

— Да. Мици каза, че минава много бързо. Синът ѝ го хванал в училище, а клиентката спомена, че всички в офиса ѝ били болни. Добре че ми каза, защото щях да извикам линейка.

Мередит погледна към дъщеря си.

— Дано Стейси не се зарази. Това е опасно за бебетата.

— Ако видиш някакви симптоми, веднага я закарай в детската консултация. — Хвана крачето на Стейси и нежно го стисна. — Нали няма да ни плашиш?

Отговорът бе широка, беззъба усмивка.

— Знам, че няма!

— Тя поема част от моята имунизация с млякото — обясни Мередит. — Надявам се, че витамините, които ми дадоха в болницата са възстановили имунитета ми. Обикновено такива вируси не ме хващат.

— И мен — отвърна Кайл. — Единствения път, когато хванах, бе в колежа. Учехме заедно до среднощ и се заразахме един друг.

Следващите три дни Кайл се оплакваше, че вирусът е повлиял дори на делата му. Едно бе отложено, защото съдията се разболял, по време на друго на свидетеля му прилошало, точно когато давал показания. Мици се зарази от сина си и си взе още отпуска. Накрая и мениджърът на офиса си тръгна болен и хаосът се възцари напълно. Кайл затвори офиса и включи телефонния секретар.

— Много рано се връщаш — отбеляза Мередит.

— Всичко е срещу мен — оплака се Кайл и ѝ разказа.

— В понеделник всичко ще си е както обикновено — окуражи го Мередит.

— Едва ли може да стане по-зле. Има ли нещо за ядене? Дори не съм обядвал.

— Искаш ли сандвич с телешко?

— Става. Гладен съм като вълк.

— Да го затопля ли?

— И студен става. Сложи малко горчица и лук.

— Стейси спи ли? — попита той и пое сандвича.

— Заспа преди половин час — отвърна Мередит и седна срещу Кайл. — Все по-бавно се унася следобед.

— Сандвичът е страхотен — похвали я Кайл и отхапа лакомо. Едва изял и половината, го остави. Беше пребледнял.

— Кайл?

— Не... — Отпусна назад глава и се огледа.

— Ела в моята баня! — подкани го Мередит.

Кайл се втурна натам. Тя се върна в кухнята и му приготви чаша топла солена вода.

— Изплакни си устата.

Заведе го до спалнята му и отметна завивките.

— Ще се оправиш ли сам?

Той успя да кимне. Целият трепереше от слабост. Мередит докосна бузата му. Беше влажна и хладна.

— Още нямаш температура.

— Само ми е малко...

— Виждам. Съблечи се и се легни. Ще дойда след малко да проверя как си.

— Няма нужда да...

Тя го погледна многозначително.

— Повикай ме, ако имаш нужда от нещо.

Малко по-късно температурата му се покачи и Мередит покри челото и врата му с влажни кърпи. Кайл я хвана за китката.

— Благодаря.

Втресе го, а същевременно се потеше. Лежеше отпуснат и слаб, съвсем различен от самоуверения Кайл.

— Да ти донеса ли нещо? — попита тя. — Той поклати глава. — Ще дойда след малко.

След около час Кайл заспа. Два часа по-късно се събуди и Мередит донесе прясно изцеден лимон с лед, за да утоли жаждата му.

— Пий бавно — посъветва го тя.

Той отпи няколко глътки и се усмихна едва-едва.

— Чудесна медицинска сестра си.

— Имам опит. — Отново намокри кърпите за лицето и врата. Бедрото ѝ докосна рамото му и по тялото ѝ се разля неочаквана топлина. — Как е стомахът ти?

— Клокочи като вулкан.

— Тогава не пий повече.

Тя остана при него, поднасяше напитката към устните му, за да не се обезводни и бършеше челото му с влажна кърпа. В събота сутринта той се въртеше, стенийки и пъшкайки.

— Боли ли те нещо?

— Всяко мускулче.

— Легни по корем, ще те разтрия.

Намаза ръцете си и започна от раменете, като бавно го масажираше.

— Това не е част от служебните ти задължения — измърмори доволно той.

— Просто проявявам малко състрадание.

— Къде си се научила да разтриваш така?

— Докато се грижех за мама. Към края не можех нищо да направя, освен да облекчавам болките ѝ.

Помисли си дали да не повдигне чаршафа, за да масажира и краката му, но реши, че е по-добре да се заеме с ръцете. Кайл въздъхна доволно.

— По-добре ли се чувстваш? — попита тя.

— Напомни ми да ти увеличи заплатата — промърмори той, с глава заровена във възглавницата. Заслужаваше си пак да пипне някой вирус, само и само Мередит да го разтрие отново. — Колко е часът?

— Около пет.

— Искаш да кажеш, че този вирус ме държи вече цяло денонощие.

— Утре няма да ти има нищо. Ще ти донеса препечена филийка и горещ чай.

Той простена.

— Ако доживея дотогава.

Тя се усмихна, развеселена от типично мъжката му реакция на болестта.

— Шансът за оцеляване и пълно възстановяване е задоволителен — увери го тя.

Още веднъж разтри гърба му, преди да го остави, като се опитваше да не го докосва с тяло. Искаше ѝ се да не забелязва добре оформените му мускули.

В неделя сутринта му донесе препечената филийка и чая, както беше обещала.

— Как си?

— Съвсем здрав и умиращ от глад.

— Яж бавно — предупреди го тя. — Не се претоварвай, защото може отново да ти стане лошо.

— Откъде знаеш, че сладкото от ягоди ми е любимото?

— Има огромен буркан в хладилника. Предположих.

Кайл хвана ръката ѝ и тихо произнесе името ѝ.

Тя го погледна с очакване.

— Благодаря за... — Въздъхна и я пусна. — Благодаря ти.

— Не съм направила кой знае какво — сви рамене тя.

Погледите им се срещнаха.

— Беше до мен — каза тихо той. — Ти... се погрижи за мен.

— Беше болен.

И двамата замълчаха. Мередит първа заговори:

— Ще се върна за таблата.

Кайл потисна желанието си да я помоли да остане при него, докато се храни и щом тя затвори вратата, се почувства изоставен и самотен. Изяде всичко и зачака. Часовникът му показваше, че са минали само десет минути, но му се струваха много повече. Най-сетне, нетърпелив, след като се бе застоял толкова дълго, реши, че е крайно време да стане, да се изкъпе и отново да влезе в обичайния си ритъм.

Мередит провери Стейси, преди да се върне в стаята на Кайл за подноса. Стейси спеше като ангелче, обърнала се на една страна. Мередит усмихнато постоя до креватчето няколко минути, наведе се и я целуна по слепоочието. Спи спокойно, мъничката ми, въздъхна тя.

В стаята на Кайл таблата бе на пода, а леглото — празно. От банята долиташе шумът на течаща вода и разкриваше тайната на липсващия пациент. Станал е, значи! Това бе сигурен знак, че е здрав.

Погледът ѝ попадна на разхвърляното легло. Легло на болен човек. Но не за дълго, помисли си тя и се наведе, за да махне чаршафите. Събра ги на топка и ги хвърли в коша за пране, докато отиваше до шкафа за нови.

Едва успя да метне чаршафа върху леглото и вратата на банята се отвори.

Кайл излезе, облечен в хавлия.

Мередит го погледна с неудобство.

— Мередит!

Тя порумения и бързо отклони поглед.

— Бях... Мислех, че трябва да сменя бельото, след като се поти толкова много.

Обърна се с гръб и продължи да изпъва чаршафа. Усещаше присъствието му, очакваше допира му, преди ръката му да докосне рамото ѝ. Тя застина и въздъхна. Рамото ѝ се отпусна под тежестта на дланта му. И всички разумни мисли за чувствата, които я измъчваха, изчезнаха.

Обърна се. Знаеше, че ще я целуне и очакваше ласката, макар добре да съзнаваше, че последното нещо, от което се нуждае, е да се влюби в мъж, на когото е задължена. А вече със сигурност знаеше, че е влюбена в него. Искаше ѝ се да повярва, че и той я обича и затова се наслади на начина, по който шепнеше името ѝ и притискаше лицето ѝ между дланите си. Желанието пропълзя по цялото ѝ тяло.

— Ти остана заради мен. Ти се погрижи за мен.

— Имаше нужда от мен.

— И все още имам нужда от теб. — Каза го без колебание и съмнение.

Тя се опита да отмести поглед, но ръцете му не я пускаха.

— Имам нужда от теб — прошепна той. — Повече, отколкото можеш да си представиш. — Целуна я, отначало нежно, а после по-настоятелно и я привлече към себе си.

Целувката се задълбочи, стана по-страстна... Мередит не можеше повече да крие любовта си. Въпреки че признаваше недостатъците му, виждаше грешките му и държанието му, което понякога граничеше с арогантност, тя го обичаше. Нямаше смисъл да го идеализира и да го вижда в романтична светлина. Бе оценила Кайл Сойър Брукс такъв, какъвто бе в действителност и въпреки това го обичаше, макар разликата между тях да бе очевидна.

Езикът му премина по устните ѝ, тя отвори уста и посрещна целувката, удоволствието и страстта, а също и несигурната си любов към него.

Мередит не забеляза, че хавлията му се е смъкнала и единственото, което ги делеше, бяха протърканите ѝ джинси. Ръцете му бавно проследяваха очертанията на бедрата ѝ, а тялото ѝ се притискаше към неговото.

Тя се отдръпна, отвори очи и съзря в погледа му, че той наистина се нуждае от нея.

— Не ме оставяй сега — помоли той.

Тя понечи да се отдръпне, но прегръдката му се стегна, а очите му я хипнотизираха. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, за да я приближат. Мередит чуваше ударите на сърцето му, когато опря брадичка до слепоочието ѝ.

— Имам нужда от теб толкова много, колкото и когато бях болен.

Хавлията лежеше на пода. Очите и гласът му го издадоха. Тя не можеше да устои на молбата му.

Кайл усети колебанието и несигурността ѝ в мълчанието, в нежния допир на ръцете.

— Ще те пазя — Нали разбираш какво искам да кажа.

Склони глава на гърдите му и кимна.

Целуна я по косата, преди да се върне в банята. Тя наблюдаваше като омагьосана гъвкавото му тяло и движенията на мускулите му.

Върна се бързо и я намери там, където я бе оставил. Усети по напрежението ѝ, че се колебае дали да остане. Не каза нищо, а се наведе за целувка.

Без да откъсва устни от нейните я поведе към леглото. Пъхна ръце под фланелката и я повдигна, без да спира да я милва.

Усмихна се нежно, наведе глава и обсипа с целувки гърдите ѝ. Притисна буза към нея и усети забързаните удари на сърцето ѝ.

Търсеше думи, за да изрази мислите и чувствата си, но те му убягваха.

Наведе глава и покри с целувки гладката кожа на ребрата ѝ, плъзна се по-надолу — до колана на джинсите. С нейна помощ се справи с копчетата и ципа малко по-добре, отколкото с напирещите, неизречени думи.

Кайл притихна, когато видя стройните ѝ крака и промъкна ръка нагоре по бедрото ѝ. Видя стриите по кожата ѝ, все още розови и ясно забележими и проследи една с пръст.

Мередит затвори очи и въздъхна.

— Резултат от подвизите ми — обясни тя.

Кайл целуна една от линиите и отново се премести, за да покрие устата ѝ със своята. Искаше да ѝ покаже без думи колко е красива и желана. Тя го прегърна и прокара пръсти по мускулестия му гръб.

Всяко докосване, всяка ласка ги доближаваше и водеше към върховното удоволствие.

Той наблюдаваше лицето ѝ, когато телата им се сляха и усети болката ѝ. Мередит дръпна главата му към себе си и го обгърна с крака.

Притискаше се към него, обхванала раменете му с ръце, като се движеше едновременно с него. Той усети потръпването ѝ, когато достигна върха и сам почувства същото удоволствие.

След това я прегърна и зачака да се успокои. Искаше му се да ѝ каже колко много значи близостта им, но думите му се сториха банални. Искаше да ѝ открие защо се нуждае от нея в живота си, но самата мисъл бе още нова за него. Искаше да ѝ покаже, че се възхищава на всеотдайността и щедростта ѝ. Но думите на нежност, забравени толкова отдавна, не идваха.

Затова я прегърна и вдъхна аромата на лосиона ѝ, когато поднесе ръката ѝ към устните си, с надеждата, че тя ще разбере чувствата,

запълнили тишината. Кайл заспа, притаил надежда в сърцето си.
Когато се събуди, тя не бе до него.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кайл се напрегна, за да чуе шум, който би му подсказал, че тя е в къщата. Приглушеното бръмчене на пералнята го успокои.

Облече се бързо и едва докато си миеше зъбите в банята забеляза, че Мередит вече е сменила кърпите. Мисълта го накара да се усмихне.

Малка къщовница! И твоя живот би могла да сложи в ред, ако й позволиш.

Вече го бе накарала да разбере, че се нуждае от човек край себе си, нужда, която бе потискал толкова дълго.

Стейси лежеше будна в кухнята, оглеждайки се наоколо с широко отворени очи.

— Здравей, сладуранке! Къде е мама?

Стейси премлясна и се усмихна.

Кайл също се усмихна, очарован от невинността ѝ.

— Сигурно е някъде наоколо — каза той на Стейси и прошепна: — Май е в банята.

Мередит сгъваше бельото и чорапите и ги подреждаше на купчинки. Не ѝ се обади, а остана загледан в нея. С момчешко нетърпение чакаше да го забележи и се опитваше да предположи каква ще бъде реакцията ѝ.

Когато Мередит се обърна, го заля разочарование. По лицето ѝ нямаше и следа от изпитаното удоволствие, не се усмихна, нито пък наведе притеснено глава. В очите ѝ бе стаено съжаление.

— Не трябваше да се случва — каза тя. Разочарованието потисна Кайл и той не отговори веднага.

Мередит продължи да сгъва прането, сякаш само за да избегне погледа му.

— Гресиш — отвърна той най-сетне.

Тя прекъсна работата си, но не го погледна.

— Така ли?

— Не омаловажавай всичко.

Тя въздъхна тежко и се подпря на дъската за гладене.

— Не го омаловажавам. Беше... Чудесно. — Поклати бавно глава и се засмя тъжно. — А като си помисля колко се притеснихме заради една целувка.

— Това беше различно.

— О, да! — Обърна се и го изглежда ядно. Сложи ръце на кръста си. — Проява на малко човешка топлота.

— Много повече. Това беше... начало.

— На какво?

— На... — не можа да каже „на нашата любов“. Бе изумен от отношението ѝ и напълно неподготвен за враждебността ѝ.

— Не можеш да го кажеш — предизвика го тя. — Не искам повече да мисля за това.

— Не е нужно — рече прибързано той, когато усети, че нещо, което вече му бе скъпо, му се изплъзва. — Не искам да мислиш за снощи като за нещо грозно.

— Цялата ситуация е достатъчно грозна.

Кайл си наложи да запази самообладание. Пристъпи към нея и я хвана над лакътя.

— Не мисли, че съм те използвал.

Изражението ѝ му подсказа, че наистина мисли така. И все пак не му вярваше, нито с разума, нито със сърцето си. А сърцето ѝ бе все още наранено от Кастър. Той бе поел тежкото наследство на подозрението и недоверието ѝ към мъжете.

— Грешиш. Много си далече от истината.

— Ако имах поне малко здрав разум, щях да стоя настрана.

— Но какво очакваш от мен? Да ти се извиня? — тя го погледна ядосано. — Е, аз не съжалявам — продължи той.

Плачът на Стейси бе чудесно извинение. Мередит се втурна забързано покрай Кайл и той се почувства самотен и изоставен. Подразни се, защото всяка нейна дума и жест го караха да се чувства виновен. А се събуди щастлив. Съвсем като нов. Радваше се, че все още може да изпитва чувства към някой, че не е просто един самотник.

Стейси бе ядосана, когато Мередит отиде при нея. Пое я на ръце и я погали по гръбчето, въпреки че точно в този момент ѝ се искаше някой да се погрижи за нея самата.

Бе погълната от отчаяние, напълно изместило надеждата. Как можа да го направи? Нима нищо не бе научила от времето, прекарано с Томас?

Глупачка! Бе достатъчно лошо да се влюби в отрепка като Томас Кастър, но тогава поне не знаеше що за човек е. А срещу Кайл нямаше никаква защита, защото се бе оставила на собствената си глупост. Влюби се в него, без дори да мисли, а бе наясно, че не трябва да се поддава. Той ѝ бе шеф, адвокат, понякога приятел, а често най-строг съдник. Бяха толкова различни, толкова несъвместими.

Струваше ѝ се безпомощен и уязвим, докато беше болен, а излезе, че тя е била безпомощната и уязвимата. Уязвима, защото не се бе вслушала в здравия разум, а се бе оставила да се влюби. Бе му позволила да използва нуждата си от грижи и топлина, за да я има. Той имаше нужда от нея, сам го каза. А тя, заслепена от избликналите чувства, се бе поддала на молбите му.

Едва когато той заспа, тя се заслуша в тишината и осъзна истината. Нуждата му бе преходно усещане, физическа нужда, а нейната... нейната бе всепоглъщаща емоционална нужда. Искаше някой да се грижи за нея, да я уважава и обича, да я поддържа и вярва в нея.

Двамата бяха толкова различни. Той бе протегнал ръка към нея, защото търсеше физическо удоволствие, а тя се бе хвърлила в ръцете му, за да открие човешка топлина.

Бе великолепно, до момента, когато той заспа, а тя остана будна, замислена над глупостта, която бе извършила. Най-сетне разбра всички изказани и неизказани мисли, които ѝ помогнаха да се добере до истината. Той никога не бе казал, че я обича, нито дори, че е нещо специално за него.

Добре, че не му разкри собствените си чувства. Ако го беше направила, сега и двамата щяха да знаят каква глупачка е.

Притисна буза до главичката на Стейси и въздъхна. Той знаеше какво ѝ се е случило, но не го интересуваеше. Сам каза, че я е целунал, защото му е било приятно с нея. Но на него щеше да му е приятно с всяка, с която би прекарал вечерта.

Да ти е приятно с някого бе много далече от любовта. Само един глупак не би могъл да схване разликата.

— Нараних ли те?

Обърна се рязко, когато чу гласа му. Как би могла да отговори на подобен въпрос. Дали я е наранил? Та той я бе използвал. Но тя сама се бе оставила да се влюби в него и му бе дала възможност да разбие сърцето ѝ.

Дали я е наранил? Единственият отговор бе гневен поглед.

— Видях, че се намръщи, когато... Не съм те наранил, нали?

Физическа болка. Нещо, с което лесно щеше да се справи.

— Почувствах слабо парене отначало. Заради шевове. Лекарят ме беше предупредил.

— Добре ли си? Не е ли опасно толкова скоро след раждането?
— Загрижеността му беше съвсем искрена.

— Не е толкова скоро. Имах... Лекарят ме беше предупредил да очаквам... съвсем слаба болка.

— Не бих те наранил нарочно. Сигурно сама разбираш.

Мередит затвори очи, за да не изкрещи. Усещайки напрежението на майка си, Стейси започна да хленчи.

— Ще се опитам да я приспя.

Кайл се загледа след Мередит, когато тя затвори вратата на стаята си. По дяволите! Какво толкова бе направил?

Седна на масата и я зачака да излезе. Чакаше търпеливо и мислеше. Най-сетне стана и отвори хладилника. Два комбинирани сандвича съвсем нямаше да утолят глада му, след като беше болен цели два дни.

Бе забелязал, че Мередит умишлено го отбягва и с учудване видя вратата ѝ да се отваря.

— Има пилешка супа. Мислех, че е най-добре постепенно да се върнеш към нормална храна.

— Така ли мислеше?

Тя го погледна учудено.

— Какво има?

— Прекалено добре си вършиш работата.

— Оплакваш ли се?

— Да, по дяволите, оплаквам се! Изобщо не те разбирам. Какво стана тази сутрин? И това ли е част от обслужването?

Мередит се сви, но се овладя.

— Да — отвърна тя, като си наложи да отговори също толкова саркастично, колкото и той. — Точно така е. Много добре си схванал

нещата.

— Схващам ги много по-добре, отколкото мислиш — отвърна той, вече сериозно. — Много добре ми е ясно, че си увесила нос, защото случилото се не влиза в обслужването.

— Каквото и да кажеш, беше грешка.

— Великолепна грешка.

— Просто нормална човешка реакция.

— И то напълно неподправена, скъпа.

— Не ми казвай „скъпа“. Аз съм икономка, а не твоята „скъпа“ — Мередит нервно разбърка супата.

— Ако погледите можеха да сгряват, тази супа да е извряла досега.

Тя се намръщи.

— Със заложите си на комедиант доста добре се справяш на адвокатското поприще.

— Със заложите си на опърничава магьосница доста добре се справяш като икономка, а и съвсем не си лоша като човек.

Тя го изгледа гневно, отвори един от шкафовете със замах, извади купичка за супа и я сложи на плотта.

— Все ми се струва, че макар и малко, ме харесваш — осмели се да каже той.

Тя изсипа димящата супа в купичката и я пренесе на масата.

— Обядът ти е готов.

Той седна.

— Ще получа ли лъжица или да лоча направо от купата?

Тя остави лъжицата с трясък.

— Май напипах някое чувствително местенце, а?

— Има ли значение?

— Има значение, ако не съм ти безразличен и ме харесваш.

— И независимо от това, случилото се бе грешка.

— Ами ако и аз ти кажа, че те харесвам?

— Все едно, няма никакво значение — отвърна тя. — Не разбираш ли? Ти си оставаш... Кайл Сойър Брукс, а аз — бездомница, която се съгласи да приютиш.

— На теб май ти е по-трудно да забравиш този факт, отколкото на мен — глътна малко от димящата супа, изгори се и изруга.

— Може би да съм бездомна, означава повече за мен, отколкото това да си Кайл Сойър Брукс за теб.

Някак изведнъж, Кайл прозря цялата ситуация, разликата между тях, отношенията им. Разбра, че колкото и да отрича тези неща, за нея те бяха простите факти.

Парите са от жизненоважно значение за тези, които ги нямат. Така е и с храната и дома. За нея тези неща бяха от първостепенно значение. Тя не можеше да ги пренебрегне, дори и да искаше. Бе много по-различна от клиентките, които го посещаваха, упорито вкопчили се за дадена вещ, било то къща, яхта или куче. Всичко, което ги интересуваше, бе нотариално завереният документ, който им осигуряваше желаната собственост, превърнала се в символ на провалия брак.

Но поради отчаяната ситуация, в която се намираше, за Мередит домът и нормалният живот въобще бяха прекалено важни. Той трябваше да се съобразява с икономка, която се нуждаеше от дом и то в момент на отчаяние. Той ѝ бе помогнал, когато тя най-много се нуждаеше от помощ.

Можеше да си повтаря непрекъснато, че няма значение, но би било напразно. За него имаше значение, че от всички хора на света, тъкмо те се бяха събрали и сблизихи. Кариерата и хората, сред които се движеше, му предоставяха множество възможности да се запознае с подходящи жени. Но ето че само Мередит успя да разчупи преградите, които бе издигнал около себе си, и да докосне сърцето му.

Като адвокат добре разбираше, че спорът няма да доведе доникъде. Стана рязко и блъсна стола.

— Вече не съм гладен — каза той и бръкна в джоба си за ключовете от колата. — Не прави нищо за вечеря, няма да се прибирам.

Искаше да излезе, но не можеше да тръгне, без да погледне отново към Мередит.

Тя бе напрегната, унила, хванала двете си ръце за лактите. Сивите очи бяха истински огледала на болката ѝ.

Преди да успее да каже каквото и да е, той се върна крачка назад, наведе се и я целуна по бузата.

— Всичко ще бъде наред — обеща ѝ той. И преди тя да каже нещо, тръгна към вратата и излезе с драматичен замах, както бе

намислил.

Чак на алеята се сети, че няма къде да отиде. Качи се в колата и обиколи квартала. След това спря в един ресторант, за да похапне и макар да не гореше от желание, се запъти към къщата на свещеника. Казаха му, че отец Марк е по работа в друг щат и ще се върне утре.

Изпълнен с разочарование, Кайл помоли да се обади по телефона.

— На един приятел — обясни той.

Приятел ли? Телефонът звънеше и никой не се обаждаше. Бъди честен със себе си. Говориш за познат, а не за приятел. Нямах никакви приятели, поне не истински. Откъсна се от всички, с изключение може би на Марк, който просто не се отказва. А и не си допускал никой до себе си години наред.

Изпроси си покана за клуба на младите бизнесмени, за да хване поне края на някакъв мач по телевизията. Надяваше се, че когато пристигне, „приятелят“ му ще е намерил още няколко „приятели“. Щеше да е добре, ако се съберат петима или шестима души и отидат в някой приятен ресторант.

Щеше да е спокоен, заобиколен от хора. И нито един от тях нямаше да разбере колко самотен е всъщност.

Само преди няколко дни дори не забелязваше самотата си, но това бе преди да приюти Мередит и Стейси, които му бяха показали как да прогони самотата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

През цялата следваща седмица в къщата цареше напрегната атмосфера. Двамата с Мередит се държаха изключително любезно един към друг и гледаха да се избягват. Говореха си единствено, когато се налагаше.

Мередит ясно показваше отношението си към него чрез резки кратки отговори и вдигане на рамене. Случилото се помежду им не трябваше никога повече да се повтори.

Всеки път, щом тя отвърнеше очи, всеки път, щом се преструваше на заета с нещо маловажно, само за да се престори, че не забелязва присъствието му, Кайл се усещаше отритнат и изоставен. Струваше му се, че е загубил нещо скъпо и го обземаше тъга.

Не можеше да приеме, че няма начин да се върнат към спокойствието и приятелството от първите дни. Замисли се над проблема, който представляваше за него Мередит и как да подновят връзката си. Въпреки това не виждаше начин. Всичко му се струваше или невъзможно, или неприложимо.

Напрежението правеше нервен и него, и Мередит, предположи той. Тя се движеше апатично, забавено, отговаряше нервно и изглеждаше уморена.

В сряда, в свободния си следобед, заведе котарака при ветеринаря за ваксина. Каза му в четвъртък сутринта.

— Знам. Секретарката на ветеринаря ми звънна, за да провери дали ще платя сметката.

— Докторът смята, че трябва да го кастрираме.

— Докторът се чуди откъде да изкара пари.

— Каза, че ако Чамп може да говори, ще ни благодари.

Кайл едва не се задави с кифлата.

— Искрено се съмнявам.

— Каза, че ако можем поне за един час да изпитаме чувствата на мъжка котка, когато женските са разгонени, то тогава няма да има некастриран котарак на света.

Кайл изглежда многозначително Мередит.

— Можеш да предадеш на ветеринаря, че съм добре запознат със сексуалната неудовлетвореност и няма да стана поддръжник на кастрирането, само защото самият аз съм незадоволен.

Мередит го изглежда ядно.

— При животните е различно. За тях това е просто инстинкт. А при хората... Предполага се, че е нещо много повече. Човекът е единственото животно, което може да мисли.

— Кажи ми, че не си мислила за това, което се случи между нас в неделя сутринта. Отговори ми и само ще докажеш още веднъж, че хората са единствените животни, които лъжат.

— Говорехме за котарака!

— Да, за котарака. Ти му даде храна, когато беше гладен, а сега аз ще запазя достойнството му.

— Но...

— Но нищо! Човек все някога трябва да прояви твърдост, и аз забранявам да се кастрира котарака!

Когато след няколко минути Кайл излезе от къщата, Чамп изтича да го посрещне. Мъжът се наведе и го почеса по муцунката.

— Знам, стари приятелю. Чух всичко, но хич не се притеснявай. Няма да я оставя да се разпорежда с теб.

Тази вечер се върна към позабравения навик да вечеря навън, само за да забави връщането у дома. Всичко друго бе по-лесно от мрачното обвинително мълчание.

В петък се обади и чу деловото „Дом Брукс“, когато Мередит вдигна слушалката.

— Надявах се, че си вкъщи.

Мълчание. Господи, колко мразеше напрегнатата тишина от отсрещната страна на линията.

— Зная, че малко късно ти съобщавам, но тази вечер ще дойда с един-двама приятели. Ще успееш ли да приготвиш нещо като студен бюфет?

— Да. — От краткия отговор му се стори, че всеки момент ще добави „господин Брукс“. Отново се възцари мълчание. Най-сетне тя попита:

— Какво по-точно имаш предвид?

— Нещо простичко. Хапки например. И купи всичко необходимо, за да направиш коктейл „Маргарита“.

— „Маргарита“ ли?

— Попитай в магазина за алкохол. Ще ти обяснят.

— Знам как се прави „Маргарита“.

— Купи и няколко бутилки бяло вино. Същата марка като това, което имаме. Всичко друго оставям на теб.

На Мередит ѝ се искаше да събере пети, да изкозирува, както правят военните и да извика:

— Разбрано, сър!

Но какво друго очакваш? Дни наред не сте си говорили като хората, без да смятаме спора за Чамп. Естествено, че ще се отнася към теб като към наемна работна ръка. Та ти си наемна работна ръка. Вече забрави веднъж. Не можеш да си позволиш да забравиш втори път.

Подготви и обмисли менюто много внимателно. Реши да направи сандвичи, да сложи отделно само зеленчуци, маслен и кисело-сладък сос. Смяташе да украси готовите плата с радика и глухарче.

Приключи със списъка и погледна към Стейси.

— Май това е всичко. Ще ги шашнем, нали?

Стейси млясна.

— Малини ли? — попита игриво Мередит и потърка нос в нослето на бебето. — Не ни трябва малини. — Стейси се засмя, а Мередит стана отново сериозна и промърмори: — Не трябва да смущаваме шефа.

Шефът... Спомняш ли си шефа, Стейси? Човекът, на когото беше къщата. Същият, който ти говореше и се смееше с теб. Същият, в когото мама се влюби.

Сякаш прочела мислите на майка си, Стейси премлясна отново, а Мередит се усмихна тъжно.

— Да, знам. Много беше глупаво. Просто... Той е толкова... — Въздъхна и преглътна. — Нямам извинение, малката. Просто се влюбих като ученичка, нищо повече. Той бе толкова мил, а аз... Имах нужда от някой, с когото да разговарям. Не че се оплаквам от теб, ние двете сме си приятелчета. — Докосна крака на Стейси и отново се усмихна тъжно, а дъщеря ѝ на свой ред демонстрира беззъбата си усмивка.

— Да, приятелко-приятелко. Трябва да тръгваме на пазар, за да си изработим заплатата.

Когато Мередит свърши, сякаш всичко бе приготвено за изложба. Тъкмо сложи и последното плато в хладилника и прибираще обелките от моркови, когато чу пред къщата да спират две коли. Вратата се хлопна, чуха се гласове.

Изпита ревност, че Кайл ги е поканил през предния вход. Ами разбира се, че оттам ще ги покани. Няма да влязат през страничния вход, за да ги запознае и с нея, сякаш е член от семейството, а не наемната работна ръка.

От хола долитаха весели гласове. Мередит долови женски глас и два мъжки. Чувахе се и гласът на Кайл.

Тя седна на масата и подпря брадичката си с ръце, в очакване на капризите на Негово Превъзходителство. Няколко минути по-късно дочу, не можеше да не слуша, след като помещенията бяха едно до друго, че ще говори с икономката си за напитките.

— Икономка ли имаш? — чу се мъжки глас. — Това е ново.

Отново прозвуча гласът на Кайл, макар и малко притеснено.

— Къщата е голяма. Крайно време беше да потърся някой.

— Започвам да завиждам — долетя женският глас. Много сексапилен глас. Без дори да я е видяла, Мередит изпита антипатия към жената. Намрази я, защото бе дошла в този дом като гостенка, а не стоеше затворена в кухнята да приготвя вечерята, защото гласът ѝ звучеше приканващо и игриво.

— И ти днес се сдоби с къща. Намери си и икономка — каза Кайл.

— Ха! — Отново същият глас. — След като платя ипотеката, едва ли ще мога да си плащам и тока.

Кайл се разсмя.

— Просто ще трябва да се ожениш за някой милионер, Рейчъл.

Той бавно се отправи към кухнята. Усмивката му се скри, щом кимна на Мередит.

— Ние сме...

— Готови, за да сервираш напитките — довърши тя изречението и скочи. — Всичко се чува. А барът е подреден. Не знаех дали ще искаш аз да правя коктейлите, или вие.

Кайл сви рамене.

— Защо да не направя аз първите „Маргарити“, а после вие ще си ги правите — предложи Мередит.

Кайл кимна и тя тръгна след него към хола. Гостите на Кайл замлъкнаха, щом тя влезе и се спогледаха.

— Това ли е икономката ти? — попита един от мъжете. Беше на възрастта на Кайл, добре облечен, типичен бонвиван, който нищо не приема на сериозно.

— Ти си пълен с изненади, Кайл! — възкликна жената. Мередит очакваше да види висока блондинка с изваяни форми, а Рейчъл се оказа пълничка брюнетка с къса черна коса.

— Искам да ви представя Мередит. Мередит, това е Рейчъл, Джордж и Сам.

Всеки от гостите кимна. Веселякът се оказа Джордж. Сам бе по-стар и доста сериозен.

— Рейчъл току-що спечели права над къщата — обясни Кайл. — И затова празнуваме.

— Ами, празнуваме! — извика Рейчъл. — Чакам онова влечуго, бившият ми съпруг, да си разкара мръсните парцали от моята къща и то под надзора на въоръжен полицай.

— Поздравления, или каквато е подходящата дума — отвърна Мередит.

— „Поздравления“ звучи добре. Но Кайл ги заслужава. Той спаси всичко.

— Джордж откри тайните връзки на мъжа ти — напомни Кайл.

— На бившия ми съпруг — поправи го Рейчъл.

— В скоро време ще ти е бивш съпруг — поправи я на свой ред Кайл. — Джордж е частен детектив.

По лицето на Мередит се изписа изненада. Този приятен мъж — детектив?

Кайл се разсмя на изражението ѝ.

— Изглежда миличък, нали? Точно затова е толкова добър.

Джордж стана и се приближи до бара.

— В едно отношение наистина съм много добър — той огледа прецизно Мередит.

— Не му обръщай внимание — предупреди я Кайл. — Така говори на всички жени.

— Само на хубавите — уточни Джордж. — Животът е твърде кратък, за да се радваш на нещо, което не е най-доброто.

— Какво ще пиеш Джордж? — сви устни Кайл.

— Както обикновено. Никога не пия — обяви той, без да спира да оглежда Мередит. — Притъпява разума.

Кайл му сипа безалкохолна бира.

— И в злато да го облечеш, пак няма да знае как да се държи — обясни той на Мередит. Побутна чашата по плота на бара. — Престани, Джордж. Тя не е свикнала на такова държание.

— Я виж ти! Кайл, ревнуваш ли? — попита Рейчъл и се настани до Джордж. — Надявам се приготвяш „Маргаритите“.

Мередит ѝ се усмихна подкупващо.

— Така нареди господин Брукс.

— Господин Брукс — повтори Рейчъл. — Впечатлена съм. Никога не съм чувала някой да го нарича господин Брукс, освен адвокатата на онова влечуго.

— Мередит просто се преструваше, нали Мередит?

— Да, Кайл — потвърди тя.

Джордж подсвирна.

— Невероятно, Кайл! Как постигаш такава дисциплина? Остен, бич, какво?

— Държи една черна дъска в кухнята и всеки път щом сгazia лука, драска по нея с нокти — отговори Мередит, като се направи, че не забелязва предупредителния поглед на Кайл, насочен към Джордж.

Джордж се разсмя.

— Умна е, Кайл. Много умна.

— Надявам се, че умее да прави хубава „Маргарита“ — вметна Рейчъл. — Няма ли да е по-добре с малко повече текила?

Мередит повдигна неуверено вежди, но добави исканото количество текила.

— Не говорете за нея сякаш е къщна мебел — каза Кайл.

Джордж бе изумен за момент, но бързо си възвърна самообладанието.

— С удоволствие бих си взел мебели с нейните мерки.

Рейчъл сви безразлично рамене.

— Ти какво ще пиеш, Сам?

— Вино, за да изветрее, докато си тръгнем — отвърна Сам и се присъедини към тях. — Не забравяй, че все пак карам кола.

— Ти си истинско съкровище — каза Рейчъл и го хвана под ръка. Само след секунди Мередит сипа от готовия коктейл и го подаде на Рейчъл.

— „Маргарита“ с повечко текила.

Обърна се към Кайл, който се опитваше да отвори бутилка бяло вино.

— Има още от коктейла. Ще донеса храната.

В кухнята, тя се подпря на плота и си пое дълбоко дъх. Какво очакваше, когато той доведе гостите си? Ти си наемната работна ръка, не си забравила, нали? Значи, дръж се като такава, каза си тя с въздишка и отвори хладилника, за да извади готовите плата.

В този момент Кайл влезе.

— Готово е за сервиране — каза му тя.

— Приготвила си всичко това за толкова кратко време?!

— Всичко е много просто. Само украсата придава вид.

— Ами за това, което се случи на бара...

— Не съм забелязала нещо да се е случило — каза равнодушно тя, но така, че на него да му стане ясно, че е видяла и чула всичко.

— За черната дъска и ноктите! Хареса ми. Джордж е прав. Много си умна.

— Докато сервираш по масите, се научаваш да мислиш бързо.

Кайл се намръщи на резкия ѝ тон.

— Ще поговорим по-късно.

— Разбрано, господин Брукс.

Той я погледна строго, преди да излезе.

След ордъворите Мередит внесе плодове и шоколадови сладки. Поднасяше сладките, когато я стресна неочаквано силен плач.

— Това бебе ли е? — попита с истинско недоверие Рейчъл.

— Спи от часове — отвърна Мередит, когато Кайл вдигна вежди.

— Върви — каза той. — Ще се оправим сами.

За изненада на Мередит, Рейчъл тръгна с нея. Мередит поспря до вратата на кухнята.

— Да ви донеса ли нещо? — без съмнение и тя бе чула плача на Стейси.

— Може ли да видя детето ви? — попита Рейчъл и Мередит смътно долови отчаяние в гласа ѝ.

— Разбира се — отвърна тя и я заведе в стаята. — Трябва да ви предупредя. Спи от два и сега ще плаче, докато не я нахраня.

— С удоволствие бих я нахранила вместо вас.

— Малко трудно.

— Вие кърмите? — извика Рейчъл, докато Мередит нагласяваше пищящото дете с една ръка, а с другата разкопчаваше блузата си. Плачът секна неочаквано, заменен от шумно мляскане.

Рейчъл седна на ръба на леглото. Лицето ѝ изразяваше копнеж, докато наблюдаваше Стейси.

— Искрах деца, но съпругът ми, бившият, все казваше, че не можем да си го позволим. А после, когато вече можехме... Ами, влечугото въобще не искаше да чуе. Като си помисля какво стана, добре че нямахме.

— И бащата на Стейси не беше очарован от идеята да стане татко. Кайл ми помага да заведе дело за издръжка.

— Ако Кайл се е заел със случая, парите са ти в кърпа вързани.

— Ще пропуснете десерта — каза Мередит.

— Няма да ми се отрази зле по-често да пропускам десертите. Нали не ви притеснявам? — Мередит се усмихна. — Платата бяха страхотни. Сама ли свършихте всичко? Издържах този шут, докато завърши, после докато си намери работа и се установи, а когато успя... Прас! Влюбил се в някаква инженерка. Сигурно е хубава, освен че е десет години по-млада от мен.

— Мъже! — изръмжа Мередит.

— И ти го казваш! Между другото, не знам как щях да се оправя без помощта на Кайл. Беше невероятен! На моменти бях готова да стана и да си тръгна, но той не ми позволи. Каза, че ще ме прегазят, ако им се оставя.

— Май съм чувала тези думи — отбеляза Мередит.

— Да, любимите на Кайл.

Значи не съм единствената. Не е защото съм без дом, или защото съм без пари. Кайл казва същите думи и на другите си клиенти.

Щом Стейси се нахрани, Мередит ѝ смени пелените и я сложи в ръцете на Рейчъл.

— Страхотна е — възхищаваше се Рейчъл, докато проследяваше извивката на бузката ѝ с пръст. След като се бе наспала и нахранила, Стейси бе в добро настроение. Усмихна се. — Трябва да я покажа на Сам. Той не може да си представи какво харесват на бебетата. Нали нямаш нищо против?

— Не. Приятно ми е, когато се суетят около нея. Само ми я донеси, когато ти омръзне.

— Никога няма да ми омръзне. Сам! Сам! Ела да видиш!

Мередит вдигна масата и пренесе всички чинии в кухнята. След малко чу плача на Стейси и се втурна в хола, за да спаси Рейчъл. Кайл вече бе овладял положението и вдигнал детето на рамото си.

— Не мога да повярвам на очите си! — отбеляза Джордж. — Сякаш цял живот все това си правил.

— С това момиченце все това съм правил. Гледай, сега ще ми се усмихне. Нали? — усмихна се той към малкото лице.

Стейси се подчини и той изгледа гордо всички.

Та той бе горд! Мередит осъзна това, докато го наблюдаваше как се опитва да разсмее Стейси. Горд е като истински...

Дори не си го помисляй, сепна се тя. Е, да, тя го привличаше. Но кой би могъл да ѝ устои? Такава мъничка, свършена и невинна. Това съвсем не означава, че е готов да се подпише под документ за осиновяване.

— Ти си пълен с изненади, Кайл — отбеляза Рейчъл и погледна многозначително Мередит. Уязвимата жена, която седеше на края на леглото и наблюдаваше с тъга Стейси, бе изчезнала, за да се появи отново властната кокетка, която настояваше за повече текила в коктейла си.

Мередит направи нова „Маргарита“.

— Това бебе не е наследило носа на семейство Брукс, а, Кайл? — пошегува се Джордж.

— Вярно бе, Кайл. Я си признай. Да не си лудувал преди около година? — смееше се Рейчъл.

— Невинен съм! Таткото на това малко момиченце ще трябва да плаща издръжка и за минал период.

Всички погледнаха към Мередит. Само след секунда тя запита:

— Искат ли някой още „Маргарита“?

— Аз — отвърна Рейчъл.

Мередит ѝ подаде напитката и пое Стейси от ръцете на Кайл.

— Не е свикнала с толкова шум и суетня. Не ми се ще да се изнервя.

Прибра се в кухнята, уви Стейси в одеяло и я изнесе на остъклената веранда. Въздухът вън бе свеж и Мередит седна на един от шезлонгите с детето на ръце. Тук разговорите в хола не се чуваха и така бе по-добре. Гледаше индиговосиньото небе, посочи на Стейси една звезда и запя: „Звездна светлина, блеснала звезда...”

— О, Стейси — прошепна тя. — Какво става, когато решиш, че искаш всичко да е различно? — Наведе се, целуна малката главица и въздъхна. — Не говоря за теб, разбира се. Обичам те такава, каквато си. И съм сигурна, че при теб ще бъде по-различно. Искам да си на сигурно място, винаги да си заобиколена от хора, които те обичат. Но сега имаш само мен. — Преглътна. — Но не ме подценявай, детенце. Аз съм силна и винаги ще съм до теб. Много преживяхме двете с теб.

Заслушана в ритмичните удари на майчиното сърце, Стейси се унесе, а Мередит се отпусна, успокоена от пеенето на щурците и равномерното дишане на Стейси. Бе задрямала, когато скърцането на вратата я стресна.

— Не исках да те притеснявам — каза Кайл.

— Слушах звуците на нощта.

— Рейчъл иска да говори с теб.

— С мен ли?

Кайл определено не бе въодушевен от новината.

— Ако искаш ще ѝ кажа, че не желаш да те притесняват.

— Ще говоря с нея. Дано само успея да стана, без да събудя Стейси.

— Аз ще я поема.

Мередит се стегна, когато усети ръката му да се приплъзва под гръбчето на детето, покрай гърдите ѝ. Очите им се срещнаха. Неговите бяха пълни с въпроси, а нейните с молба. Той нежно повдигна Стейси. Вече я държеше уверено, а само преди няколко седмици се чувстваше неудобно и несигурно. Стейси не се събуди, докато я пренасяше в креватчето. Вече беше свикнала с докосването му и се чувстваше сигурна в големите му силни ръце.

Мередит го наблюдаваше как се навежда над креватчето и преглътна горчивите си сълзи. Тя също бе готова да свикне с тези ръце,

но точно сега, една от гостенките искаше да поговори с икономката на Кайл.

Очите на Рейчъл бяха замъглени от изпитите коктейли, но говореше ясно.

— Реших да направя парти — съобщи тя. — За новата къща. За днешната победа. Ще поканя само близки приятели, за да позлорадстваме над влечугото.

— Звучи чудесно — каза Мередит. Да не би Рейчъл да смяташе да я покани на партито?

— Имам нужда от професионален аранжор-готвач — продължи жената. — Говорехме за това и си мислех, че за жалост не познавам човек, който би се справил толкова добре, колкото теб тази вечер. Кайл каза, че звучи интересно, защото си смятала да се занимаваш точно с това и аз го попитах дали мога да те взема за една вечер.

— Да ме вземеш? — Мередит се постара думите да звучат непретенциозно, за да скрие надигания се гняв.

— Да организираш всичко. Само че Кайл, толкова е сладък, нали знаеш, каза, че не те притежава и че можеш да правиш каквото решиш през свободното си време. Та той каза да говоря с теб и да се уточним.

— Точно така. Кайл е много сладък, нали? — повтори Мередит и хвърли един от гневните си погледи към него.

— Какво ще кажеш? Другата събота. Около петдесетина човека.

— Петдесетина близки приятели?

Рейчъл не улови сарказма в думите на Мередит.

— Или може би шестдесет.

— Май няма да стане — отвърна Мередит. — Имам работа тук, а и не мога да оставя Стейси.

— Моля те, помисли — настоя Рейчъл. — Кайл няма да има нищо против, ако изпереш дрехите ден-два по-късно, нали, Кайл? Накарай я да каже „да“!

— Мередит решава сама — намеси се Кайл.

Страхотно, много благодаря, помисли си Мередит и погледна Рейчъл.

— Не...

— Не казвай „не“! — молеше я Рейчъл. — Помисли през уикенда, а аз ще ти звънна в понеделник и ще поговорим. Сега съм прекалено пияна, за да обсъждам каквото и да е.

— Добре — съгласи се Мередит само за да не си създаде враг в лицето на Рейчъл. Може би, когато изтрезнее ще е забравила целия разговор. Погледна Кайл. — Да направя ли по още един коктейл, преди да си легна?

Преди Кайл да успее да отговори, Рейчъл пресуши чашата си.

— Чашата ми е празна-а-а.

— Значи трябва да направим още — каза Кайл и се обърна към Мередит. — Благодаря ти, че предложи.

— Просто си върша работата — отвърна натъртено тя. Направи коктейла и си отиде в стаята. Изблиците смях от съседната стая не ѝ позволяваха да заспи. Едва след полунощ чу входната врата да се захлопва.

Готвеше се да загаси лампата, когато на вратата се почука.

— Мередит?

Тя откrehна и надникна през цепнатината.

— Трябва да поговорим.

— Късно е.

— Само няколко минути.

Какво пък толкова? Нямаше вече какво да губи, нито какво да крие. Отвори вратата и тръгна към кухнята. Кайл се чувстваше неудобно.

— Студеният бюфет беше чудесен. Благодаря ти, че го направи за толкова кратко време.

— Нали затова съм икономка.

— Изглеждаше доста... представително.

— Бяла блуза, черна пола и бяла престилка — обясни тя. — Съвсем традиционно. Добре че успях да си закопча блузата.

— Знам, че не ти беше лесно тази вечер.

— Боже, Боже, много си чувствителен!

— Недей — помоли той и сложи ръце на раменете ѝ. Тя отстъпи назад. Кайл въздъхна отчаяно. — Искях само да ти кажа, че бях горд с теб.

— Сигурно е голямо ласкателство почетните ти гости дотолкова да харесат обслужването, че да искат да ползват назаем работната ти ръка.

— Не смесвай думите ми с тези на Рейчъл. Веднага ѝ обясних, че не си ми собственост, за да те преотстъпвам.

— Точно така. И затова, когато се опитвах да ѝ откажа, ти ми оказа неоценима подкрепа.

— Казах, че ти решаващ, а не аз. И е така. Но си струва да обмислиш възможността.

— Сериозно ли говориш? — Мередит бе изумена.

— Каза, че това те интересува, а партито на Рейчъл ще е една чудесна възможност. Тя познава доста хора, които непрекъснато правят подобни събирания.

— Сигурно говориш за онези петдесет-шестдесет близки приятели?

— Поне помисли. В най-лошия случай ще изкараш малко допълнителни пари. В най-добрия, скоро ще се заемеш с други такива тържества.

— И съвсем скоро ще поема по пътя си. — Изказа мислите си, преди да си даде сметка.

— Не искам да те насилвам.

Мълчание.

— Искях само да ти кажа колко се гордеех с теб тази вечер.

— Никога нямаше да те изложам.

— Гостите се изложиха.

Мередит се замисли за миг.

— Кажи ми едно нещо, Кайл. — Той я погледна с очакване. — Кажа ли им, че си спал с мен?

Лицето му помръкна. Беше готова да направи всичко, само и само за да върне обратно въпроса, но той бе изречен, мъчителен и обиден.

— Сериозно ли ми задаваш този въпрос? — попита горчиво той.

Възцари се мълчание. Най-сетне Кайл се обърна и излезе от стаята.

Мередит го проследи с поглед, изпълнена с непреодолимото желание да се сгуши в ръцете му.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Марк затвори менюто и го подаде на келнера.

— Печени ребърца с картофи и гарнитура.

— Внимаваш за холестерола, а? — пошегува се Кайл. Той си поръча пилешки гърди на грил и спаначена салата.

— Положил съм клетва за бедност и целомъдрие, но все още не съм успял да надвия лакомията си. Най-силно се проявява, когато някой ме черпи.

— Добре, че поне единият от нас се радва на добър апетит.

— Знаеш ли, почти бях сигурен, че ще звъннеш.

— Така ли? Да не би вече и пророчески наклонности да си развил?

— Едва ли. Но не е и нужно. Мередит ми звънна през седмицата, за да попита дали не познавам някой, на когото може да се разчита, за да му оставя бебето през почивния си ден. Май беше крайно време да започне да си търси нова работа.

Чакаше Кайл да отговори. Той не каза нищо, но мрачното изражение на лицето му бе достатъчно красноречиво.

— Не ми се виждаш изненадан.

— Вече ти казах миналия път, че нещата не вървят.

— А, да, така беше. Спомена, че Мередит приготвяла кифлички за закуска и подреждала хавлиите по цветовете.

— Още по-лошо е.

— Влюбил си се.

— Откъде знаеш?

Марк вдигна очи.

— Само тогава хората изглеждат такива нещастни и объркани.

— Защо ли все ми си струваше, че любовта и обичта трябва да са отговор на всичко.

— Често това, което те прави най-щастлив, притежава силата да те направи и най-нещастен.

— На това ли ви учат в семинарията?

— Защо ме покани тук? Нямахте с кого друг да обядваш или искаше съвет?

— Не знам какво да правя — призна Кайл. За свой ужас забеляза, че Марк се хили. — Много ли ти е забавно?

— Напротив, многообещаващо, защото дотолкова си загрижен за някого, че се чувстваш нещастен. Дълъг път измина, Кайл. Радвам се, че отново си сред нас.

— Какви са тези гатанки?

— Гатанки ли? Беше в емоционална кома, откакто...

— Не намесвай Шенън!

— Рано или късно ще трябва да приемеш смъртта на Шенън, Кайл. Щом можеш да проявяваш загриженост за някой друг, това е знак, че най-сетне превъзмогваш случилото се.

— Ти си луд.

— Така ли? Кога за последен път прояви някаква загриженост за някого?

— Имам си много успешна адвокатска практика и се грижа за всичките си клиенти.

— Сериозно? Или просто се самобичуваше, като унищожаваше бившите съпрузи на клиентките си? Ти се превърна в отмъстител заради случилото се с Шенън.

— Благодаря ти, отец „Фройд“.

— Ти не си отговорен за това, което се случи с Шенън.

— Тя беше твоя сестра — отвърна Кайл. Ти най-много би трябвало да настояваш вината да се стовари върху който я заслужава.

— Така е — съгласи се Марк. — Тя беше малката ми сестричка и аз я обичах. Бях напълно покрусен, когато загина. Дълго се молих, за да разбера защо се случи. Най-лесно щеше да ми бъде да стоваря вината върху теб, Кайл, но истината е, че ти не беше виновен.

Келнерът им донесе поръчката. Кайл го изчака да сервира и да се отдалечи.

— Не трябваше да я оставям, когато бе толкова разстроена.

— Не си оставил Шенън. Тя си е тръгнала, защото така е искала. Виж, Кайл, тя беше човешко същество, а не светица. И то много упорито същество. Беше нещастен случай. Тя никога не е била добър шофьор. Глобиха я за превишена скорост, в мига, в който си взе

книжката. Щом се качи в колата, реши, че е недосегаема. — Спря и въздъхна. — А съвсем не беше така.

И двамата замълчаха.

— Животът продължава — каза Марк. — Трябва да приемеш смъртта ѝ като един ужасен нещастен случай.

Кайл бе достатъчно притеснен заради Мередит. Защо Марк настояваше да говорят за Шенън?

— Защо повдигаш този въпрос непрекъснато?

— Само помисли с кого си бил най-груб — настоя Марк. — С мъже, наранили жените си, така, както ти смяташ, че си наранил Шенън.

— Дори и да има зрънце истина в теорията ти, а аз не казвам, че има, просто не разбирам какво общо има всичко това с чувствата ми към Мередит.

— Чу ли се? — попита Марк. — Чувствата ти към Мередит. Та ти имаш чувства отново! Направил си първата крачка, а тя е наистина значителна. — Взе ножа и вилицата, отрязва хапка телешко и я изяде с удоволствие. — Разкошно е.

На Кайл му се искаше да цапне Марк през устата заради наглостта му. Вместо това и той хвана приборите си.

— Проблемът не е, че нищо не чувствам към Мередит. Обичам я. Проблемът е, че всичко е толкова объркано, когато става въпрос за нас двамата. Не виждам какво може да се направи.

— Нито една връзка, в която има истинска загриженост не е безнадеждна — отвърна Марк и поля ребърцата и картофите със сос.

— Това са проповеднически приказки. Обстоятелствата са такива, че нищо не може да се направи. Невъзможно е.

— Няма невъзможни неща — заяви Марк, след като сдъвка картофа си.

Кайл нито отговори, нито помръдна.

— Ако не ти се яде, защо не ми разкажеш какво се е служило между вас и защо всичко ти изглежда толкова безнадеждно.

Кайл му разказа. Издържа на неодобрителния му поглед, когато призна, че двамата с Мередит са се любили и описа враждебността ѝ. Сякаш чуваше неизречените думи на възмущение.

Разказа и за гостите.

— Нещата вече бяха достатъчно объркани — завърши нещастно той. — А после Джордж ѝ говореше като някой сваляч, а Рейчъл искаше да я „вземе“, сякаш е някаква робиня, която съм си купил. И когато си тръгнах ме попита дали съм им казал, че...

Марк преглътна и отпи от чая.

— И ти мислиш, че всичко е безнадеждно? Просто ми се струва, че усетът ти по отношение на хората е малко ръждясал.

— И какво, по дяволите, трябва да означава това?

— Означава, че си свикнал да обвиняваш мъжете в съда, но не можеш да се справиш, когато става въпрос за теб самия.

— Не съм се отнасял лошо с нея.

— Никой не те обвинява.

— Когато се любихме, беше... Мислех, че сме се сближили, но вместо това май се отчуждихме още повече.

— Наистина ли сте се любили или просто ми говориш за добър секс?

— Доста неудобен въпрос за свещеник.

— Ако го беше задала Мередит нямаше да е неудобен, така ли да разбирам?

Кайл поклати глава.

— Не, но...

— Да предположим, че тя те попита същото. Какво ще ѝ отговориш?

— Че сме се любили. Но и тя беше там, сигурно знае, че...

— Каза ли ѝ какво означава всичко това за теб? Какво означава тя за теб?

— Не съм употребил толкова много думи, но...

— А някакви думи изобщо употреби ли?

— Не, но...

— Но какво, Кайл? Да не би да си мислиш, че като случилото се има значение за теб, тя е длъжна по някакъв свръхестествен начин да прочете мислите ти?

— Забравил ли си какво е да прегръщаш жена, Марк? Или усещането, когато тя те докосва?

— Не, не съм, въпреки че щеше да е много по-лесно, ако бях. Откакто станах свещеник научих много за жените и

взаимоотношенията им. И основното оплакване е, че мъжете им не разговарят с тях, не споделят чувствата им.

— Някои неща няма нужда да се казват.

— От всичко, което съм чул, това, което мъжете смятат, че няма нужда да се казва, обикновено се оказва най-важното. Ти, например, каза ли на Мередит какво си изпитал, че е било любов, а не секс?

— Но тя беше с мен, трябва да го е разбрала.

— Ако е била сигурна, че има значение за теб, щеше ли да те попита дали си казал на приятелите си?

Кайл пребледня.

— Помисли, Кайл. Връзките са най-добри, когато има взаимност и разбирателство. Ти не само си й шеф, но си и неин благодетел и адвокат. Тя е като слугиня, разчита на благоволенieto ти, а също ти е и клиентка. Човек в нейното положение, трябва да е много силен.

— Да не мислиш, че не разбирам? Защо според теб исках да поговорим и да ми дадеш съвет? Много добре разбирам къде е проблемът. Само че не знам как да го разреша.

— Като начало можеш да споделиш чувствата си.

— Точно сега няма да има смисъл — изрече уверено Кайл. — Ще й се стори... Ще го приеме като лъжа и нещата ще се усложнят още повече.

— Бъди тактичен — настояваше Марк. — Това, че си загрижен за нея не е лъжа, няма да я нарани, а ще й вдъхне увереност.

— Все още не е готова.

— Ти все си мислиш, че тя знае.

— Поне усеща — намръщи се Кайл.

— Какво те притеснява най-много?

Кайл се замисли.

— Че ще я изгубя. Тя ще си отиде, Марк. Говори, че ще си търси нова работа и квартира. Ако получи издръжка от онзи тип, с когото се е забъркала, много е вероятно бързо-бързо да я загубя. Точно сега се суети около онова парти и то ще й даде началния тласък.

— Какво те плаши, Кайл? Че ще си отиде или че няма повече да зависи от теб?

— Не искам да я изгубя.

— Постави се тогава на нейно място. Ако си Мередит, какво би те плашило най-много? Че ще бъдеш обичана или че ще зависиш от

някого?

— Че ще завися. След всичко, което ѝ се е случило, няма да позволи отново да изпадне в същото положение.

— Тогава, вместо да се страхуваш, че тя ще бъде достатъчно самостоятелна и ще те напусне, помогни ѝ да се почувства добре от това, че те обича.

— Ами ако въпреки това си отиде и ме остави?

— Какво предпочиташ, връзка, в която тя е зависима, или в която всеки свободно преценява и решава?

Кайл бе твърде разтревожен, за да отговори.

— Искаш тя да зависи от това, което ѝ предлагаш или да остане с теб, защото те обича? — настоя Марк.

— Искам, разбира се, да ме обича.

— Тогава ще трябва да пренебрегнеш нуждите и желанията си заради нея. Помогни ѝ сама да направи избора си.

Кайл се почувства така, сякаш някой го бе ударил.

— Това си е чисто залагане, Марк.

Марк хитро се усмихна.

— Но ти залагаш на любовта. Отстрани погледнато, нямаш по-добра алтернатива. — Погледна загрижено почти недокоснатата чиния на Кайл. — Изяж си яденето, Кайл. Идва количката с десертите и чувствам, че ще бъде изключително преживяване.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кайл се прибра половин час по-рано от обикновено и завари Мередит в кухнята, заобиколена от готварски книги и разни записки.

— За партито на Рейчъл ли се подготвяш?

— Вече съм приготвила вечерята — кимна виновно Мередит.

— Не се оплаквам, Мередит. Вършиш си чудесно работата — усмихна се Кайл. — Нямам нищо против да отделиш време и за събирането у Рейчъл. Как върви?

— Подготвих менюто, а сега правя списък на покупките. Ще имам най-много работа в събота, когато отида у Рейчъл.

Кайл се пресегна и покри ръката ѝ със своята. Стисна я леко и се усмихна.

— Това е чудесна възможност за теб. Приятелите на Рейчъл непрекъснато организират събирания, а само един-двама сами подготвят всичко.

Отдръпна ръката си, преди тя да се усъмни, че има задни мисли, но се почувства горд, че е разбрала малкия жест на подкрепа.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не — въздъхна тежко Мередит. — Най-големият ми проблем е да намеря някой да гледа Стейси. Отец Марк ми даде имена, но се оказа, че хората или са заети в събота, или не обичат да работят вечер.

— Моята секретарка има малки деца. Може би тя ще препоръча някой.

— Стейси е толкова малка.

— Нека попитам. Като изключим теб, Мици е най-добрата майка, която познавам. Ако тя препоръча някого, можеш да си сигурна, че ще е добър.

— Благодаря.

— Ами ако и други ти дадат поръчки? Ще започнеш ли бизнес?

— Не веднага.

— Но нали с това искаш да се занимаваш?

— Имам нужда от сигурна работа, а организирането на тържества ще ми докарва малко допълнително пари.

И двамата замълчаха, без да се чувстват неудобно.

— Мередит... — каза той. Тя го погледна. — Онази вечер ме попита нещо и аз се ядосах. Бих искал да ти отговоря сега.

— Кайл...

— Отговорът е „не“. Не съм казал на приятелите си, че сме се любили. Това е много лично. Всичко, което се случи между нас, означава твърде много за мен, за да го споделям с други.

Престори се, че не забелязва как очите ѝ се напълниха със сълзи. Дали това бяха сълзи на щастие, или може би на тъга? Не знаеше, но му стана приятно, че случката означаваше нещо за нея, след като реагираше толкова емоционално. Той стана.

— Ще...

— Ще се преоблечеш — довърши тя. — Ще почистя масата и ще вечеряме.

— Добре. Гладен съм. Не можах да хапна на обяд. — Още щом каза тези думи, усети вълчи глад.

Съботата бе низ от напрегнати моменти за Мередит. Цяла сутрин подготвяше плънки за сандвичи, сосове и режеше зеленчуци в къщата на Кайл, а самите сандвичи и украсата направи в кухнята на Рейчъл.

Преди началото на партито бързо се върна, за да накърми Стейси, да вземе душ и да се преоблече в черна пола, бяла блуза и престилка. Среса се и остана доволна от външния си вид. Изглеждаше професионално.

Мици изпрати любимата си и най-надеждна детегледачка — майка си. Въпреки че ѝ беше трудно да остави детето само за пръв път, Мередит бе спокойна, защото знаеше, че бебето е в сигурни ръце. Когато излезе от банята, госпожа Стилман подрусваше Стейси в скута си и припяваше.

— Ще се върна веднага щом мога — повтори Мередит поне за трети път. А госпожа Стилман я увери, поне за десети път, че не трябва да се притеснява.

Мередит вече тръгваше към задната врата, когато чу звънеца. Реши, че сигурно е пощальонът, но на прага откри жена на средна

възраст облечена в роба в индийски стил и малко букетче.

— Мередит? — попита жената.

Безкрайно учудена, Мередит кимна.

— Това е за вас. Подпишете тук.

Мередит не можеше да повярва на очите си. Карамфили, рози и момина сълза. Не бе получавала цветя от някого още от промоцията си. Занесе букета в трапезарията и отвори плика.

„Бъди спокойна и уверена и утре всички ще говорят само за теб.“

Кайл

Точно от това имаше нужда. Какъв мъж! Коя жена би могла да му устои и да не се влюби?

Взе един от карамфилите със себе си за късмет, но почти не й остана време да мисли за това на партито. Вниманието ѝ бе погълнато от таблите с храна и от петдесетината особено близки и скъпи приятели на Рейчъл, които поглъщаха безразборно всичко, приготвено с толкова много труд.

Видя Кайл няколко пъти. Винаги бе наобиколен от хора. Едва когато се вмъкна в кухнята, за да ѝ каже, че партито върви чудесно и храната е великолепна, тя успя да му благодари за цветята.

Притеснен, че е уловен в момент на сантименталност, той се наведе и я целуна по бузата, казвайки ѝ, че ще се видят у дома.

Мередит се върна чак към един. Бе уморена, но въодушевена. С ужас откри, че колата на госпожа Стилман е изчезнала. В следващия миг видя колата на Кайл в гаража и предположи, че Стейси спи и Кайл е изпратил госпожа Стилман да си ходи.

Кайл я чакаше в кухнята.

— Стейси? — попита тя и се втурна към стаята.

— Спи спокойно — каза Кайл. Докато отговори, Мередит вече бе откrehнала вратата, за да се увери. Наведе се и целуна детето по бузката.

Кайл вървеше след нея. Хвана я за лакътя. Тя го погледна учудено и постави пръст на устните си. В хола бе оставил бутилка вино да се изстудява.

— Какво е това? — попита Мередит.

— Ще празнуваме успешното ти представяне — обясни той.

— Какво казаха хората?

— Че храната е страхотна и всичко е като картинка.

— Наистина ли?

— Честна дума — увери я Кайл.

— Двама попитаха Рейчъл кой е организиран всичко и тя им каза да се свържат с мен — съобщи гордо тя. — Една златна сватба и тържество по случай четиридесети рожден ден. Може и да не се обадят, но ако...

— Ще се обадят — каза уверено Кайл. — Точно затова празнуваме. Първо седни и отдъхни, докато отворя бутилката и сипя.

— За мен само глътка — предупреди го тя със съжаление, само за да не развали празничното настроение. — Не забравяй, че още кърмя.

— Затова — обясни той, обръщайки с драматичен жест етикета към нея. — Затова съм приготвил газирани сок от грозде вместо шампанско.

Развълнувана от съобразителността му, Мередит се разсмя. Кайл сипа от сока и ѝ подаде чашата. Пръстите им се докоснаха. Той вдигна чашата си и я погледна в очите.

— За успеха и за новото начало.

За момент на Мередит ѝ се стори, че е попаднала във филм за изискани светски хора. Всичко бе твърде романтично, за да е истина. Но чашата бе истинска — хладна и гладка до устните ѝ, а лицето на Кайл излъчваше топлина.

— Не си ли горда със себе си? — попита той, а тя кимна. — Добре. Така и трябва да бъде.

От очите му струеше обич. Щеше да я целуне и тя щеше да му позволи. Всъщност нямаше търпение това да се случи.

И наистина щеше да се случи, ако Стейси не се бе събудила в този момент и не бе заплакала. Мередит се заслуша, за да разбере дали не сънува.

Детето продължаваше да плаче.

— Извинявай. Трябва да я нахраня.

— Стой спокойно. Аз ще я донеса.

— Кайл!

— Искам да останем заедно още малко — каза той и се усмихна широко. — Няма да гледам.

Стейси заплака още по-силно.

— Хайде — настоя той. — Отпусни се. Дъщеря ти идва.

Мередит се подчини. Само след минута, изключително нежно и внимателно, Кайл я постави в ръцете ѝ. Изчака го да седне в големия фотьойл и разкопча блузата си, за да накърми Стейси.

Атмосферата, както и моментът бяха специални. Стейси, малка и доверчива, бе с нея, Кайл внасяше сигурност и спокойствие в къщата.

Усети настойчивия му поглед и вдигна очи.

— Не е това, което мислиш — каза той. — Двете...

Мередит разбра какво искаше да каже. Чувстваше се свързан и с двете и споделяше задоволството им.

Премести се до нея на канапето и прехвърли ръка през раменете ѝ. Тя се отпусна на рамото му. Усещането бе божествено, да си почива в прегръдката на Кайл, докато Стейси се гушеше в гърдите ѝ.

— Какво изпитваш, когато тя suche?

Мередит се засмя тихичко.

— Все едно да ме попиташ какво чувствам, когато се целувам. Просто... Приятно и топло е и оставя хубаво чувство, защото знаеш, че ѝ даваш нещо, което никой друг не бе могъл да ѝ даде. Има и сигурност, защото е тук, близо до мен и знам, че всичко е наред. Когато усещам, че мърда, движението ми е познато, защото още си спомням как се местеше, докато беше в корема ми. А и тя усеща почти същото. Чува сърцето ми и си спомня как бие.

— Мисля, че си красива — каза Кайл. — И двете. Заедно.

След няколко минути, все още облегната на Кайл, премести Стейси от другата страна. Когато Стейси се нахрани, Кайл я пое, за да може Мередит да закопчае блузата си.

Скоро и майката и детето заспаха, а Кайл остана буден, с широко отворени очи, изпълнени с надежда.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Изпратих документите — каза Кайл.

— И не ми каза досега? — Беше неделя следобед и те пиеха млечен шейк в сладкарницата на Шуоб в „Юнивърсъл Студиъс“ в Орландо, след като цял ден бяха гледали герои от филми — призраци, гигантски горили и огромни бели акули.

— Защо да ти казвам. Щеше да ти е допълнително притеснение, освен партито на Рейчъл.

Мередит остана напрегната и не отговори.

— Всичко това ти е неприятно, нали? — попита Кайл.

— Толкова е... нахално, сякаш го манипулирам. Томас ясно показва какво изпитва към Стейси. И към мен.

В гласа ѝ още се прокрадваше болката, останала, след като Кастър ги бе отхвърлил и изоставил.

Той ще плати, зарече се Кайл. За това, че е наранил Мередит и се е отрекъл от Стейси. На Томас Кастър ще му излезе през носа.

— Той ѝ е баща — рече на Мередит и погледна Стейси, която спеше спокойно. — По закон е длъжен да я издържа. Накарай го да изпълни моралните си задължения.

— Не можеш да превърнеш един безчувствен глупак в човешко същество дори и след съдебен процес.

— Не е нужно да го превръщаш в човек. Просто трябва да го накараме да изпълни законните си задължения.

— Говорили сме по този въпрос и преди — въздъхна Мередит.

Той кимна. И то не само веднъж. Но подозираше, че никога нямаше да застанат лице в лице в разговор по този проблем.

— Кога ще има някакъв резултат?

— Зависи кога се получат документите и какво реши да предприеме Кастър.

— Значи трябва да чакаме.

— Да.

Чакаха девет напрегнати дни. Мередит бе изнервена. Чудеше се как би издържала, ако Кайл не бе толкова мил с нея, ако не ѝ вдъхваше сила и увереност, че постъпва правилно.

Въпреки подкрепата, тя не можеше да забрави строгото изражение на лицето на Томас, когато му каза, че е бременна, спомни си отвратителните му обвинения, че се опитва да му пробута детето на някой друг. Знаеше, че не иска да има нищо общо с нея. Затова се съмняваше, че ще се съгласи да издържа детето, особено след като бе предложил да плати, за да го махне.

Една нощ той се появи в кошмара ѝ. Видя го с лице, изкривено от злоба, докато вървеше заплашително към нея. Събуди се обляна в студена пот и се втурна към люлката на Стейси, за да се увери, че детето ѝ е добре.

Кошмарът не я подготви за изненадата, когато два дни по-късно откри Томас на вратата. Промъкна се покрай нея и влезе, преди да е успяла да произнесе името му.

— Къде е? — изрева той.

— Кой?

— Не ми играй игрички! Говоря за дъщеря ни. Оня усмихващ се пакет, който се опитваш да ми пробуташ.

— Томас! — изрече умолително тя.

Той бе като полудял, влиташе от една стая в друга.

— Не можеш да направиш това! — молеше го тя.

Прегледа всички спални, влезе в хола и се приближи до стаята, където спяха двете със Стейси.

— Не мога ли? — предизвика я той. — Защо да не мога да видя малкото съкровище, наречено моя дъщеря? Седя си най-спокойно в офиса и си върша работата, когато влиза униформен чиновник и ми връчва призовка за дело по издръжка.

Гневът на Томас я плашеше също толкова, колкото и срещата му с детето. Трябваше да го вразуми и да го изпрати да си ходи.

— Седни, Томас. Да поговорим спокойно — рече тя и посочи канапето.

— Няма да стане, сладурче. Опитвахме се да поговорим преди месеци. Казах ти какво трябва да направиш, но ти не ме послуша. Реши да си приказваш с адвокатчето.

— Съжалявам, че стана така. Защо не...

— Къде е тя? — попита отново той.

Мередит не отговори.

— Не си единствената, която си има адвокат. Моят ми каза, че ще има кръвни тестове, след като си решила да се правиш на хитра. А ти как мислиш, че ще вземат кръв от едно бебе, Мередит? Ти ще гледаш ли?

— Знаеш, че е твоя! — възкликна Мередит и даде воля на гнева си. — Знаеш, че не е имало никой друг.

— В Индиана, може би — поправи я Томас. — Но това е било, преди да се пренесеш при адвокатчето, сладурче. Адвокатът ми каза, че адресът ти е малко съмнителен и ето какво излезе. Ти живееш с него!

— Аз съм му икономка!

— Така ли му викат вече? — изсмя се той.

— Аз нямах дом, Томас. Дъщеря ти, твоята дъщеря и аз живеехме в колата. Ти не пожела да ни помогнеш. Когато ми предложиха да работя като икономка, веднага се съгласих.

— Да. Предполагам, че е станало точно така. Или може би на някой уличен ъгъл, а? И ти твърдиш, че имаш адвокат, който е решил да ме прекара да плащам издръжка.

Тя бе ужасена от непристойното му поведение. И тя си мислеше, че познава този мъж, мъжът, когото бе обичала. Как е могла да направи такава грешка?

Той влезе в кухнята. Мередит изтича след него и го хвана за ръката, за да го спре, но той я отблъсна.

— Какво има, мамче? Да не би да приближавам целта? И аз имам права, не знаеш ли? И аз имам адвокат. Ако се окаже, че съм платежоспособният татко, ще поискам да посещавам малката. Не ми се ще да пренебрегвам моята кръв и плът. Защо да не се запознаем още сега?

— Моля те. — Мередит бе загубила битката и сега сълзите се стичаха по бузите й.

— Какво има, мамче? Да не мислиш, че съм луд и ще плащам за нещо, което дори не съм виждал?

— Недей така, Томас — молеше се тя. — Успокой се. Тя е толкова мъничка.

Той видя люлката през откритата врата и се усмихна изкривено.

— Май е прекалено малка, за да познае баща си, а? Или никога не е прекалено рано.

В миг се озова до люлката.

— Не! — изкрещя тя. Майчиният инстинкт я тласна към него и тя сграбчи ръката му, опитвайки се да го издърпа, но той я отблъсна като ненужна вещ.

Мередит с ужас наблюдаваше как вдигна Стейси и я хвана под мишниците, за да я огледа. Не се интересувахе дали няма да ѝ стане нещо.

Грубо изтръгната от съня, Стейси се разплака, но той не ѝ обърна внимание.

— На кого приличаш? На мен или на домакина?

— Остави я, Томас.

Строгий леден глас накара Томас да я остави в креватчето. Мередит се втурна натам, блъсна Томас и пое Стейси в ръцете си.

— Махай се! — извика тя. — Ако не си тръгнеш, ще извикам полиция.

Томас се усмихна злобно.

— Тръгвам си. Но няма да оставя нещата така. Ако призная бащинство, може да реша да стана татко за постоянно.

Мередит го погледна. Това, за което намекваше, бе толкова глупаво, съвсем нелепо.

— Не си доказала, че можеш да се грижиш за себе си. Да живееш в колата си, ха! А сега си съжителстваш с някакъв мъж и то при съмнителни обстоятелства.

— Погрижих се за нея — защити се тя. — Бих умряла за нея! А ти дори не я искаше.

— Аз съм сгоден и скоро ще се женя — отвърна той. — Имам си хубава работа, богата годеница. Тя все още не знае за всичко това, но... кой знае? Обожава децата. Може да решим да заведем дело за пълните права.

— Ти искаше да я убия! Нито един съдия в света няма да ти я присъди след...

Той поклати подигравателно глава и направи тъжна физиономия.

— Съдиите правят това, което е най-добро за детето. Гледай обективно на нещата, Мередит! Имам чудесна работа, а двамата с жена ми ще ѝ осигурим дом и семейство. Ти си една... Бездомница. И освен това живееш с мъж, на когото се водиш икономка. А що се отнася до нещата, които съм казал, преди тя да се роди, ще трябва да прецениш дали твоята дума ще има повече тежест, или моята. Как мислиш, на кого ще повярват в съда?

— Никога няма да я спечелиш! Чуваш ли ме? Никога няма да ти я дам!

— Можеш да се откажеш от делото — предложи той. — Ако го направиш, няма да има защо да се притесняваш. Без кръвните тестове не може да се докаже, че детето е мое, а аз няма да ѝ дължа нищо. — Замълча за повече тежест и продължи: — Помисли, сладурче.

Мередит остана неподвижна, докато чу предната врата да се хлопва. Грабна Стейси и изтича към колата. Трябваше да види Кайл и да му каже да прекрати хода на делото. Не можеше да позволи на Томас отново да докосва Стейси.

На един от светофарите бръкна в чантата си и извади една от визитките на Кайл. Пръстите ѝ трепереха. Знаеше, че кантората му е в центъра на града, но никога не бе ходила там. Пътят ѝ се стори цяла вечност, но часовникът показваше, че са минали едва дванадесет минути. Повтаряше на глас номера на улицата, докато гледаше къде да паркира.

Къде са монетите за паркинга? Защо не идва асансьорът? Най-сетне се втурна пеша по стълбите.

— Трябва да се видя с Кайл... веднага — каза тя на секретарката. Мици посегна към телефона.

— Ще проверя...

Мередит профуча покрай бюрото ѝ.

— Но моля ви — извика след нея жената. — Моля ви, не можете...

— Тук ли е? — попита Мередит и посегна към един от звънците.

— Не можете...

Мередит вече беше отворила вратата. Кайл седеше на огромно бюро. По лицето му се изписа уплаха в мига, в който я видя.

— Мередит — каза той и стана веднага.

— Трябва да говоря с теб.

Мици вървеше след Мередит.

— Извиках охраната.

— Върни ги. Кажи им, че е станало грешка — каза ѝ Кайл.

Адвокатът, с когото говореше, също стана и погледна любопитно Кайл.

— Ще ни извините ли за няколко минути? — помоли Кайл. — Мици, заведи господин Фелпс до кафе машината.

Введе Мередит в приемната и затвори вратата. Тя веднага се сгуши в ръцете му.

— Кастър ли? — попита той.

— Откъде знаеш?

— На Стейси ѝ няма нищо. Какво друго би те разтреперило така?

— Дойде в къщата. Взе Стейси, събуди я, изплаши я. Каза, че ако го накараме да плаща издръжка, ще има право на посещения. Каза, че ще ме съди за пълни права над детето.

Кайл я накара да седне на един от кожените фотьойли.

— Това е било предварително замислено, Мередит. Просто се опитва да те сплаши. Адвокатът му се обади днес да си определим среща за утре следобед.

— Моля те, преустанови всичко.

— Как така да го преустановя? Той само блъфира. Ако се откажеш от делото, значи да му позволиш да прави, каквото си иска.

В очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Истина е, нали? Ако го съдим за издръжка и спечелим, той ще поиска да я посещава, а ако признаем, че е бащата, ще иска детето да остане при него.

— Възможно е. Но какво те кара да мислиш, че ще я иска? Знаеш какво е отношението му към Стейси.

— Иска да спечели. Ти не го видя, Кайл. Каза, че няма намерение да плаща за нещо, което не е виждал. Каза, че годеницата му обожава децата и двамата могат да осигурят на Стейси истински дом, а аз не мога.

— Той използва страховете ти, Мередит.

— Не мога да рискувам. По-скоро бих...

— По-скоро би умряла, отколкото да се оставиш да те прегازی. Предпочиташ да се правиш на жертва и да се откажеш от правата си,

вместо да се бориш за това, което си е твое. Той не може да спечели правата над Стейси дори и да се опита.

— Но, Кайл, ти не го видя! Не чу думите му! Ако реши, че иска Стейси, ще спечели. Ще излъже и съдът ще му присъди детето, защото има стабилна работа и ще се жени.

Кайл направи няколко крачки напред-назад.

— Повярвай ми — каза той. — Повярвай ми като на човек, който е загрижен за теб и ти е адвокат.

— Като клиент те моля да преустановиш делото.

— Не мога.

— Не можеш или не искаш?

— Не е нито в твой интерес, нито в интерес на детето да прекратявам.

— Говориш като адвокат — каза му тя. — Аз съм майка, Кайл, не разбираш ли, че не мога да рискувам?

— Трябва да го направиш. Не можеш да се поддадеш още при първия натиск.

— А какво ще правя, ако поиска пълни права и спечели?

— Възможността е едно на хиляда.

— Ти ми говориш за възможности? Кайл, не ме интересува дори и ако е едно на милион. Не мога да разчитам на случайности.

— Поне трябва да говорим с адвоката му. Сега Кастър е ядосан. Когато се поохлади и се вслуша в думите на адвоката си, ще се появи. Нека не вземаме прибързани решения, преди да сме чули адвоката му.

Мередит трепереше.

— Взех решение в момента, когато Томас докосна Стейси. Никога няма да му позволя да я докосне отново. Никога! Той не заслужава да я докосва.

— А ти не заслужаваш да се нагърбваш с цялата отговорност за едно дете, което има двама родители. Дълъг път извървя, Мередит. Не се предавай сега.

— Не разбираш, нали? Всичко, което виждаш, е законът. Погледни ме, Кайл, погледни Стейси. Не виждаш ли, че всичко, което правиш, е заради нас, а не заради законните задължения?

Той коленичи до нея, докосна косата ѝ, а след това главичката на Стейси.

— Разстроена си. Не е нужно точно сега да решаваме каквото и да е. Утре ще говоря с адвокатата на Кастър и двамата заедно ще вземем компромисно решение.

— Ако искам да преустановиш делото, ще го направиш ли?

— Ако смятам, че няма смисъл да преустановяваме, а ти настояваш, ще се оттегля от случая и ще те оставя да постъпиш, както решиш.

Мередит кимна мрачно. Разбра смисъла на думите му. Подобно решение от нейна страна би сложило край на бъдещето им заедно. Напоследък се сближаваха, а ето, че отново се появяваше проблем, който можеше да ги раздели. Тя приемаше ролята на жертва, а той искаше справедливостта да възтържествува.

— По-добре ли си сега?

Тя го гледаше, без да отговаря. Добре ли? Сигурно никога няма да е добре, ако и той, и Томас се опитват да постигнат своето.

Кайл погледна часовника си.

— Мога да приключа консултацията си за петнадесет минути и ще съм свободен до края на деня. Защо не ме изчакаш? Ще карам след теб и няма да се налага да се прибираш сама.

Твърде уморена, за да спори, тя кимна.

— Ще помоля Мици да ти донесе нещо безалкохолно.

Тя кимна отново, макар да ѝ трябваше нещо значително по-силно.

Когато час по-късно паркираха пред къщата, тя бе готова да се оттегли в стаята си.

Докато чакаше Кайл пред вратата, чу мяукането на Чамп. Въздъхна и се обърна, за да го погали.

Тогава видя, че куца и целият е в кръв.

— О, Чамп! Защо точно днес?

— Какво му се е случило? — попита Кайл.

Мередит се намръщи.

— Затова се кастрират котарациите.

— Не ме обвинявай! Аз съм само хазяина.

— Тогава, господин хазяин, отворете вратата, за да сложа Стейси в креватчето ѝ. После трябва да промия тези рани.

— Сериозно ли говориш?

— След всичко, което преживях днес, не ми е до шеги.

Остави Стейси да спи и секунди по-късно вече бе въоръжена за борба с инфекцията. Кайл я последва навън.

— Къде отиваш? — попита тя.

— Ще имаш нужда от помощ, за да удържиш този звяр, иначе ще те докара до състояние, подобно на неговото.

— Състоянието ми не е много по-различно. Просто не го показвам.

Кайл я хвана леко за китката и изрече името ѝ.

— Какво има?

— Не си сама.

Въздъхна и се облегна на него, а той я целуна по косата.

— Не зная защо Чамп е избрал точно днешния ден за любовните си похождения.

— За любовта няма ограничения — обясни Кайл и я пусна.

Чамп закуцука до тях и измюка.

— Мислех, че животните сами си почистват раните — отбеляза Кайл и коленичи до нея, уви Чамп в хавлия и го прехвърли в скута ѝ.
— Не се ли ближат или нещо подобно?

Мередит го погледна нетърпеливо.

— Покажи ми поне една котка, която може да си ближе собственото ухо, а аз ще ти покажа как жонглира слон.

— Ясно, разбрах — отвърна Кайл. — Какво ще правим сега?

Подхвърли памука и кислородната вода към него.

— Натопи памука и леко докосвай раните.

Тя тихичко говореше на Чамп, докато Кайл действаше. Работеше бавно, внимателно и точно.

— Не изглежда да е нещо сериозно — обяви той, след като свърши с едното ухо и се зае с второто. Само дупчици от ухапване. — Заговори на Чамп. — Надявам се, не си им се оставил, стари приятелю.

— Браво, подстрекавай го още.

— Аз да го подстрекавам? Та той няма нужда! Бас държа, че в дъното на цялата работа е замесена някоя женска, която ги е насъсквала един срещу друг.

Мередит разгледа внимателно Чамп и видя, че раните му са повърхностни. Затова го пусна, когато забеляза, че става неспокоен.

— Благодаря за помощта — обърна се тя към Кайл.

— Не е толкова лош.

— И те харесва — усмихна се тя.

Останаха седнали на тревата пред верандата. Кайл я прегърна и лекичко я притисна към себе си.

— Утре ще имаме по-добра идея за делото.

— Аз знам какво трябва да се направи, ти се колебаеш.

Мередит събра използваните памучета и ги изхвърли в кошчето. Кайл я последва в къщата.

Тя тръгна към вратата на стаята си, но се поспря.

— Не съм гладна. Денят беше толкова напрегнат. Имаш ли нещо против...

— Ще се оправя — отвърна той. — Знам, че много ти се струпа. Почини си.

Остана загледан във вратата, след като тя я затвори, а след това отиде в кухнята, за да си направи сандвич. Улови се, че продължава да гледа натам и че присъствието ѝ му липсва.

Не можеше да забрави как се втурна в кантората му, трепереща и ужасена. Идваше му да смаже Томас Кастър.

А Мередит искаше да се откаже от делото! Подразни го фактът, че се оставя толкова лесно да бъде манипулирана. Как е възможно, жена с нейната сила да се оставя така?

Усетът на адвокат му подсказваше, че не трябва да прекратява делото, но тя бе твърдо решена да изостави всичко. Не можеше да реши дилемата. Да пренебрегне ли инстинктите си и да забрави за делото, само за да ѝ угоди? Или да се бори за нея, както би трябвало?

Ами ако спечели делото и ѝ издейства солидна поддръжка, а в замяна на това загуби жената, която обича? Тя го молеше за компромис като майка и жена. Не можа да заспи цялата нощ. Мяташе се в леглото, без да знае как да постъпи.

За трети път поглеждаше към часовника — три и двадесет и осем — когато чу тихи стъпки по мокета и леко почукване.

— Мередит?

Тя влезе в стаята със Стейси на ръце.

— Не можах да заспя — прошепна тя.

— И аз не мога.

— Все си мисля за утре.

— И аз.

— Не исках да съм сама.

Кайл отпусна глава на възглавницата и въздъхна.

— Можем да поиграем на карти.

— Не мога да играя на карти.

— Аз пък дори не знам дали имам. — Отметна завивките. —

Можем да се прегърнем.

— И Стейси, нали? — поколеба се тя.

— Най-вече Стейси.

Прекараха нощта сгушени един до друг и когато будилникът звънна, той се пресегна над Мередит и Стейси, за да го изключи.

Наблюдаваше как Мередит отваря очи. Сега, на утринната светлина, изглеждаха още по-големи и изразителни. Погледна и Стейси, свита до майка си.

— Ще направя това, което е най-добро за всички — обеща той.

— Ще преустановиш ли делото?

— Ще направя най-доброто.

Тя затвори очи и тъжно въздъхна.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

За четвърти път от петнадесет минути Мередит поглеждаше към часовника. Кайл закъсняваше. Защо поне не се обади след разговора с адвокатата на Томас?

Непрекъснато извърщаше очи към вратата. Моля те, Кайл влез и ми кажи, че си преустановил делото. Кажи ми, че не си рискувал бъдещето ми и бъдещето на Стейси.

Най-сетне чу бръмченето на мотор. Тя застана в средата на кухнята, вперила поглед във вратата.

Кайл изглеждаше уморен. Възелът на вратовръзката му бе разхлабен, а яката на ризата — отворена.

Както обикновено остави куфарчето и провери телефонния секретар. Съобщения нямаше. Мередит не бе излизала целия ден.

Вдигна очи към нея.

— Трябва да поговорим.

— Преустанови ли делото?

Той не отговори. Приблужи се до нея и разтвори ръце.

— Ела, Мередит.

Тя се сгуши в прегръдката му. Опря буза на гърдите му и се заслуша в сърцето му.

— Кажи ми — помоли го тя.

Той обви с ръка раменете ѝ и я поведе към хола.

— Седни удобно.

— Какво се случи?

— Кастър дойде с адвокатата си.

— Преустановихте ли делото?

— Искях да го нараня — отвърна разсеяно Кайл. — Не исках просто да му наложя голяма издръжка, а да го нараня.

Обърна се към Мередит.

— Уплаших се от собственото си желание да му причиня болка. Представи се и протегна ръка и аз изведнъж си помислих, че с тази ръка е докосвал Стейси и ми се прииска да го ударя. Искях да го

накажа за всичко, което ти е причинил и за всичко, което е отказал да направи.

На Мередит ѝ идваше да изпищи, но зачака търпеливо Кайл да продължи разказа си. Очевидно бе разстроен от начина, по който бе реагирал на появата на Томас.

— След като се здрависахме, ръката ми се сви в юмрук щом си помислих, че се е любил с теб. Накарал те е да го обичаш. Колко лесно можех да му избия зъбите.

— Не си...

— Не. Изкушението беше голямо, но в последния момент осъзнах, че ако го ударя, това само ще усложни нещата, той можеше да ме вкара в затвора и щях да изгубя адвокатските си права.

— А делото?

— Изслушах ги. Беше каквото очаквах да чуя. Искаха да се вземе кръвна проба, за да се докаже бащинството.

— Кайл, моля те! Напрежението ме убива. Какво направихте?

— Уверих се, че Кастър никога повече няма да се доближи до теб.

— Преустановихте ли делото?

— Направих нещо по-добро. В замяна на това, че ние преустановяваме делото, накарах Кастър да подпише, че никога няма да прави опит да се свързва със Стейси или да предявява иск за бащинство. В случай, че ти се омъжиш, съпругът ти ще има право да осинови Стейси.

— Да осинови?

— Щом си помислих, че този гнусен тип е пипал Стейси, след като вече е бил отказал да ти помогне и е знаел, че нямате къде да отидете, осъзнах, че за Стейси ще е много по-добре, ако не го познава. Тя заслужава баща, който да я обича, да гледа с радост как расте... — Вдигна поглед към Мередит. — Осъзнах още, че я обичам и че искам да расте до мен и да е част от живота ми, както аз ще бъда част от живота на майка ѝ. — Взе ръката на Мередит. — Знам, че е неочаквано и съвсем не е романтично, но... По дяволите, Мередит, обичам те, обичам и Стейси и знам, че можем да бъдем щастливи.

Мередит бе изумена от чутото.

— Ожени се за мен! Ще завършиш колежа, ще започнеш свой бизнес по организиране на тържества, ще имаме две деца и Стейси ще

ми казва „татко“, защото аз наистина ще бъда нейният татко.

Тя все още не можеше да проговори.

— Няма да сключим брак, само защото така е най-добре. Обичам те и...

— Ти си един изключителен, възхитителен, галантен глупчо! — възкликна тя. — Ако се опиташ да ми кажеш, че ще се науча да те обичам, ще ти „избия зъбите“.

Кайл остана безмълвен.

— Аз вече те обичам. Само се страхувах... Изглеждаше ми невъзможно...

Той я целуна, отначало леко, а после страстно.

— Искях да ти кажа, след като се любихме, но всичко ми се струваше съвсем ново. А когато се ядоса...

— Искях да ме обичаш, колкото и аз те обичах, но не мислех, че ти...

— И затова каза, че ще се изнесеш и ще си търсиш нова работа...

— Знаех, че сегашната ми длъжност е временна, че просто ти намери един любезен начин да ме приютиш, докато събера сили. Не можех вечно да разчитам на милосърдието на хората. Когато се влюбих в теб, разбрах, че трябва да помисля за друга възможност, защото не можех да бъда около теб, а ти да не знаеш, че те обичам. А и Стейси...

— Стейси ли?

— Тя се привързваше към теб. Страхувах се, че ако останем още малко, тя ще бъде травмирана, когато си тръгнем.

— Искам да я осиновя. Не мога да ѝ бъда биологически баща, но поне ще съм ѝ баща във всяко друго отношение.

Мередит се отпусна в ръцете му и облегна глава на рамото му.

— Беше толкова смешен първия път, когато я държеше.

— А тя заспа на рамото ми.

— Напълно я разбирам — отвърна Мередит. Кайл я целуна по косата.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Да.

Останаха прегърнати и смълчани. Най-сетне Мередит попита:

— Защо се съгласи да ни приемеш със Стейси? Имаше нещо между теб и отец Марк, нали?

— Да. Двамата с Марк бяхме приятели години наред. Още от гимназията. Имаше по-малка сестра, Шенън. Беше много досадна като дете, все се мъкнеше след нас. И после... изведнъж... докато бяхме в колежа, тя бе пораснала. Едно лято се срещнахме вкъщи и... — Той отново целуна Мередит по косата. — Тя вече не беше дете. И не беше моята по-малка „сестра“. Срещяхме се и когато завърших право, се сгодихме.

— Какво се случи?

— Правехме планове за сватбата, когато всичко се... обърка. Една обедна почивка ходих с нея по магазините. Избра ми смокинг, а аз исках нещо по-семпло. По пътя към офиса не спряхме да се караме, а когато пристигнахме, продължихме. Ако няхах среща с клиент... Точно започвах практиката си и всеки клиент беше важен за мен.

Мередит усети напрежението му, взе ръката му и я целуна.

— Тя много се ядоса. Първо заради смокинга, а и защото не си отмених срещите, за да продължим да повтаряме едно и също. Навън валеше. Започна внезапно, колкото да измие праха от улиците. Подхлъзнала се с колата на мокър участък... — Той си пое въздух. — Полицаята казаха, че е карала със скорост много над допустимата. Било е нещастен случай, но все си я спомням колко разстроена излезе от кантората.

— Обвинявал си себе си — каза тихо Мередит.

— Само ако я бях спрял! Ако бях отложил глупавите ангажименти. Ако се бях съгласил да сложа глупавия смокинг...

— Не би могъл да знаеш какво ще се случи — успокои го Мередит.

— Така е. А Шенън винаги караше като луда. Всички й казваха, че ще свърши размазана на някое дърво.

— Отец Марк обвинява ли те за случилото се?

— Не, но аз се обвинявам, а не разбирах до днес, че... — Усмихна се на Мередит. — Май много неща разбрах днес.

— Какво друго разбра, освен че си лудо влюбен в мен?

— Марк твърди, че съм наказвал мъжете, които нараняват жените си, защото не мога да си простя какво съм сторил на Шенън. И днес, докато гледах Кастър, разбрах, че Марк е прав. Не са ме интересували всички тези жени, на които съм помогнал. Мъжете са били на прицел. Но днес го направих заради теб и Стейси. Представих

си лицата ви, когато го погледнах, и ми се прииска да го убия. А трябваше да потисна гнева си, за да ви защита. Трябваше да избирам между принципите и любовта и направих правилния избор. Кой знае? Може би все пак има надежда за мен.

— Да не би да си се съмнявал? — обгърна врата му Мередит.

Той я притисна към себе си.

— Да, съмнявах се.

— Ти взе в къщата си бездомна жена и детето ѝ. Мисля, че това е достатъчно доказателство за човечността ти.

— Никога не си била бездомница, Мередит. Не и с всичката любов, която изпитваш към Стейси, не и с начина, по който се отнасяш към нея. Ти нямаше къща, а аз имах, но тя не беше дом, докато вие двете не влязохте в нея.

Мередит преглътна сълзите си.

— Както разбирам, ще трябва да споделим своите богатства.

— Завинаги — добави той и я целуна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.